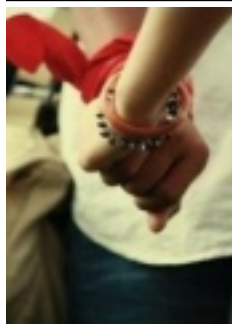

Giả Vờ Thôi Mà! Sao Lại Thành Thật

Contents

Giả Vờ Thôi Mà! Sao Lại Thành Thật	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	23
6. Chương 6	26
7. Chương 7	29
8. Chương 8	32
9. Chương 9	35
10. Chương 10	37
11. Chương 11	41
12. Chương 12	45
13. Chương 13	50
14. Chương 14	56
15. Chương 15	60
16. Chương 16	64
17. Chương 17	66
18. Chương 18	68
19. Chương 19	73
20. Chương 20	75
21. Chương 21	80
22. Chương 22	83
23. Chương 23	85
24. Chương 24	86
25. Chương 25	87
26. Chương 26	89
27. Chương 27	91
28. Chương 28	93
29. Chương 29	94
30. Chương 30	95
31. Chương 31	97
32. Chương 32	99
33. Chương 33	100
34. Chương 34	101
35. Chương 35	103
36. Chương 36	105
37. Chương 37	107
38. Chương 38	108
39. Chương 39	109
40. Chương 40	112
41. Chương 41: Ngoại Truyện	116

Giả Vờ Thôi Mà! Sao Lại Thành Thật

Giới thiệu

Giới thiệu nhân vật trong truyện Giả Vờ Thôi Mà! Sao Lại Thành Thật tác phẩm truyện rất hay của

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gia-vo-thoi-ma-sao-lai-thanh-that>

1. Chương 1

- Sao dạo này anh ít đến đây thế? Có biết em nhớ anh nhiều lắm không- Cô gái ôm cổ hân nũng nịu, cổ tỏa ra mùi nước hoa đã chọn lựa hơn 2 tiếng của mình.
- Thì anh cũng nhớ cưng lắm mà- Hân nói rồi hôn phớt vào môi cô gái khiến cô ta ngại ngùng, 2 má chát phần càng thêm hồng.
- Anh nói dối thì có, anh có cả tá bạn gái cơ mà- Vẫn làm vẻ nai tơ.
- Anh có mỗi mình em thôi mà- Hân giở chiêu nụ cười chết người. Có một tá thôi à? Sao em kém nhận biết thế, có bị thiếu năng không vậy?(=.=)
- Ui! Em có điện thoại, chờ em tý nha!
- Anh rất sẵn lòng chờ người đẹp!
- Biết nhỏ đó à?- Bun hỏi hân sau khi đã ới xong, xem chuyện tình sến ấy ai mà không ới cho được.
- Không- Hân thản nhiên nhâm nhi cốc whisky.
- Thì ra là chém bừa- Bun gật gù.
- Cứ nói ngọt ngào thì có chết ai đâu?
- Có đấy! Chết anh nè!
- Anh!- Shin ngoảnh lại thì thấy ông anh mẫu mực của mình đang đứng thù lù trước mặt- Sao anh lại ở đây?
- Tìm em chứ còn gì nữa- dù tức đến phát hỏa nhưng Jun vẫn giữ sự lịch sự vốn có.
- Ông già lại cầu nhàu gì à?- Shin chán nản, sao người già chả để con cái hưởng thụ gì cả!
- Là ba chứ không phải ông già- Jun nghiêm nghị.
- Vâng! Vâng! Là ba! Là ba!- Shin ngán ngẩm cái lễ phép mà hân cho rằng đỡ hơi này.
- Về nhà đi! Ba có chuyện cần bàn kìa.
- Không phải cầm dao ép em đi học thì ông già ấy còn làm gì được nữa

- Là ba chứ không phải ông già!
- À! Ba! Ba!
- Thôi em về nhanh lên, anh sợ cái nơi quái quỷ này lắm rồi- Jun rùng mình.
- Tội nghiệp- Hấn gượng ép đứng dậy- Chào mày nha! Mai gặp- Hấn vẫy tay Bun.
- Ok! Bye mày
- Anh đi nha!
- Dạ, chào anh.

Cô gái lúc này quay lại, tìm dáo dác mà không thấy hấn liền hỏi Bun:

- Ô! Anh Shin đâu ạ?
- Google!- Bun đáp gọn lỏn rồi đứng dậy ra quầy thanh toán.

- Quản gia, Jen đâu?- Ba nó.
 - Dạ! Cô chủ đang ở trên phòng ạ!- Lão quản gia kính cẩn cúi đầu.
- Ba nó không hỏi gì thêm vì biết có hỏi thì chẳng được gì cả tốt nhất là tự mình lên xem. Vừa mới mở cửa phòng ông đã hoảng hồn vì những tiếng cười khanh khách của cô con gái yêu quý.
- Haizzz! Sao nó chẳng giống mình tý nào- Ông lẩm bẩm.
 - Jen! Nói chuyện với ba một chút.!
 - Dạ, hahahahaha- Nó vẫn cười sằng sặc.
 - Con đang hoảng đi nào, con gái gì mà chả ý tứ gì cả.
 - Vâng, hahahahaha- Vẫn cười và không có dấu hiệu chấm dứt.
- Ba nó bực lên vì cái điều khiển định tắt TV thì toát mồ hôi
- Ôi! Con gái mình xem phim kinh dị mà cười- ông lau mồ hôi. Kiểu này thì nói nhanh rồi phẫn cho gọn, ông không thích loại phim này cho lắm.(sợ thì nói đại đi)
 - Con cũng lớn rồi, cũng nên gả chồng rồi tuy mới lớp 11 nhưng tính càng sớm thì càng tốt.
 - Vâng, Híc híc híc- nó cười ra cả nước mắt.
 - Cho nên ba đã sắp xếp cả rồi- Lợi dụng lúc nó đang không để ý ông dẫn dắt luôn đến khi nó có muốn rút lại thì đã lỡ rồi, cũng phải ôm bó hao mà làm cô dâu thôi, sao mình lại có bộ óc thông minh thế nhỉ? (bó tay)
 - Vâng, há há há
- Ông đắc thắng bước ra ngoài nhưng bỗng dừng lại, tự nhiên không nghe thấy tiếng nó cười nữa. Vừa quay đầu lại thì ba nó suýt té sủ vì trông nó bây giờ còn kinh dị hơn bộ phim kia. Mặt trợn ngược, miệng há hốc nhìn thấy cả đồng khoai tây chiên nó đang nhai dở, nước rãi chãi ròng ròng, thật sự với hình ảnh này nó sẽ đoạt giải hóa trang halloween mất.
- Chắc cười nhiều quá k thở được- Ba nó lắc đầu ,ho vài cái sảng giọng rồi hét to
 - DƯƠNG BĂNG BĂNG LÀ CON HEO!
 - Ừm.....hà...hà...hà...hà.....- Nó thoát khỏi cảnh bị đất vừa rồi, hít lấy hít để không khí.- À ba này...

- Sao?

- SAO BA BẢO CON LÀ CON HEO?- Nó chán an ba nó bằng giọng nói loa phát thanh khủng khiếp.

- Hờ...thì muốn giúp con thôi mà- Ba nó đưa 2 tay dàn hòa, sao mình lại có thể có đứa con gái thế này nhỉ?

- Nhưng cũng không được thế đâu đấy, con ghét bị gọi là con heo lắm- Nó vuốt vuốt ngực cho xuôi mớ khoai tây chiên trôi xuống.- À mà sao ba lại ở đây?

- RẦM- Ba nó té sủ.

- Ô! Ba ơi! Ba có té thì thương nền nhà phòng con với chứ, chắc nó đau lắm đấy- Nó xót xa.

Ba nó vừa lồm cồm bò dậy nghe thấy nó nói thế té thêm lần nữa rồi mới đứng dậy hẳn.

- Con gái lớn rồi, nên gả đi thôi- Ba nó dỗi(teen nhỷ)

- Ba nói gì cơ?- Nó ngổ ngổ.

- PHẢI KIỂM CHỐ TỔNG CON ĐI THÔI- Ba nó hét toáng lên.

- Ba bảo con lấy chồng á?- Nó vẫn giữ nguyên trạng thái.

- Ừm.

- Á! Sao lại thế? Không đâu, ba bị suy nhược thần kinh rồi đúng không?

- Náo! Con gái thì phải lấy chồng chứ!!

- Ba! Con không muốn lấy chồng! Ba mà ép là con bỏ nhà đi đấy!

- Con bé này! Tao sinh ra mày để mày cãi tao à?

- Ô! Mẹ sinh ra con chứ có phải ba đâu!

- Mày nghĩ một mình mẹ mày thì sinh ra được mày hả?

- Con thích nghe chuyện này nè!- Nó sáng mắt.

- Thôi không nói nhiều nữa, lấy là phải lấy!

AA!TRỜI ƠI LÀ TRỜI!- Nó ôm đầu.

- Rồi bọn trẻ cũng sẽ đồng ý thôi! Vấn đề là thời gian thôi! Không cần lo đâu

- Ừ! Chào ông.

Sau khi nghe tình hình cô con dâu tương lai, ông Hoàng Lâm vẫn bình tình đọc tờ báo tin tức thị trường, không 1 chút lo lắng nào, ông vốn là người điềm đạm và bình tĩnh.

- Ba! Có gì mà ba gọi con thế- Hấn.

- Lấy vợ- Ba hấn vẫn điềm đạm.

- Tưởng gì chứ lấy....DẠ!LẤY VỢ Á?

- Ừ- Vẫn điềm đạm (không bị điếc tai nhỷ?)

- Ba nói linh tinh gì đấy?- Hấn tưởng ba mình làm việc nhiều quá nen thần kinh khôgn còn minh mẫn.

- Không linh tinh đâu- Điềm đạm.

- Ba! Sao lại muốn con lấy vợ chứ? Con không đồng ý đâu!

- Định bỏ nhà đi bụi chứ gì?

- Ô...!(sao ba biết ý nhĩ)

- Bên kia con bé cũng nói thế! Nếu 2 đứa muốn ra ngoài sống chung cũng được!- Điềm đạm thái quá.
- (té cái rầm)
- Không muốn chứ gì?- Ông Hoàng Lâm gấp tờ báo, nhìn cậu con trai , vẫn.....điềm đạm.
- Vâng! Ba thông minh rồi đấy!
- Quản gia!Mang vào đây.
- Lập tức vị quản gia đáng kính mang 1 vali đen ra, để trước mặt hắn rồi đứng nghiêm chờ lệnh.
- Gì đây hả bụng to- Hắn hỏi quản gia.
- Hồn - Ba hắn gắt.(phù! Hết điềm đạm rồi)
- Gì đây hả ba?
- Con không muốn lấy vợ ba cắt đứt đi cho đỡ nặng người- Ông Hoàng Lâm thản nhiên.
- Dạ- Hắn bắt động 1 lúc rồi nhanh tay mở vali ra, một đồng dao kéo đủ loại.Hắn nuốt khan- Ba không định biến con thành thái giám của thế kỉ 21 đấy chứ? Ba không muốn có người nói dối à?
- Còn anh con mà!
- Ba...!Nhưng ba không làm gì được con đâu- Hắn toan bỏ chạy thì lập tức từ bên ngoài hơn 200 tên vệ sĩ đứng quây hắn lại. Dù giỏi võ thật nhưng với số lượng người này thì lấy thịt đè người cũng thắng huống chi họ cũng là những tay chuyên nghiệp.
- Thế nào? Co hay không?- Ba hắn đắc thắng.
- Có ạ - Hắn nó mà nước mắt nước mũi giàn dụa trên mặt.

2. Chương 2

Àoooooooooooooooooooo

- Ông bụng to này! Ông làm gì thế hả?- Hắn tức giận hét sau khi bị dội 1 xô nước đá vào người.
- Thưa cậu chủ! Ông chủ nói phải đánh thức cậu chủ thế này thì mới được ạ.
- Thế nhà này bố tôi to hơn hay tôi to hơn hả?
- Dạ! Ông chủ ạ- Quản gia trả lời không một chút do dự.
- Được để rồi xem khi tôi làm chủ gia đình này thì ông còn dám già mồm không- Hắn bực tức bước vào phòng tắm.
- Dạ! Già này sẽ đợi đến đợi đến lúc đó nếu còn sống trên cõi đời này ạ!- Quản gia cúi chào rồi bước ra ngoài.
- Một...lũ....khốn khiếp- Hắn tức sôi cả máu.
- Dưới nhà ông Hoàng Lâm đang dùng điểm tâm sáng. Thấy cậu con trai bước xuống cầu thang định phóng xe đến bar thì lập tức sai 2 tên vệ sĩ chặn lại.
- Ba! Ba định chơi trò gì nữa thế?- Hắn nuốt khan bởi vẫn còn sốc vụ hôm qua.
- Thế con định đi đâu?

- Đi dạo phố thôi ạ- Hấn thản nhiên đáp.

- Lên thay đồ đến trường học, mau lên!

1giây...2giây...3giây...

Sau khi đã ngoáy hết tai bên này sang tai bên nọ hấn hỏi lại:

- Ba nói cái gì cơ ạ?

- Lên thay đồ rồi đi đến trường học.

- Ba...ba ầm đầu à..Hơ hơ...ba điên thật rồi

- 1 người ầm đầu không thể điên được- Ba hấn đáp, bình thản như không.

- ĐÂY KHÔNG PHẢI LÚC NÓI CÁI ĐÓ! BA BẢO CON ĐI HỌC LÀ SAO CHỨ!

KHÔNG! TUYỆT ĐỐI CON KHÔNG ĐI- Hấn hét toáng lên nhưng ông Hoàng Lâm vẫn không hề húng gì.

- Con nói sao cơ?- Ba hấn nhìn thẳng vào mặt hấn. Bây giờ hấn nhìn thấy trong con người của ông già một bên là hình ảnh con dao sắc bén còn bên kia là hơn 200 vệ sĩ của nhà hấn.

- Dạ! Con bảo là con lên thay đồ đây ạ- Hấn dờ khóc dờ cười lủi thủi đi lên phòng.

- Cái gì? Mày lấy chồng á?- Sunny hét toáng lên làm hơn 40 con mắt đổ dồn về phía bọn nó.

- Nhìn cái gì hả? Muốn bị khoét mắt ra không?- Nó bực tức, kiêu giận cá chém thớt ý mà.

- Ủầy! Tên nào mà sỗ khố thế nhỉ?- Sunny tốt bụng hỏi thăm.

- Xin thưa với mày là bây giờ tao đang tìm người để xả stress đấy, hay mày làm bao cát cho tao nhé?- Nó hiền từ đáp.

-Thôi nào! Jen babe! Mà tên đó là ai thế?

- Hoàng Du Phương gì gì đó- Nó vuốt cằm suy nghĩ- Ừm...Hình như thế!(em lạy chị)

-Tao chưa nghe cái tên dở dở ương ương đấy bao giờ nhưng mà họ Hoàng thì lại có quyền thế thì...không lẽ là 2 anh em nhà họ Hoàng

Hoàng Duy Phong và Hoàng Nhật Anh?

- Bingo! Là Hoàng Duy Phong.

- Ôi trời ơi- Sunny đập đầu côm cốp vào bàn- Mày làm ơn hộ tao cái. Chồng mày mà không nhớ nổi cái tên.

- Ai nói là chồng tao?

- Hả?Mày định giết con người ta à?-Sunny tiếc thương đời hoa đẹp.

- Nhỏ bê nguyên một cái u to đùng trên mặt ngu ngơ hỏi nó.

-Tao đã hứa với ba tao là không được giết tên đó rồi- Nó buồn thiu nhưng lập tức đôi mắt lại sáng như sao sa- Nhưng nhất định tao sẽ khiến cho

hấn phải từ hôn-Mắt nó bùng bùng khí thế chiến đấu.

- Tội nghiệp! Anh Phong ơi! Sao anh lại lỡ ra đi như vậy chứ?Huhu.

- Uiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!Anh Jun kìa! Lại có anh hotboy đi cùng anh ấy nữa

- Gì thế mày?- Nó nhăn mặt trong tiếng hét kinh điển của bọn con gái(gớm! tưởng chị hét nhỏ lắm ý)

- Hình như có hotboy thì phải- Nhỏ Sunny 2 mắt tia la-ze ra sân trường- Là anh Jun và...AAAAAA anh Shinnnnnnnnnn- Nhỏ ôm mặt hét toáng lên.

- Thằng đó là thằng cha nào thế? Shin- cậu bé bút chì à?- Nó ngơ ngơ hỏi nhỏ.

- Mà dĩ hơ vừa thôi- Nhỏ liếc xéo nó- Shin là Hoàng Duy Phong, chồng tương lai của mày đấy.

- Thằng khùng đó à?- Nó ngán ngẩm.

- Gì mà khùng chứ? Mày thử nhìn đi rồi còn khùng nữa không.

Nó nặng nề đứng dậy nhìn qua cửa sổ. Bên dưới là một tên 4 mắt, tóc nâu và một tên tóc vàng, hài hòa với đôi mắt màu xanh nước biển. Trong

mắt người khác họ là những hoàng tử đẹp trai nhưng vào mắt nó thì lại là công tử rơm rơm. Bộ não của nó phát tín hiệu: Nhàm chán.

- Tên đó mà xứng đáng là chồng mình à?Xì.....(Zu: kiêu thế chị! Jen: Mày ơi tao tìm thấy người xả stress rồi Zu:Ấy ấy! Đừng đừng)

Hắn thì đã quen với những đôi mắt hình trái tim hướng về mình rồi nhưng hôm nay tâm trạng không được tốt nên cảm thấy rất nhứt óc.

- Con gái trường anh điên hết đấy à?

- Họ bình thường mà! Chỉ là hơi kích động tí thôi- Jun giảng giải cho em, vẫn dùng những từ rất rất tế nhị.

- Ừ đúng! Em thấy người như anh đúng là ngộ độc từ ngữ rồi- Hắn ngao ngán.

- Em ăn nói cẩn thận đấy! Em nói với ba như sáng nay là không được đâu!

- Nhưng em cứ cho là được đấy- Hắn hất hàm- Liệu có phải ba nhặt anh về từ lò gạch giồng Thị Nở không nhỉ?

- Là Chí Phèo chứ không phải Thị Nở

- Vâng! Vâng!

Bỗng điện thoại hắn reo lên, thế là ném việc cãi lí với ông anh sang một bên hắn nhấn nút chấp nhận.

- Gì hả mày?

- Ê! Đang ở đâu đấy? Sao không đến bar?

- Tao đang ở trường học- Hắn thiếu não.

1 giây....2giây...3giây...

-Xin lỗi! Tôi nhầm số- Bun tắt điện thoại dụi dụi mắt vài cái rồi nhấn nút gọi thằng bạn đang tức xì khói

- Thằng dĩ hơ kia nhầm cái khỉ gió ý- Hắn bực tức.

- Ô! Mày là thằng nào đưa máy cho thằng Shin đề (anh ý nói thật chứ không phải giỡn đâu)

- Tao đây chứ còn ai nữa- Hắn đang chuẩn bị phát hỏa.

- Mày đang ở trường học á? OMG! Lạy chúa cho con xin chứ bình yên- Bun khẩn trời.

- Mày lắm.....

Ràoooooooooooooooooooooooooooo

Đang chuẩn bị r-ủa thằng bạn tiếp thì một thùng rác đổ vào người hắn.

- THẰNG CHÓ NÀO?

3. Chương 3

Hắn hét lên tức giận nhưng tất nhiên là chẳng có trả lời. Đau hơn là khi vừa mới ngẩng đầu lên thì 1 cái xô nước từ tầng 3 rơi xuống đổ ụp vào đầu hắn....giống như đội mũ ý nhưng cái mũ này khiến mặt mũi hắn chả thấy đâu cả và cũng khiến hỏa trong người hắn tăng lên gấp bội.Sau lan can,nó cười nghiêng ngả cùng nhỏ Sunny, bịt mũi lại để lạc giọng:

- Số rỳ nha! Lỡ tay rơi đồng rác nhưng có vẻ nó thích anh nên mới chọn anh để đáp xuống đó. Dù gì cũng thấy có lỗi nên đổ xô nước đó cho anh tắm đó. Ha ha ha ha ha..

- Ai mà lại làm thế này nhỉ?- Jun phủ phủ những vệt bị bắn ra từ đồng rác do anh đứng gần hắn quá(anh này thương em nhỷ)- Làm

bắn hết áo mình roài.(coi như Zu chưa nói gì nha)

Sau khi ném cái xô vào mặt ông anh thì hắn tức tốc leo lên tầng 3 để tìm cái tên trời đánh kia.Khi lên đến nơi

thì hắn choáng người: Hắn ở đâu trong đồng người này?

Vậy là hắn dùng cách hỏi thăm.

- Ai vừa đổ nước xuống vậy?- Thấy có một đám nữ đang ở gần đó hắn liền phát tín hiệu.Nhưng nước làm chiếc áo đồng 3 cúc kia trở nên

rất mong manh, nhìn rõ được thân hình săn chắc bên trong khiến lũ con gái sịt máu mũi. Không thấy tín hiệu

trả lời hắn chuyển sang nhóm nữ bên cạnh thì cũng gặp trường hợp tương tự như vậy. Rút kinh nghiệm hắn hỏi mấy tên con trai thì mặt đứa nào cũng tái mét không nói lên lời.

- Mà có nói không hả?- Hắn giận sôi người túm ngực một tên chừng mắt- Hay tao ày bay từ đây xuống?

- Đừng...!Đừng...m..à!..

- Thế thì nói! Nhanh!

- Tôi....không...n...ói...được.....- Tên kia lấp bắp, thăm than thân trách phận, có những 57 người lặn tại sao lại rơi vào mình???

- Thế hả? Thế thì để tao ày mãi không nói được luôn- Hắn túm cổ tên đó cao hơn, chuẩn bị tư thế ném một bao cát xuống sân trường.

- Tôi nói...tôi...nói...mà....- Nếu nói ra thì sẽ chết với Jen còn nếu không nói thì chết với Shin, thôi chết sau còn hơn chết trước, cứ nói vậy.

- Thằng hèn hạ! Sao lại uy hiếp người quá đáng như vậy chứ?- Nó r-ủa hắn

- Thế chẳng phải mày cũng uy hiếp bon nó không được nói sao- Nhỏ Sunny bĩu môi.

- Mày là bạn tao hay bạn tên đó? Nó trừng mắt. Hỏi vậy thôi chứ nó thừa biết câu trả lời rồi. Muốn chết thì

cứ nói là bạn tên đó đi.

- Bạn mày, được chưa?- Sunny méu máo từng chữ.

- Đi thôi!

- Đi đâu?

- Cứ đứng dậy đi- Nó kéo nhỏ dậy rồi đi ra ngoài nơi hắn đang đứng.

- Tôi biết là ai đã đổ nước xuống- Nó đồng dục tuyên bố.

- Ê! Mày điên hả?- Nhỏ thì thầm kéo tay nó lại.

Bốp.- 1 cú đấm giáng trời lao xuống mặt nhỏ.

- Cô biết hả?- Hắn như người chết đuối vớ được cọc liền ném luôn cái tên vừa nảy đi, tất nhiên là nhân từ ném xuống

sàn chứ không phải là sân trường.

- Là ai?

- Nhưng cô ta ghê gớm lắm, nếu tôi nói anh phải bảo đảm cho tôi và nhất là không được để tôi bị xây xát nhẹ.

- Ok!Nói đi.

- Là Dương Băng Băng.

Dương Băng Băng? Đây chẳng phải là vợ tương lai của mình sao?Sao con nhỏ đó dám làm thế chứ? Thế mà ông già lại muốn mình lấy nhỏ này. BỐ con thế đấy.Hừm!Đợi đấy! Tôi sẽ cho cô biết thế là sống trong địa ngục.

- Cô ta đang ở đâu?

- Anh cứ đi đến phòng cuối cùng thì rẽ vào- Nó vừa nói vừa khua chân múa tay chỉ hướng- Con nhỏ đó đang ở đấy đấy.

Hắn định đi xử lý vợ iu ngay nhưng khựng lại: Mình đâu biết mặt cô ta đâu?

- Đây! Nhưng tôi không biết mặt cô ta, cô đi theo để chỉ nhỏ đó cho tôi, yên tâm cô sẽ không thiệt thòi đâu.

- Không cần!Anh cứ đi đi! Đến chỗ đó anh thấy ai xinh nhất thì chính là cô ta đó- Nó tiện thể tự sướng luôn.

- Được rồi.

Không muốn đôi co và cũng muốn mau chóng tìm ra tên hung thủ nên lập tức chạy đi với vận tốc ánh sáng và bỏ qua màn cười tròng giăng đại hải của nó:

- Hahaha! Đúng là ngu không tưởng tượng được! Làm gì có cái loại cưới vợ mà không biết mặt vợ hả trời?Hahaha

- Thì mày cũng đâu biết mặt anh ấy, tên cũng không nhớ nữa là- Nhỏ Sunny đã tỉnh sau khi bị hôn mê dài phút.

Bốp.....ngủ thêm lần nữa.....

-Hộc...hộc....hộc.....Jen! Em có thấy Shin đâu không- Jun chạy tắt bật đi tìm thằng em mà bắt vô âm tín.

- Sao anh lại có tên em biến thái thế hả 4 mắt?- Nó chống nạnh nhìn anh.

- Shin làm sao cơ?- Jun ngạc nhiên, không biết thằng quỷ ấy lại làm gì nữa.

- Hắn ta đi vào nhà vệ sinh nữ kia- Nó hất mặt về phía cuối dãy hành lang- Biến thái không tả được- Nó chép miệng.(chứ không phải chị đặt bẫy anh ấy à?)

- HẢ?????????

Về phần hắn, đi đến phòng cuối cùng thì đập ngay vào mắt là tấm bảng to dùngWC NỮ.Tấm bảng tuy bé nhưng nó đủ để hắn hiểu rằng hắn vừa bị lừa. Còn Dương Băng Băng thì tất nhiên là con nhỏ đo mà con

nhỏ đó thì tất nhiên là vợ chưa cưới của hắn mà vợ chưa cưới của hắn thì...tất nhiên là nó(^). Hắn lại lấp bu-gi vào người và phi về chỗ ban nãy nhưng mới phi được nửa bước thì bỗng hắn khựng lại. Nhưng cô ta ghé góm lăm, nếu tôi nói anh phải bảo đảm cho tôi và nhất là không được để tôi bị xây xát nhẹ AAAAAAAA!MÌNH THẬT ĐÚNG LÀ NGU MÀ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

4. Chương 4

Sau hồi trống điểm vào lớp, cô giáo chủ nhiệm lớp 11A1 của ngôi trường nổi tiếng Sar-Hah(mình bịa) đi từng bước uyển chuyển hay nói cách khác là uốn ẹo vào lớp. Bốn mươi học trò gương mẫu nhất trường đang im lặng ngồi ôn bài và tất nhiên trong đó cũng có nó rồi. Cô giáo bước vào, tất cả bọn nó đứng dậy.

- Các em ngồi đi!

Sau khi đã yên vị cô mới thông báo cái tin cũ rích cũ rơ:

- Lớp ta hôm nay có bạn mới chuyển đến, mời em vào!

Cửa lớp không một bóng người..

- Uầy! Cô ơi! Bạn ấy bị mất tích rồi hay sao thế ạ?

- Không! Chắc là chưa tìm thấy lớp!

- Hay là bị con hồ ly nào đó làm cho tởm rồi nhỉ?

Hơn 52 con mắt(tính cả mấy anh bốn mắt) đổ dồn vào con nhỏ vừa mới phát ngôn cái câu khiến trời long đất nổ ấy như muốn nói: Muốn chết thì chết một mình đi.

- Thu! Em nói thế là sao?-Cô thắc mắc.

- Dạ...- Nhỏ Thu đứng dậy- Em...em....- Nhỏ tát vào mồm. Thu ơi là Thu! Mày điên quá rồi.

- Em sao thế? Đã có chuyện gì xảy ra thế?

- Cái bạn học sinh mới ý ả..bạn ấy

- Khụ khụ! Thu nói to lên chứ! Cô không nghe thấy đâu- Nó nhắc khéo, đe dọa cũng có. Cũng tại dạo này hiền quá nên chúng nó mới dám ngo ngoe thế đấy, phải chỉnh đốn lại mới được.

Đúng lúc đó, hắn đi vào lớp(đã mặc quần áo hắn hoi rồi), phải nói là xông thẳng vào mới đúng. Hắn ngang nhiên đi ngang qua mặt cô giáo giống như cái bọn không đội mũ bảo hiểm còn dám lượn vài vòng qua mặt công an vậy.

- Này! Em kia! Em xông vào như vậy thật chẳng còn phép tắc gì nữa cả- Cô tức giận đập tay xuống bàn.Ở lớp này cô bị nẹp chỉ có mình nó, làm sao lại để một tên phá hủy cả 20 năm dạy học của mình được. Tuyệt đối không.

- Xin lỗi cô!Trong từ điển của em không có từ đó!- Hắn vẫn hiền ngang đi xuống góc lớp- nơi nó đang ngồi. Cô giáo tức tím tái mặt định lôi cổ hắn xuống phòng giám thị thì hắn nở một nụ cười, chỉ vào chỗ bên cạnh nó:

- Em có thể ngồi đây được không ạ?

Cô giáo ngây người. Quá đẹp. Một chàng hoàng tử trong mơ, giấc mơ tưởng chừng không thực hiện được.

Mái tóc chàng màu vàng, như ánh chiều tà kết hợp với đôi mắt màu xanh ấy, chàng là kết tinh của những thứ hoàn mỹ trên đời này, là ánh nắng sưởi ấm vạn vật trong mùa đông giá rét. Và chàng là hoàng tử của thiếp(Ặc! mẹ ơi)

- Đông cứng 5 phút rồi- Hắn nhìn đồng hồ. Bà cô già này định đóng băng thì cũng để hắn ngồi đã chứ, rồi muốn đông cứng bao lâu thì tùy.

- Ehèm! Vì em là học sinh mới nên tôi tha cho! Không có lần sau đâu đấy!- Cô giáo bào chữa.

- Em không hỏi cái đó! Cái em hỏi là em có thể ngồi đây được không ạ?

- Thôi được rồi! Em cứ ngồi đó đi! Các em mở giấy ra, chúng ta làm kiểm tra Văn 15.

- Hui! Không ngờ anh cũng có sức hút đối với phụ nữ cơ đấy- Nó đa đoan hẳn.

- Em đang ghen đấy hả VỢ IU?- Hắn nhún mạnh 2 tiếng đó vì biết thể nào nó cũng giận tái mặt. Đúng là nó giận tái mặt thật, nhưng cũng chẳng chịu thua:

- Anh đang thực hành từ bụng ta suy ra bụng người đó hả?

- Cô..

-Jen và Shin mở giấy ra nào!-Cô nhắc nhở Con nhỏ đáng ghét! Dám quyến rũ chồng pà. Đừng mơ nhé! Bà là bà không để mi làm vậy đâu(Ói toàn tập).

Thế là nó không thềm cãi nhau với hắn nữa, mở giấy và bắt tay vào làm. Nó làm hì hục, làm trước ghi tên sau nhưng mới được vài giây thì bị phá rối.

- Jen ơi! Đổi chỗ cho tớ đi- Một con nhỏ thì thầm.

- Biến- Nó lườm nhỏ đó.Nó ghét nhất là bị phá đám khi làm bài nên không thềm thương lượng hết.Nhỏ kí im

bật! Không dám nhe nhe tý gì, cái đầu vẫn phải giữ chứ!

Còn hắn ngồi xoay bút, nhìn cái đề bài mà ngán ngẩm. Liếc sang thấy nó đang chăm chú làm bài bỗng đầu hắn hiện ra cái bóng đèn.

- Hết giờ các em thu bài đi.

Nó hoàn thành xong bài kiểm tra xuất sắc, liếc nhìn hắn cười một nụ cười chế giễu rồi bĩu môi, hắn chỉ cười đáp lại.

- Này! Bà làm được không?- Nhỏ Sunny nhún nhó- Tui làm dở ẹc à!

- Bà hỏi câu rõ thừa, cái câu kia nói cũng rõ thừa- Nó tự hào và còn chọc ghẹo nhỏ bạn thân nữa.

- Con nhỏ này, đi chết đi- Nhỏ quay mặt lên, tức xì khói mắt.Lại nhìn thấy Sa liền bắt chuyện:

- Nè! Bà nghĩ bà được bao nhiêu điểm?

Sa chỉ hơi liếc mắt rồi buông 1 câu:

- Hơn bà.

Nhỏ á khẩu, không hỏi gì thêm. Còn muốn bị 2 đứa nó nói điều hay sao mà còn hỏi với hân. Tuyệt giao!

Tuyệt giao! (Vây thôi chứ cái này như cơm bữa)

Nó chứng kiến cái cảnh đó, ôm bụng cười lăn lộn không để ý bài mình đã thu từ bao giờ, chắc lúc đang chém nhỏ.

- Bây giờ là tiết ôn tập 1 Các em tự ôn, ô sẽ chấm bài.

- Yeah!!!!!!- Cá lớp reo hò, tuy vậy chứ họ ôn thật nhưng họ là con số lớn hơn 2 và nhỏ hơn 10. (giỏi gì zdậy trời)

- Sao cái mặt như bánh bao nhieu thế kia? Không làm được à? Sao không bảo tui, tui nhắc cho- Nó nhìn hân đắc thắng.

- Đang sợ- Hân đáp gọn lỏn.

- Sợ gì cơ- Nó làm khuôn mặt ngơ ngơ hỏi hân.

- Sợ cao hơn em.

- Này! Anh ơi! Bây giờ mới có 7h15 mà anh đã muốn mơ rồi à?

- Nếu anh hơn điểm em thì em iu tính sao?

- Cái nếu đó bị bãi bỏ.

-Vây thì nếu anh hơn điểm ,em iu phải làm 1 điều anh sai khiến nhé?- Hân cười đều đều hỏi nó.

- Ok đi bấy bì!

Đến giờ trả bài, cả lớp xôn xao tiếng khóc tiếng cười, tiếng kêu cũng có nữa. Nhìn khung cảnh này giống như một...bệnh viện...tâm thần quá.

- Anh iu ơi! Anh iu chuẩn bị gọi chị đi, nhẹ nhàng thôi mà nhĩ? -Nó cười nham hiểm, phải gọi 1 đứa con gái bằng tuổi bằng chị thật đúng là điều sỉ nhục lớn nhất của 1 đứa

con trai.

- Thế hả em iu? Thế sao bài em có một con không to lù lù thế kia?- Hân đá đều lại.

Nó nhìn xuống bài mình, nụ cười trên môi tắt ngấm. Tại....sao bài của nó không lấy 1 chữ? Hay là mình viết

bút thần kì? Nó lục lọi bút vết thử mấy trang, ra mực rất đều, rất đẹp. Vây thì tại sao? Đang vò đầu bứt tai thì nó nhớ lại lúc con nhỏ kia và cả nhỏ Sunny nữa. Chắc chắn là tên đó nhân lúc con

nhỏ kia đã tráo đổi bài, nó lại còn nắn nót từng chữ viết vào bài của hân nữa chứ, Và nhân lúc nó đá đều nhỏ Sunny thì hân tráo đổi lại. Biết thế mình ghi tên ngay từ đầu còn hơn. Nhưng cái khôn là ở đời không có

từ biết thế?

- Thế nào em iu?- Hân nhẹ nhàng hỏi.

AA

Hôm đó cả trường bị nhiễu sóng mạng, điện thoại cũng bị mất sóng vì không rõ nguyên do(eo ui chị ý hét kinh khủng quá)

Chap 4(tiếp):Một ngày sống trong địa ngục!

Lúc tan học nó kêu mấy nhỏ bạn về trước vì biết thừa rằng cái tên đang đợi trước cổng thể nào cũng khiến nó mất mặt mà xem cho nên tốt nhất là càng ít người càng tốt, mà nếu có ai biết nó sẵn sàng thủ tiêu để

bịt đầu mối. Cho nên, sau khi tổng mấy con bạn ra khỏi trường nó thư thái đi xuống canteen gọi vài món để giết thời gian.

- Con nhỏ đó hôm nay làm sao thế nhỉ? - Nhỏ Sunny vừa đi vừa thắc mắc.

-Dậy thì- Sa vừa đi vừa cầm quyển sách, không bỏ lỡ một giây một phút nào để phát triển trí não.Cho nên lúc Sunny bị đóng băng thì nhỏ vẫn bước đều đều, giống như là mình vừa nói 1 câu hết sức bình thường.

- Lớp 11 rồi.....- Sunny lẩm bẩm vài từ, thật sự đã bị câu nói của Sa chặn họng.Những lúc thế này thì Sunny chỉ biết đứng hình trong gió, ai biểu IQ kém người ta làm chi. Nhưng vừa thấy hấn thì chị ý đã hết bất động, lập tức ăng- ten hoạt động bình thường trở lại.

- Em có thấy Jen đâu không?- Vì Sa đi trước nhỏ nên hấn bắt chuyện trước.Nhưng nhận lại chỉ là một cái liếc mắt từ trên xuống dưới,

tuyệt nhiên không một từ nào được đáp trả.Thấy nhỏ Sunny đi lại gần thì nỡ một nụ thương mại, rút kinh nghiệm từ lần trước lại bị một cái liếc rồi bước đi thì còn gì là hotboy nữa:

- Em có thấy Jen đâu không?

Nhỏ không trả lời vì còn bận ngó ngó quanh quanh để tìm kiếm 1 bóng dáng nào đó.Mãi đến khi hấn nhắc lại

lần nữa nó mới sực tỉnh:

- Da! Nó ở.....ừm...-Nhưng chưa nói được hết câu thì đã bị chị Sa lôi đi, không cho tiết lộ bí mật quân sự.

- Ê! Mà làm gì thế?- Bị kéo đi một đoạn đường dài, Sunny bực tức hất tay ra.

- Đừng phá hỏng chuyện của nó-Cũng may Jen cao thủ đã kịp nhờ cô bạn trầm cảm bịt cái loa phát thanh ấy lại không thì liệu nó có thể

ung dung tưởng tượng ra cái mặt tối sầm của hấn khi đứng đợi hay không.

- Phá gì chưa? Tao chỉ là muốn gặp anh ấy thôi...- Sunny gân cổ cãi lại nhưng bỗng thấy mình đang hé lộ bí mật rồi thì dừng lại lấy tay bịt mồm. May mà Sa chỉ buông một câu:

- Thì gặp rồi đó thôi!

phù! Cứ tưởng nó biết rồi chứSunny mừng thầm rồi tung tăng leo lên xe phóng về nhà.

Ngồi được 20, nó nặng nề thanh toán rồi đứng dậy. Vừa mới bước ra cửa canteen đã thấy một tên tóc vàng đứng nhẵn răng ra cười, lưng dựa lưng vào con mui trần Porsche Boxster S màu đỏ. Nó bĩu môi Đã xấu lại còn muốn con xe bị lây cái xấu hay sao?

Còn hấn từ xa thấy nó đã nỡ một nụ cười chết người nhưng hấn đâu biết bị phản tác dụng. Vừa mới bước đến nó đã làm một phát chí mạng vào cái gọi là tự hào của hấn:

- Anh khoe răng à?

Hấn tím tái mặt. Cô ta liệu có khi nào là Les không?

- Ăn nói hấn hơi đi.

- Không thích- Nó quay mặt đi, tỏ vẻ khinh thường.

- Sao? Định nuốt lời à?

- Được thế thì con gì bằng!

- Cô..! 12H ở quán Kiss The First, nhớ chưa?

- Tôi còn có thể trả lời chưa sao?- Nó đau khổ.

- Biết thế thì tốt!- Hấn mở cửa xe rồi phóng vút đi! Trong lòng háo hức được hành hạ nó.Ồi! Trời mới đẹp làm sao!Nhưng lúc đó trời nắng 40 độ và cũng chẳng biết tại sao anh ấy không thấy nóng nực.(nhún vai)

Quán bar Kiss The First

Đây là quán bar của nhà Bun- Quán bar hàng đầu cả nước.Từ chiếc cổng vào đã thể hiện cả đồng tiền nhà họ Mã và rất hút khách .Vào bên trong là một thế giới của giới thượng lưu, những cô chủ cậu chủ thích chơi hơn học cùng hòa mình vào ánh đèn chói lóa. Để được phục vụ ở đây, toàn những người có khuôn mặt đẹp, vóc dáng chuẩn và phải quen với chuyện chạm da chạm thịt, như thế quán bar mới có thể câu khách dễ dàng. Và một trong những nguyên nhân hút khách là nhờ có hấn với Bun. 2 chàng hào hoa với khuôn mặt như đúc khiến cho số lượng con gái ngày càng đông, không tiếc bỏ ra cả mấy trăm triệu chỉ để nhìn mặt bọn họ đủ thấy vẻ đẹp hoàn mỹ đó như thế nào.

Hàng ghế bọn hấn ngồi là hàng ghế vip, nơi có thể nhìn ra mọi góc ngách của bar, hấn với mái tóc mái dài, trông thật lạnh lùng - điều khiến con gái phát cuồng lên ,mặc một chiếc áo sơ mi đen cài 3 cúc trông rất menly.Còn Bun với mái tóc gọn sóng vàng nâu và đôi mắt đen láy luôn có ánh cười cũng khiến cho bào nhiêu fan Girl sịt máu mũi.Anh hay mặc theo phong cách tomboy , trông năng động và dễ gần.Vì thế xung quanh anh lúc nào cũng có hàng tá em chân dài ngồi cùng khiến cho hương nước hoa anh dùng bị áp đảo đi nhiều phần.

- Cái điện thoại có gì đẹp mà mày cứ nhìn hoài thế?- Bun thắc mắc thấy thằng bạn cứ chốc chốc lại bật điện thoại lên rồi làm mặt bánh bao thiú- Hôm nay mày

có vấn đề đúng không? Sáng thì đi học, tối lại xem điện thoại hàng vạn lần. Hay ông già nhà mày thực hiện rồi?- Bun nheo nheo mắt lại hỏi đều đều.

- Mày im đi- Hấn gắt. Quái lạ! Sao hôm nay thời gian trôi lâu thế nhỉ? Mãi mà mới có 10h, phải đợi cả 2 tiếng nữa lận. Hay điện thoại mình hỏng rồi? Chắc vậy!

- Cho tao mượn điện thoại!- Hấn chìa ta về phía thằng bạn.

- Hả?- Bun bị một dấu hỏi to đùng đổ xuống đầu. Bình thường nó có mượn mô của ai bao giờ đâu. Sao hôm lại

thế?Hay là lời mình nói hiển linh rồi?OMG

- Cứ đưa đây! Nhanh lên- Hấn gắt lên, dù là người đi mượn nhưng vẫn giữ nguyên cái thói cũ.

- Ồ ờ! Nè- Bun ngoan ngoãn đưa cho hấn. Hấn nhanh tay bật màn hình.

-Hả! Đã 12h rồi à? Đúng là điện mình bị hỏng thật rồi! May quá!- Hấn mừng rỡ, sắp được xả stress rồi.

- Điện thoại hỏng mà mày zui thế à?- Bun khó hiểu nhìn hấn. Hôm nay nắng 40 độ nên chắc đầu hơi âm âm rồi!

- Mày bớt nói đi!- Hấn lườm thằng bạn rồi lại cười rộng đến mang tai, hí ha hí hửng như đứa trẻ sắp được cho kẹo.

- À! Cái điện thoại tao cài nhanh 2 tiếng đó! Dậy cho sớm ý mà!- Bun giải thích.

Hấn cảm thấy mình vừa bị dội một gáo nước lạnh ngắt vào đầu, nụ cười trên môi tắt ngấm.

-Thằng chó này! Mày đi chết đi! Dám giỡn với tao hả?Chết đi!- Hấn đấm đá đủ kiểu thằng bạn cho hả cơn tức (ơ! Anh ý có làm gì đâu?)

- Ê! Tao có làm gì đâu! Nè! Đau! Help meeeeeeeeeeeeeee!!!!!!!!!!!!!!

Mọi người ở đó ai cũng giả câm giả điếc, vẫn tiếp tục công việc của mình, coi như mắt mình chẳng thấy gì cho yên phận.

Chap 4(tiếp):1 ngày sống trong địa ngục

Đúng đến 12h nó có mặt ở quán bar như đã hứa. Bước xuống xe, hàng vạn con mắt đổ dồn về phía nó.

Thực sự bây giờ nhìn nó rất giống như nàng công chúa ngủ trong rừng.Mãi tóc dài, xoắn lon to ở phần chân tóc và mái được hất sang 1 bên khiến cho gương mặt bầu bĩnh của nó càng được to điểm. Kết hợp với mái tóc xoắn nhẹ bồng bênh là đôi mắt của những con búp bê baby- một đôi mắt tím nhạt, khiến người ta như bị hút hồn vào vậy.Nó mặc chiếc áo lệch vai trắng đi kèm là chiếc quần sooc bò rua gấu tôn lên thân hình siêu mẫu của chủ nhân đang mặc nó.

- Ê! Đến rồi kia!- Bun ôm đầu chỉ tay về phía nó đang đi đến- Bây giờ thì bỏ tao ra đi!

Hấn lập tức thôi không đánh đập Bun nữa, nhảy xuống ghế, ngồi vắt chân rất giống như ông chủ đang chờ tên nô lệ tới.Bỗng một bàn tay vòng qua cổ hấn, giọng nói mật ngọt vang lên:

- Sao hôm qua anh về mà chẳng nói với em 1 tiếng! Làm em tìm anh mãi à! Ghét quá đi- Cô gái nũng nịu, hờn dỗi trách móc hấn.

Hấn là đang định cho cô ta 1 chàng c-hửi nhưng nghĩ lại rồi gọi thêm mấy con nhỏ nữa đến ngồi cùng. Hấn muốn xem khuôn mặt của nó như thế

nào khi nhìn thấy cảnh hấn bá vai bá cổ mấy em trong lòng.Liệu nó có ghen không? Hấn thấy thích thú với chuyện này.

Nó bước đến trước mặt hấn, lướt qua mấy con nhỏ đang ôm hấn, cười đùa vui vẻ.

- Mấy người không thấy nóng à- Nó nhăn mặt.

Ghen! Ghen! Đây đích thực là ghen rồi! Hấn định trêu chọc lại thì ngược lên nhìn thấy nó...Sững người.... quá...quá...đẹp...Sao trên đời lại có người đẹp như thế chứ?Phải mất mấy phút hấn mới định thần lại.

- Nóng gì chứ?Phải nói là ấm áp mới đúng, phải không mấy cưng?-Hấn đưa mắt về mấy con nhỏ đang ướm ẹo trong lòng.

- Đúng đó!Cứ thế này thì có 100 độ em vẫn thấy ấm.

- Chỉ có những người ghen tỵ mới nói thế thôi!

- Thấy tội mình phục vụ anh ấy tận tình nên sinh lòng ghen ấy mà!Xì....

Hấn vẫn im lặng chờ phản ứng của nó.Đúng như hấn ự đoán, nó dùng một tay hất con nhỏ vừa nói câu đó ra khỏi lòng hấn rồi cầm tay hấn. Hấn không ngờ nó lại phản ứng mạnh như thế, nhưng cũng rất thích thú.

- Nếu họ nói vậy thì...- Nó đờ đờ sát khí nhìn hấn-..Tôi ..không phải phục vụ anh nữa đúng không? Vậy thôi !Bye nhé- Mặt nó bây giờ rạng rỡ hơn bao giờ hết, không chờ hấn kịp phản ứng nó đã 3 chân 4 cẳng chạy ra xe. Đến khi hấn kịp định thần lại đuổi theo thì nó đã chuẩn bị phóng xe đi. Thấy thế hấn vội vàng ra đứng chắn không cho nó chạy. Nhưng nó cứ rú ga đến lúc chạy gần hấn rồi không thấy hấn có dấu hiệu

nên đi ủi đồ nhanh lên- Hấn gần từng chữ một.

Thế là nó lại phải cầm đồng đồ đi ra đằng sau nhà, tập tành ủi đồ. Vừa ủi nó vừa nện từng phát một vào chiếc áo. Hiếm thấy ủi đồ như nó cũng may là chỉ hơi bị nhăn 1 tý thôi. Bỗng mắt nó sáng lên:

- Hà hà hà! Anh chết với tôi rồi!

Sau khi hoàn tất công việc chơi xỏ hấn xong, nó quay lại với chiếc bàn ủi, cầm cái cốc nước đổ vào bàn là thì vô tình nó đổ vào ổ cắm điện thế là tất cả đường dây điện nhà hấn bị tê liệt hoàn toàn. Hấn đang ở trong phòng bỗng thấy đèn cháy xèo xèo rồi nhạc cũng tắt hấn liền ngồi dậy. Bỗng nghe thấy tiếng nó la thối

thanh

- AA!!!!!!!

Hấn vội vã chạy xuống chỗ nó thì bàng hoàng trước khung cảnh trước mặt. Tay nó be bét máu, đầu cũng có máu, tay còn lại nó đau đớn ôm lấy đầu. Cảnh thật là hãi hùng.

Lúc tan học nó kêu mấy nhỏ bạn về trước vì biết thừa rằng cái tên đang đợi trước cổng thể nào cũng khiến nó mất mặt mà xem cho nên tốt nhất là càng ít người càng tốt, mà nếu có ai biết nó sẵn sàng thủ tiêu để bịt đầu mối. Cho nên, sau khi tổng mấy con bạn ra khỏi trường nó thư thái đi xuống canteen gọi vài món để

giết thời gian.

- Con nhỏ đó hôm nay làm sao thế nhỉ? - Nhỏ Sunny vừa đi vừa thắc mắc.

-Dậy thì- Sa vừa đi vừa cầm quyển sách, không bỏ lỡ một giây một phút nào để phát triển trí não. Cho nên lúc Sunny bị đóng băng thì nhỏ vẫn bước đều đều, giống như là mình vừa nói 1 câu hết sức bình thường.

- Lớp 11 rồi.....- Sunny lăm bắm vài từ, thật sự đã bị câu nói của Sa chặn họng. Những lúc thế này thì Sunny chỉ biết đứng hình trong gió, ai biểu IQ kém người ta làm chi. Nhưng vừa thấy hấn thì chị ý đã hết bất động, lập tức ăng- ten hoạt động bình thường trở lại.

- Em có thấy Jen đâu không?- Vì Sa đi trước nhỏ nên hấn bắt chuyện trước. Nhưng nhận lại chỉ là một cái liếc mắt từ trên xuống dưới,

tuyệt nhiên không một từ nào được đáp trả. Thấy nhỏ Sunny đi lại gần thì nở một nụ thương mại, rút kinh nghiệm từ lần trước lại bị một cái liếc rồi bước đi thì còn gì là hotboy nữa:

- Em có thấy Jen đâu không?

Nhỏ không trả lời vì còn bận ngó ngó quanh quanh để tìm kiếm 1 bóng dáng nào đó. Mãi đến khi hấn nhắc lại

lần nữa nó mới sực tỉnh:

- Da! Nó ở.....ừm...- Nhưng chưa nói được hết câu thì đã bị chị Sa lôi đi, không cho tiết lộ bí mật quân sự.

- Ê! Mày làm gì thế?- Bị kéo đi một đoạn đường dài, Sunny bực tức hất tay ra.

- Đừng phá hỏng chuyện của nó- Cũng may Jen cao thủ đã kịp nhờ cô bạn “trăm cảm” bịt cái loa phát thanh ấy lại không thì liệu nó có thể

ung dung tưởng tượng ra cái mặt tối sầm của hấn khi đứng đợi hay không.

- Phá gì chưa? Tao chỉ là muốn gặp anh ấy thôi...- Sunny gân cổ cãi lại nhưng bỗng thấy mình đang hé lộ bí mật rồi thì dừng lại lấy tay bịt mồm. May mà Sa chỉ buông một câu:

- Thì gặp rồi đó thôi!

“phù! Cứ tưởng nó biết rồi chứ” Sunny mừng thầm rồi tung tăng leo lên xe phóng về nhà.

Ngồi được 20', nó nặng nề thanh toán rồi đứng dậy. Vừa mới bước ra cửa cangteen đã thấy một tên tóc vàng đứng nhìn răng ra cười, lưng dựa lưng vào con mui trần Porsche Boxster S màu đỏ. Nó bĩu môi” Đã xấu lại còn muốn con xe bị lây cái xấu hay sao?”

Còn hần từ xa thấy nó đã nở một nụ cười chết người nhưng hần đâu biết bị phản tác dụng. Vừa mới bước đến nó đã làm một phát chí mạng vào cái gọi là tự hào của hần:

- Anh khoe răng à?

Hần tím tái mặt. Cô ta liệu có khi nào là Les không?

- Ăn nói hần hoi đi.

- Không thích- Nó quay mặt đi, tỏ vẻ khinh thường.

- Sao? Định nuốt lời à?

- Được thế thì con gì bằng!

- Cô..! 12H ở quán Kiss The First, nhớ chưa?

- Tôi còn có thể trả lời chưa sao?- Nó đau khổ.

- Biết thế thì tốt!- Hần mở cửa xe rồi phóng vút đi! Trong lòng háo hức được hành hạ nó.Ồi! Trời mới đẹp làm sao!Nhưng lúc đó trời nắng 40 độ và cũng chẳng biết tại sao anh ấy không thấy nóng nực.(nhún vai)

Quán bar Kiss The First

Đây là quán bar của nhà Bun- Quán bar hàng đầu cả nước.Từ chiếc cổng vào đã thể hiện cả đồng tiền nhà họ Mã và rất hút khách .Vào bên trong là một thế giới của giới thượng lưu, những cô chủ cậu chủ thích chơi hơn học cùng hòa mình vào ánh đèn chói lóa. Để được phục vụ ở đây, toàn những người có khuôn mặt đẹp, vóc dáng chuẩn và phải quen với chuyện chạm da chạm thịt, như thế quán bar mới có thể câu khách dễ dàng. Và một trong những nguyên nhân hút khách là nhờ có hần với Bun. 2 chàng hào hoa với khuôn mặt như đúc khiến cho số lượng con gái ngày càng đông, không tiếc bỏ ra cả mấy trăm triệu chỉ để nhìn mặt bọn họ đủ thấy vẻ đẹp hoàn mỹ đó như thế nào.

Hàng ghế bọn hần ngồi là hàng ghế vip, nơi có thể nhìn ra mọi góc ngách của bar, hần với mái tóc mái dài, trông thật lạnh lùng - điều khiến con gái phát cuồng lên ,mặc một chiếc áo sơ mi đen cài 3 cúc trông rất menly.Còn Bun với mái tóc gọn sóng vàng nâu và đôi mắt đen láy luôn có ánh cười cũng khiến cho bào nhiều fan Girl sệt máu mũi.Anh hay mặc theo phong cách tomboy , trông năng động và dễ gần.Vì thế xung quanh anh lúc nào cũng có hàng tá em chân dài ngồi cùng khiến cho hương nước hoa anh dùng bị áp đảo đi nhiều phần.

- Cái điện thoại có gì đẹp mà mày cứ nhìn hoài thế?- Bun thắc mắc thấy thằng bạn cứ chốc chốc lại bật điện thoại lên rồi làm mặt bánh bao thiêu- Hôm nay mày

có vấn đề đúng không? Sáng thì đi học, tối lại xem điện thoại hàng vạn lần. Hay ông già nhà mày thực hiện rồi?- Bun nheo nheo mắt lại hỏi đều đều.

- Mày im đi- Hấn gắt. Quái lạ! Sao hôm nay thời gian trôi lâu thế nhỉ? Mãi mà mới có 10h, phải đợi cả 2 tiếng nữa lận. Hay điện thoại mình hỏng rồi? Chắc vậy!

- Cho tao mượn điện thoại!- Hấn chìa ta về phía thằng bạn.

- Hả?- Bun bị một dấu hỏi to đùng đổ xuống đầu. Bình thường nó có mượn mô của ai bao giờ đâu. Sao hôm lại thế? Hay là lời mình nói hiển linh rồi?OMG

- Cứ đưa đây! Nhanh lên- Hấn gắt lên, dù là người đi mượn nhưng vẫn giữ nguyên cái thói cũ.

- Ờ ờ! Nè- Bun ngoan ngoãn đưa cho hấn. Hấn nhanh tay bật màn hình.

-Hả! Đã 12h rồi à? Đúng là điện mình bị hỏng thật rồi! May quá!- Hấn mừng rỡ, sắp được xả stress rồi.

- Điện thoại hỏng mà mày zui thế à?- Bun khó hiểu nhìn hấn. Hôm nay nắng 40 độ nên chắc đầu hơi âm âm rồi!

- Mày bớt nói đi!- Hấn lườm thằng bạn rồi lại cười rộng đến mang tai, hí ha hí hửng như đứa trẻ sắp được cho kẹo.

- À! Cái điện thoại tao cài nhanh 2 tiếng đó! Dậy cho sớm ý mà!- Bun giải thích.

Hấn cảm thấy mình vừa bị dội một gáo nước lạnh ngắt vào đầu, nụ cười trên môi tắt ngấm.

-Thằng chó này! Mày đi chết đi! Dám giỡn với tao hả?Chết đi!- Hấn dấm đá đủ kiểu thằng bạn cho hả cơn tức (ơ! Anh ý có làm gì đâu?)

- Ê! Tao có làm gì đâu! Nè! Đau! Help meeeeeeeeeeeeeee!!!!!!!!!!!!!!

Mọi người ở đó ai cũng giả câm giả điếc, vẫn tiếp tục công việc của mình, coi như mắt mình chẳng thấy gì cho yên phận.

Đúng đến 12h nó có mặt ở quán bar như đã hứa. Bước xuống xe, hàng vạn con mắt đổ dồn về phía nó.

Thực sự bây giờ nhìn nó rất giống như nàng công chúa ngủ trong rừng.Mãi tóc dài, xoắn lon to ở phần chân tóc và mái được hất sang 1 bên khiến cho gương mặt bầu bĩnh của nó càng được to điểm. Kết hợp với mái tóc xoắn nhẹ bồng bênh là đôi mắt của những con búp bê baby- một đôi mắt tím nhạt, khiến người ta như bị hút hồn vào vậy.Nó mặc chiếc áo lệch vai trắng đi kèm là chiếc quần sooc bò rua gấu tôn lên thân hình siêu mẫu của chủ nhân đang mặc nó.

- Ê! Đến rồi kia!- Bun ôm đầu chỉ tay về phía nó đang đi đến- Bây giờ thì bỏ tao ra đi!

Hấn lập tức thôi không đánh đập Bun nữa, nhảy xuống ghế, ngồi vắt chân rất giống như ông chủ đang chờ tên nô lệ tới.Bỗng một bàn tay vòng qua cổ hấn, giọng nói mật ngọt vang lên:

- Sao hôm qua anh về mà chẳng nói với em 1 tiếng! Làm em tìm anh mãi à! Ghét quá đi- Cô gái nũng nịu, hờn dỗi trách móc hấn.

Hấn là đang định cho cô ta 1 chàng c-hửi nhưng nghĩ lại rồi gọi thêm mấy con nhỏ nữa đến ngồi cùng. Hấn muốn xem khuôn mặt của nó như thế nào khi nhìn thấy cảnh hấn bá vai bá cổ mấy em trong lòng.Liệu nó có ghen không? Hấn thấy thích thú với chuyện này.

Nó bước đến trước mặt hấn, lướt qua mấy con nhỏ đang ôm hấn, cười đùa vui vẻ.

- Mấy người không thấy nóng à- Nó nhăn mặt.

- Anh bị bại não hay sao mà nói thế hả?

- Thế tại ai mà tôi bị chói tai hả?

- Tại anh kéo tôi lên xe chứ bộ!

- Thế cô muốn tôi bế cô hay sao?

- Tất nhiên là không!

- Thế còn kêu ca gì?

- Tôi nói chứ có kêu gì đâu?

- Cô.....- hấn á khẩu.- Đi ủi đồ cho tôi! Nhanh lên! - Hấn chỉ vào đồng hồ đã được giúp việc ủi sẵn để ở trên bàn.

- Sao tôi phải làm chứ?- Nó gân cổ cãi lại.

- Vì cô kém điểm hơn tôi!

Nó lại giở mặt cún con:

- Anh iu ơi! Đừng lam thế mà! Em không biết ủi đồ.

- Ủ! Em iu! Không biết là việc của em! Anh cũng đã nói đừng nhưng em vẫn cứ nện vào anh đấy thôi! Cho nên đi ủi đồ nhanh lên- Hấn gần từng chữ một.

Thế là nó lại phải cầm đồng hồ đi ra đằng sau nhà, tập tành ủi đồ. Vừa ủi nó vừa nện từng phát một vào chiếc áo. Hiếm thấy ủi đồ như nó cũng may là chỉ hơi bị nhăn 1 tý thôi.Bỗng mắt nó sáng lên:

- Hà hà hà! Anh chết với tôi rồi!

Sau khi hoàn tất công việc chơi xỏ hấn xong, nó quay lại với chiếc bàn ủi, cầm cái cốc nước đổ vào bàn là thì vô tình nó đổ vào ổ cắm điện thế là tất cả đường dây điện nhà hấn bị tê liệt hoàn toàn.Hấn đang ở trong phòng bỗng thấy đèn cháy xèo xèo rồi nhạc cũng tắt hấn liền ngồi dậy.Bỗng nghe thấy tiếng nó la thất

thanh

- AAA!!!!!!!

Hấn vội vã chạy xuống chỗ nó thì bàng hoàng trước khung cảnh trước mặt. Tay nó be bét máu, đầu cũng có máu, tay còn lại nó đau đốn ôm lấy đầu. Cảnh thật là hãi hùng.

5. Chương 5

Hấn cấp tốc bế xốc nó lên xe rồi rú ga phóng như bay trên đường.Hấn sợ lắm. Nhìn nó thế hấn thấy rợn cả người, khiến hấn tưởng tượng ra cảnhheo bị học tiết(oạch).Trên đường đi hấn liên tiếp vỗ vỗ vào mặt nó, sợ rằng nếu không làm thế nó sẽ ngủ mà không bao giờ tỉnh lại mất.

- Nè!Anh...làm..cái gì vậy?- Nó đang rất mệt lại còn ăn mấy cái tét vào mặt nên càng mệt hơn.

- Đừng có nói! Ngậm bớt cái mồm đi thì chết à- Hấn gắt nó nhưng mà là ngất yêu nhá.

- Anh mắng gì tôi?- Nó vùng dậy định bóp cổ hấn thì lại bị vết thương ở đầu lên tiếng- Á ui!

- Đây! Chết chưa! Ngồi im cái đi!- Hấn lấy tay giữ nó- Sắp đến bệnh viện rồi! Cố lên!

Nó đang mất sức lại bị hấn giữ nên chỉ biết ngồi r-ủa hấn. Người ta đang bị thương mà vẫn cứ trêu chọc được cũng chỉ có mỗi mình hấn. Tôi là con gái đó nhé,

làm gì mà bóp tay tôi chặt như bóp cái xà đơn thế hả? Tôi chán yếu tay mềm mà anh lại làm thế, khác nào dẫm nát đời hoa đẹp.

Nếu bây giờ có ai đang ở trong bệnh viện chắc chắn sẽ tưởng là có khủng bố mất. Hấn mở cửa hết phòng này đến phòng nọ túm cổ bác sĩ ra ngoài rồi tổng họ vào phòng cấp cứu- nơi hấn vừa mới ‘vứt’ nó vào đó mấy phút. Rồi sau đó hấn đi đi lại lại chờ bác sĩ đi ra. Nhưng mới 5 phút thì các bác sĩ đã đi ra.

- Thế nào cô ấy sao rồi?- Hấn lại túm ngực bác sĩ hỏi dồn dập khiến vị bác sĩ toát mồ hôi mới nói được một câu

- Xin lỗi nhưng anh nên chuẩn bị tâm lý!

Hấn thần thờ, tay buông ra và thế là ông bác sĩ ngã ngửa một cú tuyệt đẹp. Sao...sao lại thế? Thấy cô y tá đẩy ‘xác’ nó ra hấn liền lao tới, lay lay người nó.

- Này! Tỉnh dậy đi chứ! Ai cho em ngủ hả? Em là nô lệ của anh, anh không cho phép em ngủ thì em không được ngủ! Em mà chết là nhà anh xiêu tán mạng đó. Còn nữa, anh đã anh hạ j em đâu, dậy đi! Dậy để anh xả stress xong rồi thì muốn làm gì thì làm..bla..bla...-Kết thúc bằng một câu- Xin em đừng chết!- Hấn gục đầu vào bụng nó- Em dậy đi rồi anh cho em trêu trọc

thoải mái cũng chẳng than 1 câu, 1 từ cũng không!- Hấn cam kết. Nếu mà nó chết thì chẳng phải người ta sẽ nghĩ rằng hấn là hung thủ hay sao? Tuyệt đối không được! Không thể thế được! Hấn còn yêu đời, yêu người lắm. Hấn mà bị xử tử thì các cô gái sẽ khóc mà xảy ra lũ lụt mất. Không được! Không được mà!

- Thật chứ?

Hấn bật dậy nhìn thấy nó đang ngồi sừng sững, 2 mắt chăm chú nhìn hấn, chờ mong câu trả lời từ phía hấn. Hấn chỉ vào nó, lắp bắp:

- Cô...cô.....sao...!

- Cô ấy đang nằm mà, anh bị ảo ác à?- Vị bác sĩ lo lắng hỏi hấn.

- Cô....cô ta....đang ngồi dậy kìa- Hấn vẫn chỉ vào nó, lắp bắp.

- Chắc anh đau buồn quá nên sinh ra ảo giác rồi- Bác sĩ lắc đầu.

- Nếu là thật thì hãy đi theo em- Nó chìa tay ra về phía hấn, chờ đợi.

- Đấy! Cô ta còn nói chuyện với tôi đấy! Các người không thấy à?

- Chúng tôi rất tiếc nhưng có vẻ chứng ảo giác của anh quá nặng rồi!- Mấy ông bác sĩ còn lại cũng lắc đầu.

Và kết quả là.....hấn xỉu luôn. Đúng lúc đó, còi xe cảnh sát réo inh ỏi, các bác công an tay súng phi vào bắt cái kẻ gây rối trật tự công cộng. Nhưng vào thì chả thấy đâu mà chỉ thấy có một cô gái đang tay bắt mặt mừng các vị bác sĩ và một tên con trai đang bất tỉnh.

- Cậu Phong?????????????????- Cả đám ngu ngu.

Ở lớp học của nó cũng hỗn độn không kém. Bà giáo viên chủ nhiệm đang bốc hỏa khi không thấy nó với ‘ông xã’ đâu.

- Thế không ai biết 2 đứa đang ở đâu à? Cũng không có giấy báo sao?

- Họ nghỉ thì kệ họ chứ sao mà cô cứ phải hỏi đi hỏi lại thế ạ?- cả lớp nhao nhao. Mất 15’ rồi mà có được chữ nào đâu, không biết hôm nay cô giáo bị chồng ụynh hay

sao mà tính khí cứ như trái bom nổ chậm vậy. Cứ ngùn ngụt lửa từ này đến giờ.

- Kệ là kệ thế nào, chồng tôi mà kệ được à? (Ồ ơ ơ)

- Dạ????????????????-40 dấu hỏi chấm to đùng-CHỒNG CÔ Ý Ạ?

- Chồng tôi là người có phép tắc, không thể để học sinh nghỉ mà không có lí do thế này được, cho nên tôi cũng thế!- Co giáo bào chữa.

- Phù!!- Cả lớp. Họ lại tưởng có mối tình nào già hơn tuổi nữa chứ. Mà anh Shin nhà ta có bị cận đâu nên không thể đi say đắm cái bà ma nữ này được. Họ lại nghĩ lung tung rồi.

- Dạ thưa cô em vào lớp ạ!- Nó kính cẩn chào cô giáo rồi đi vào lớp trước 40 con mắt mở to hết cỡ nhìn nó như sinh vật lạ! “Có bao giờ nó lễ phép thế này đâu?”

- Sao tiết 3 mới đến chứ?- Cô giáo vẫn nói nhỏ nhẹ mặc dù muốn banh xác nó ra từ lâu rồi nhưng hãy nghĩ đến tương lai, đừng vì 1

phút đại đột mà cả đời ân hận.

- Tại em ngủ quên ạ- Nó gãi đầu cười hề hề, giống như một cô học trò đi muộn và đang chuộc lỗi với giáo viên.

- Ê! Hôm nay mày có mang ô không?- hs 1

- Đin hã? Trời nắng gắt mà- hs 2

- Thì nhìn Jen là biết hôm nay sẽ có một chấn động lớn rồi!- hs 1

-Ồ ha! Tao không mang áo ấm rồi- hs 2.

- Để làm gì?- hs 1

- Đề phòng bão tuyết- hs 2

- Chí lí- hs 1

Đấy mới chỉ là khởi đầu thôi. Lúc kiểm tra bài cũ nó còn xung phong nhé. Trong lúc học bài thì giờ tay liên tục

đến chóng cả mặt đến nỗi cô còn nói

- Thôi em cứ đứng đấy luôn đi! Cô hỏi gì thì trả lời.

Ừ thì nó học giỏi thật nhưng chẳng bao giờ giờ tay cả. Gặp bài dễ thì ngồi vắt chân nhìn cô giáo như thách thức. Gặp bài khó thì nó bắn sang bài dễ luôn và lại tiếp tục nhìn cô kích tướng. Nhưng hôm này thì nhìn xem,

thay đổi 360 độ nhé. Thế là giờ ra chơi cả lớp đổ xô đi mua áo mưa khiến ông chủ cửa hàng ngơ ngác như bò đội nón đi trên đường nhựa.

Nó thì vẫn ngồi chống cằm cười một mình. Nghĩ đến cảnh hoảng hồn của hắn lúc sáng khiến nó niềm vui chất đầy nhà. Miệng nó rộng đến tận mang tai luôn, mắt thì híp lại. Rồi lại nghĩ đến lời bác sĩ khiến ặt nó tối sầm lại, nhăn nhó lại giống y đười ươi” Chồng cháu có vẻ vui tính nhỉ. Đây chỉ là sơn thôi mà làm như

là máu vậy”Chồng? Ai? Chồng nào? Nhảm nhí! Vợ vẫn! Linh tinh! Nhưng lại nghĩ đến cảnh hân 1/2 khúc 1/2

cười khi lĩnh thưởng hậu hạo nó bày ra ở nhà hắn thì lại ngoác cái miệng ra. Nói chung nhìn mặt nó bây giờ

trông rấtquái đản.

- Mặt mày đa dạng nhĩ- Nhỏ Sunny quan sát nó từ này đến giờ, mặt méo mó hỏi nó.

- Ủ! Hihi- Nó vẫn cười rất tươi.

- Cách nói chuyện cũng đa dạng nữa.

- Ủm! Cảm ơn!- Vẫn cười.

- Tính tình cũng đa dạng luôn!

- Oh! Thế hả? hi hi- Miệng đã đỡ ngoác như trước.

- Cả bệnh cũng phong phú lun.

Bóp...bóp...bóp...

- Ôn trời! Nó đã trở lại như bình thường rồi!- Trước khi bất tỉnh Sunny cũng nói ra được bản “di chúc” của mình.

- Mày cứ im lặng như con Sa thì có sao đâu!- Nó “an ủi” bạn.

- Mày đúng là nhiều bệnh thật- Chị Sa nhà ta lắm ngay một khúc gỗ chặn miệng nó lại.

Jen:.....

Sunny* bật dậy*: Vote! Vote! Vote * bất tỉnh tiếp*

Nó lại bị con bạn chọc cho giận sôi người. Bỗng mắt nó đập phải một người.

- Này! Thu ơi! Mày không sợ Jen hay sao mà dám thế hả?- Một nhỏ bạn hỏi Thu.

- Hứ! Sợ cái quái gì chứ! Nó mà thử động đến tao xem- Thu vênh mặt. Từ hôm qua tời giờ không thấy nó có

động tính gì nên cứ tưởng nó quên rồi.

- Thì làm sao- một giọng nói vang lên.

J...- Nhỏ bạn tái mét mặt nhưng nó đã ra hiệu im lặng.Còn nhỏ Thu thì vẫn bla bla:

- Thì tao giết nó chứ sao!

- Thế thì hộ cái! -Nỡ vỗ vai Thu, con nhỏ từ từ quay lại, mặt mày tái mét đi.

6. Chương 6

Trích lại phần trước chút xíu cho đỡ đứt đoạn nha.

- Thế thì hộ cái- Nó vỗ vai Thu. Nhỏ quay đầu lại mặt mày tái mét.

- J..en....sao...sao....tớ....tớ....

- Gì thế? Mới đòi chém đòi giết người ta mà bây giờ lắp bắp không nói lên tiếng là sao?- Nó dùng “ánh mắt truyền cảm” để nhìn triu bạn “tốt”.

- Ý tớ là nếu tớ mà đụng đến cậu thì cậu giết tớ ấy chứ- Thu cười trừ, mỗi hơi vã ra như tắm.

- Thật à?- nó ngây thơ hỏi, 2 mắt mở to ra nhìn chăm chăm đối phương.

- Tất....tất nhiên rồi!- Thu gạt đầu lia lịa như cái máy .

- Thật?

- Ủm..ừm..ừm

Bốp-Một quyển sách ôm trọn gói mặt nhỏ Thu.Sunny là chủ nhân của cuốn sách ấy, bây giờ nhỏ đang trả thù

nhưng là vợ người nào quật người đó(họ thì giận cá chém tôm mà ^^)

- Mày nói gì đó hả? Bốp tao hiền thế này mà giết được ai chứ? Cầm con dao nó cũng sợ run tay rồi.

- Híc! Sunny nói đúng đấy! Tớ sợ dao lắm, nhìn thấy là tớ ngất liền ý- Nó thút thút, lấy 2 tay dụi dụi mắt để

cho có nước mắt một tý nào ngờ toàn thấy nước mũi tuôn thôi à.

(cái này hơi nhân hóa tý)

- Là...là...tớ giết...là tớ- Thu ôm cái mũi đang nguy cơ bị vẹo sang 1 bên, vừa rên vừa dứt quãng.

Bốp- Lại thêm một quyển nữa.

- Mày định giết bạn tao hả? Muốn tao giết trước không hả?Bạn tao vừa xinh đẹp vừa hiền lành nên mày ghen tỵ đúng không?- Sunny típ tục cái màn độc tấu với sách.

- Huhu! Sunny ơi! Cứu tớ với- Nó “sợ hãi” nép sau nhỏ, ra vẻ ta đây sợ hãi lắm ý. Nhưng thực sự thì cười như đúng rồi trong lòng, tự khen khả năng diễn kịch của mình.

- Vậy tớ phải nói sao đây?- Nhỏ Thu tay vẫn bịt mũi, đang sắp phát khóc vì bị 2 cú nẩy đom đóm kết hợp với cái màn học trò ngoan

của bọn nó.Đang tự hỏi sao mình tự nhiên gây sự với quỷ thần thế này????????

- Ô! Sao mày lại hỏi tao? Thế tao bảo mày nói gì mày cũng nói thế à? Vậy khác nào nói tao thực dân với mày hả?- Sunny chống nạnh, nhìn khuôn mặt không nói thành lời của Thu mà nó cảm thấy hả hê lắm.

-Thôi mà!- Nở hờn dỗi nhỏ- Bạn ấy đang sắp khóc nhè rồi kìa, ra kia mua Pim Pim cho bạ ấy ăn đi! Cậu đánh

bạn ấy này giờ à- Nó quay mặt sang nhỏThu, lấy tay xem xét cái mũi của nhỏ- Có sao không nhỉ? Chắc bao nhiêu tiền dao kéo công toi rồi.

- Ủầy! Dao kéo cơ à? Thế để tớ chuộc lỗi bằng cách mua nhiều dao vào chỉnh sửa miễn phí cho Thu nhé,

BẠN HIỀN- Sunny ôm mặt khóc tu tu, còn he hé ra để nhìn nó thế nào.

-Hắt xiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii! Hắt xiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii.....- Bỗng nhiên nó ho một tràng giang đại hải vào mặt nhỏ

Thu, khiến cho 2 tiếng make up bị nước miếng của nó rửa trôi hết.Nhưng cái này là do vô ý chứ hổng phải cố ý nha, tại đang có người nhắc tới chị ý mà. Nó day day mũi, lập tức lại nhoảnh mồm ra khi biết ai vừa nhắc đến mình. Còn ai ngoài hần?

- Sao thế mày? - Nhỏ Sunny thấy nó tự nhiên nhăn răng ra cười thì làm mặt ngố ngố hỏi.

- Thôi, không chơi với mấy đứa con nít nữa, tẹo lại khóc oe oe lên, đi thôi cọn mày!- Nó lại típ tục cuộc chiến

khoe răng.

- Đi đâu?- Sunny và Sa đồng thanh.

- Lên đồi hóng gió- Nó nháy bạn với tụi bạn, tâm trạng đang vui thì phải chia sẻ niềm vui chứ. Người ta nói có chuyện buồn hay vui mà nói ra thì niềm vui nhân đôi và nỗi buồn nhân 3 mà ý lộn nỗi buồn....(tự nhiên quên).. nhân 5 đi.

Nó đoán không sai, cái người đang gào thét tên nó không ai khác ngoài anh Shin nhà ta và cuộc nói

chuyện này của nó vô tình lại lọt vào tay của người ấy.

- Sao chối! Cô cứ từ từ mà tận hưởng cái niềm vui ấy đi. Tôi đã nhường bộ mà còn làm tới (khi nào ý nhé?)

Bọn nó xuống lấy xe rồi phi vun vút trên đường khiến ai cũng phải lộn nhào ra đằng sau mà hú vía. Đã thế lúc cơ động còn đuổi theo bọn nó nữa chứ! Thế là mấy anh công an bị cũng nó cho ăn no bụi, đảm bảo sẽ phải nộp đơn từ chức ngay lập tức. Và thế là với vận tốc siêu ánh sáng, bọn nó đã nhanh chóng đến cái đồi mà nó nói. Nói là đồi nhưng chỉ là bãi đất nhô lên, xung quanh cây cỏ mọc tùm lum, ong bướm thì chẳng thấy đâu chỉ toàn là ếch nhái thôi à. Nhưng được cái nơi đây cách xa thành phố và rất bắt gió, trèo lên cây thì khỏi sợ ếch hay nhái nữa.

- Woa! Mát thật đấy!- Nó dang rộng 2 tay để gió ùa vào áo, vuốt ve mặt nó và đùa nghịch với lọn tóc.

-Ồ ha!1 địa điểm rất tuyệt để 8 nhỉ- Sunny tán thưởng.

- Rất tốt để ôn bài- Chị Sa này giờ im lặng mới lên tiếng- Hay mở một cái thư viện ở đây nhỉ?

Jen: “.....*cứng họng*.....”

Sunny: “.....*đơ người*.....”

1 phút dành cho những pho tượng....

- Mà sao hôm nay mày cười ghê thế?- Nhỏ tò mò hỏi nó.

- Thì tại tao khiến cho cái gã công tử rơm mục ấy khóc dở chết dở.

- Ai cơ?

- Cậu bé bút chì ý!

- Shin á????????????

- Yes!!!!!!!!!!!!

- Huhu! Vậy là ngày mai tao được đi dự đám tang hotboy rồi.

- Nè! Tao không hiểu...

- Huh?

- Tao không hiểu tại sao mày lại hay khiến tao muốn đánh thế nhỉ?SUNNY!!!!!!!!- Nó gào vào mặt nhỏ, khiến nhỏ phải nhét bao nhiêu là bông tai mới không bị chấn thương sợ tai.

- Mà mày làm gì anh ấy thế?

Thế là nó kể lại từ đầu tới cuối, từ cái vụ nó ở quán bar tới cái vụ nso gây chập toàn bộ mạch điện nhà hần, và đến cái vụ nó lừa hần ở bệnh viện khiến hần què một cục, cuối cùng là cái chuyện nó cho ốt vào quần áo của hần, chắc chắn hần sẽ không sống nổi đâu, 3 ngày không ngồi được mất. Nhưng đến khi nhìn sang thì nhỏ Sunny đã nằm trợn trừng mắt lên, lưỡi nè ra. Mà theo nó thì nhỏ bị ngộ độc vì.....cười quá nhiều.

- O! Ai kia?-Sa đang vắt vẻo trên cây ôn bài bỗng thấy có người lại gần xe tụ nó rồi phóng xe mất hút, liền thối mác

hỏi.

- Huh?- Nó nhồm dậy, cái xe mui trần đỏ đỏ hình như đã thấy đâu rồi ý....Ừm...ừm...OMG xe của tên bút chì đó.

Khỏi coi thì nó cũng biết chiếc xe đã bị tháo hết sạch hơi rồi.Được! Coi như anh thông minh nhưng tôi vẫn còn điện thoại cơ mà. Khà Khà! Nó đặc thảng rút điện thoại ra thì.....500 cuộc gọi nhớ và đều cùng một số. Vì này giờ nó vút để yêu trong túi nên không biết. Thấy có tin nhắn nó mở ra đọc thì” Lúc em xem tin nhắn này thì cũng là lúc em nên chuẩn bị đi bộ về nhà đi nha!x by Ox thân yêu”. Và...tềng tềng..teng...hết pin. Nó đáp ngay cái điện thoại đi, không quên dầm ấy phát rồi lẹ điện thoại của nhỏ Sunny thì thấy hàng loạt tin nhắn đến từ các số khác nhau, Rút kinh nghiệm nó nhắn nhts gọi luôn thì cũng....hết pin.Con nhỏ này nấu cháo với trai gì mà dữ quá vậy. Không sao! Không sao còn Sa cô nương kia mà.

- Tao có bao giờ mang điện thoại đâu, sách nói tiêps xúc nhiều gây hại lắm.

- Vậy....vậy là.....phải đi xe căng hải về nhà sao- Nó ôm đầu, đập côm cốp vào thân cây.

Hoàng Duy Phong! Em yêu anh ý lộn lời thoại tôi hận anh. chờ đấy!!!!!!!!!!!!!!

7. Chương 7

Bọn nó phải đi bộ 20 km mới có thể về nhà. Đối với mấy vị tiểu thư như chúng nó thì đúng là không còn gì để nói: quá khủng khiếp. Nhưng biết làm thế nào khi trên đường không một bóng người, không một chiếc xe, ngay cả mấy con động vật bé xiu cũng không.Đi được chừng 10 phút, nhỏ Sunny mệt bơ phờ, tay cầm chiếc ví nhét đầy polime mà ngao ngán:

- Tao chưa bao giờ thấy tiền lại vô tác dụng như lúc này.Chồng mày chơi ác thật.

Nó không nói gì, chỉ lúi nhúi dậy rồi cố đi tiếp.Nó cũng mệt lắm, trời thì nắng cháy da cháy thịt mà phải đi trên đường nhựa, hơi nóng hấp lên thật chỉ muốn lao nhanh xuống biển mà tự vẫn cho rồi.

- Bình thường bọn mày về nhà lúc mấy giờ- Sa này giờ im lặng, giờ mới lên tiếng.

- 1 hoặc 2 giờ, mà có chuyện gì không?- Nó trả lời, cái giọng ỉu xìu như có lệ để làm cho không khí ồn ào len lỏi, trông đỡ giống bị lạc trên hoang đảo.

- Vậy thì tốt! Nếu muộn mà không thấy về thì nhất định ba mẹ sẽ đi tìm, lúc đó đầu tiên là đến trường rồi sẽ

biết bọn mình ở đây mà đến đón.- Sa giảng giải, không hiểu sao nó còn nhiều sức như vậy nữa.

- Ừm nghe có lý! - nó gật gù.

- Vậy là không phải đi tiếp chứ gì?- Nhỏ Sunny zui ra mặt, nếu đi tiếp thì cái ý nghĩ lao xuống biển sẽ được thực hiện ngay trong tức khắc.

- Nhưng là 1, 2 h đêm cơ- Nó nói. Đúng là có năng khiếu khiến người khác tức chết mà. Giống anh Admin đóng sever khi người chơi đang săn boss hăng say vậy.Lần đầu tiên nó làm Sa và nhỏ Sunny té sủ.

- Nhưng còn Sa, chắc mày về đúng giờ lắm hả?- Nó nắm lấy tay Sa, đôi mắt tràn đầy hy vọng.

- Tao sống ở thư viện- Sa cô nương đáp khiến nó nằm trên đường phụt khói trắng ở miệng như người nghiện bị chích quá liều.Trong lúc đang “lên cơn”, trong đầu nó hiện lên hình ảnh của hân nhưng là hình ảnh

người hấn bị 200 con dao đâm vào (eo ui chị ý ác thế) và đang đẩy đành đạch như cá nằm trên thớt.

Bọn nó phải gọi mãi nó mới thôi ngoác miệng cười, mắt ngừng chảy nước mắt không rõ nguyên do.

Đi được thêm một lúc nữa, không biết một lúc nữa là bao nhiêu nhưng trông chúng nó thân ăn ma dại lắm ầm lun. Mặt đỏ bừng bừng, chân tay rã rời giống như cái dây cứ đu đi đu lại, khiến cho Bun choáng cả váng, lại tưởng giữa ban ngày ban mặt lại gặp cô hồn chứ.

- Chào các em!- Bun vẫy vẫy tay. Hấn đâu phải là ác lắm chỉ định cho nó đi bộ 5 km thôi là sẽ có thằng bạn đón, còn tại sao hấn không đón chứ gì? Bởi vì 3 chọi 1 không trệt cũng què. Hơn nữa hấn đâu ngờ tới lại khiến bọn nó thê thảm thế này.

Bọn nó nhìn thấy người thì mắt sáng lên dùng hết sức bình sinh cuối cùng để chạy tới chỗ Bun rồi ngang nhiên mở cửa xe, ngã lăn ra ngủ như chết. Bun đỡ khóc đỡ cười nhìn 3 hotgirl lừng danh đang nằm ngất nghẹo ở phía dưới mà vừa đi vừa cười như phát điên, thậm chí phẩy thằng bạn thân tại giải(cẩn thận anh cũng chung số phận đấy)

Tại nhà nó thì hấn đang ra vẽ con rể hiện đến thông báo với ba mẹ nó là bọn nó đi picnic đột suất nên nếu hôm nay không về được thì cả nhà khỏi lo lắng. Ngược với suy nghĩ của hấn, ba mẹ nó không những rất bình thản còn hỏi hấn sao không đi cùng với cái cười rất ranh ma. Hấn tự hỏi liệu có phải nó là con nuôi của

nhà này không vậy?

- Con- về-rồi-ạ- Nó thều thò trước cửa rồi ngồi phịch xuống, thở dốc, đầu tóc rối bù xù, quần áo xộc xệch.

- Ôi! Con tôi - Mẹ nó thương xót ra ôm con, nhìn từ trên xuống dưới mà ứa cả nước mắt- Con lại đánh ai hay sao mà người ta làm con ra nông nổi này? Đi picnic thì phải đi cho đàng hoàng chứ!

- Picnic cái gì hả mẹ- Nó nói giọng đều đều, mặt bơ phờ nhìn mẹ nó.

- O thế sao cónể bảo con đi picnic?- Mẹ nó ngạc nhiên quay sang nhìn hấn.

- Dạ....- Hấn định biện hộ thì nó đã lên tiếng cắt lời:

- À vâng! Con đi picnic nhưng gặp một thằng chó điên nó tháo hơi xe của con, nó đói quá liền cướp điện thoại tụi con nhai lầy nhai để và thế là bọn con phải lết cái xác về đây.

- Cái gì?- Mẹ nó mở to mắt hết cỡ nhìn nó kinh hoàng- Có người nhai được điện thoại á?

- Thì con đã nói nó là thanùg chó điên mà! Nghe cho rõ đây thằng chó điên kia! Tỷ tỷ mà ra aty thì em thắm

hại hơn nhui đấy, cứ ở đó mà nhăn răng cười đi rồi thì sẽ khóc cả quãng đời còn lại đấy. Còn nữa, chị mong cho trước khi chị tìm thấy em thì em chưa bị gì cả để chị hành hạ em toàn vẹn, NGHE CHƯA- Nó nói bóng nói gió khiến hấn nuốt khan. Cái vụ ột đấy hấn còn mãi khắc ghi, 3 đêm không ngủ được thì làm sao quên cho được. Nghe nso nói thế hấn không khỏi lo cho cuộc đời đàn ông của mình. Còn mẹ nó thì từ chống cằm nghe con thuyết minh chuyển sang ngồi khoanh chân nghe kinh và cuối cùng là dựa vào cửa....ngủ. Đến khi nó hét bà mới tỉnh dậy rồi diu nó lên phòng để nó hồi lại sức và chứng kiến cảnh nó ăn nhồm nhoàm thức ăn như kẻ thù của nso vậy. Thật đúng là bị kích cho cả con lẫn mẹ.

Hôm nay là cuối tuần, nó đánh một giấc quên tổ quốc luôn. Đến lúc cái bụng nó réo còi biểu tình thì nó mới

uống mới có chứ nước uống hoàn toàn an toàn, hợp vệ sinh 100 % .

Hắn không nói gì chỉ uất hận nhìn nó, có lẽ là xúc động quá không nói lên lời.

- Thấy chưa? 2 đứa nó lo lắng cho nhau dữ chưa nè! Tôi đã nói là được cơ mà!- Ba hắn lấy khăn giấy lau mắt, miệng vẫn cười.

- Được cái gì ạ?- Nó ngơ ngác hỏi ba hắn.

- Thì ba mẹ đã nghe chuyện chỉ vì con mà Phong làm loạn cả cái bệnh viện rồi, cả chuyện con hại nhà bên đó đập hết mạng điện phải ra khách sạn ở cho nên chúng ta quyết định cho 2 đứa ở chung để bồi đắp tình cảm.

- DẠ! Ở CHUNG Ạ?- Nó và hắn cùng nhau hét toáng lên, lập tức mấy nhà gần đó đang xem TV bị nhiễu không lí do.

- Không được! Cô ta là đồ mẹ ranh! Con mà sống cùng là bị cô ta ăn thịt ngay- Hắn lắc đầu nguầy nguậy.

- Đúng! Đúng ! Đúng! Con sẽ giết tên bút chì này mất!Không được đâu mẹ ơi!

- Nó khấn khoản van nài.

- Chả mẹ ranh nào tự nhận mình là mẹ ranh cả- Ba hắn điềm tĩnh nói.

- CON NÓI KHÔNG LÀ KHÔNG- Nó và hắn đồng thanh tập 2.

- NHƯNG CHÚNG TA NÓI CÓ LÀ CÓ!- Ba mẹ hắn và ba mẹ nó cũng hét đáp trả. Vừa hét ông Hoàng Lâm còn

ưỡm cậu con trai yêu dấu như nhấc nhở. Hắn nhận thấy rất rõ, cho nên ngồi im re không dám động đậy, cả thở cũng không.

- Chúng con chả lấy một điểm chung nào thì làm sao ở với nhau được?- Nó bưng bưng khsi thê cái lí.

- Có! 2 đứa đều không thích nhau- Nghe chúng nó phản đối dữ dội, ông Hoàng Lâm lên tiếng đáp trả.-

Nhưng.....chả ai đồng ý ngoài ba mẹ cả, nếu thích mấy người tự đi mà sống chung- Nó vẫn chưa chịu thua.

- Anh đồng ý- Hắn cắt ngang lời nó.

8. Chương 8

- Hô hô! Con thấy chưa? Con rể có vẻ rất tán thành đấy!Còn mỗi con thôi!- Mẹ nó nghe hắn nói vậy thì lấy tay che miệng cười gian tà, liếc mắt hắn đầy ẩn ý.

- Anh....anh bị điên rồi hả?- Nó tức đến nổi mắc nghẹn, nói mãi mới được câu này, hai mắt thì nhìn hắn vừa ngạc nhiên vừa căm phẫn,

chỉ muốn nháy vào cắn cái miệng hắn một cái.

Hắn ngó lơ lời nói của nó, quay mặt đihuyết sáo vì hắn sợ cứ đà này hắn sẽ hét lên là "tôi cũng chẳng muốn sống chung với một người mà mình chực chờ chết đâu. Chẳng qua tôi sợ sẽ thành thái giám duy nhất của thế kỉ thôi!". Nhưng có ông bố yêu quý con hết mực ở đây, hắn còn nói gì được nữa. Thôi cứ cam cái phận hẩm hiu vậy.

- Tên điên này- Nó xông tới túm cổ hắn, lắc qua lắc lại cái đầu hắn khiến đầu óc của cậu bé bút chì lắc như

vòng quay của trái đất- Đầu óc anh lại hổng chỗ nào rồi hả? Rốt cuộc là chỗ nào để tôi còn chữa trị?

- Ặc.....chóng...chóng.....mặt.....- Hấn ú ớ nói trong cơn lốc xoay vòng tròn, cảm tưởng thức ăn đang muốn trào ra khỏi miệng- Sờ.....sờ.....tô....tốp(stop).

- Hửh? Sờ chỗ nào? Chỗ nào bị hư cơ?- Nó áp tai vào miệng hấn, tay vẫn lắc lư cái đầu tên công tử rơm mịch.

- Sờ.....sờ....tốp.....tốp.....- Hấn vẫn cố gắng nói, bây giờ các bác thức ăn đang biểu tình đòi ra ngoài nên hấn dùng hết sức để có thể khiến nó dừng ngay cái động tác ương ương này.

Còn về phía mấy vị phụ hình thì họ lại lấy tay ôm mặt, hồi ức lại cái thời còn xuân:

- Ôi! Nhìn chúng nó lãng mạn chưa kìa?- Mẹ nó thán phục.

- Duy Phong nhà tôi cứ chơi trò đu quay là ói lên ói xuống mà giờ được vợ lắc lư ra vẻ thích lắm- Mẹ hấn cười

túm.

Ba hấn với ba nó chỉ nhìn nhau nén cười như muốn nói ‘Bọn trẻ bây giờ biểu lộ tình cảm lộ liễu quá’.(Ồi mẹ ơi họ bị cận hết rồi hay sao ý =.=)

Lại nói về nó đang cố hết sức để hiểu cái tên biến thái ngôn ngữ này nói cái quái gì nữa:

- Sờ cái gì mới được, người anh biến dạng hay sao mà lại mọc thêm một bộ phận tên là tốp hả?

Hấn thì nhăn nhó mặt mày và Oeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee

Đương nhiên người lĩnh trọn hậu quả là nàng vợ hiền dâu thảo của nhà họ Hoàng.

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA- Nó hét như đến ngày tận thế vậy, cảm thấy người mình

nhảy nhẩy, ướt ướt nói chung là WC thẳng tiến.

Mấy bậc trưởng lão chứng kiến cảnh này ôm bụng ra mà cười, nhưng chỉ cười ‘bình thường’ thôi không sợ mình cũng bị ói theo luôn mất.(Vừa phát hiện ra ói cũng có thể bị lây, mọi người đề phòng nha)

Bun ngồi trogn phòng, xoa xoa cái má bị tát lúc chiều, tay còn tay mâm mê đôi môi như đang suy nghĩ đắm chiêu lắm. Nực cười, cậu vừa bị con gái tát ư?Đôi mắt đen lầy thường ngày hôm nay sẫm lại, bàn tay nắm chặt ga giường có vẻ như chủ nó đang tức

giận lắm.

Anh thời gian đâu, tua lại thời gian mau

Sau khi đưa nó và Sunny về nhà, Bun đư nốt người con gái cuối cùng về hotel chết chết home. Nhìn sang thấy Sa đang ngủ cậu khẽ lấy quyển sách nhỏ đang ôm trong vòng tay.Tự nhiên, cậu muốn.....hun nhỏ.

Nhìn làn môi mỏng kia cứ như là đang mê hoặc người khác vậy nhưng kẻ hoặc không thành đổi lại là cậu ăn một cái tát từ nhỏ. Lúc nhỏ mở cửa xe đi ra trong sự ngỡ ngàng của cậu thì nhỏ hơi liếc về phía sau:

- Cảm ơn.

Cậu ngồi im như tượng nhìn dáng nhỏ khuất sau cánh cửa.

- Cảm.....cảm ơn ư? Em cảm ơn cái gì?Sau khi đã tát tôi sao?

Tự nhiên nhớ lại cậu thấy buồn cười. Thú vị thật. Ăn được cái đầu đời mà lại là con gái cậu thấy vừa tức vừa thú vị. Lã Thanh Thanh, em tưởng mình thoát được tôi sao? Em nhầm to rồi. Để xem, em có bị tan

chảy như bao cô gái khác không...Khà khà khà(gian quá à)

Trong khi cậu đang lập ra kế hoạch cua đổ nhỏ thì Sa liên tục nháy mắt trái.

- Chắc là có điếm xấu đây- Nhỏ nói một mình rồi lại vùi đầu vào bài học(Chị Sa ơi là chị Sa người ta định tán

chị mà chị lại bảo là điếm xấu, tội nghiệp anh Bun)

Quay lại với cặp đôi này nào.

- Sao không nói là buồn ối mà lại im như thóc để tôi phải chịu cái chiến trường của anh thế hả?- Nó tức giận quát hấn một thôi một hồi.

- Thế cô có nghe tôi nói là stop không hả? Không hiểu theo gen bố hay gen mẹ mà ác không tưởng được- Hấn đối lại, bây giờ trong phòng chỉ có 2 đứa nên chẳng sợ ba nữa, thoải con gà mái đi.

- Đã dốt còn ra oai, tiếng ta chưa sôi còn đòi nói tiếng Anh- Nó bĩu môi- Ngu còn tỏ ra nguy hiểm.

- Cô nói cái gì đó hả?- Hấn đi đến chỗ nó, trừng mắt nhìn sao cho "âu yếm"- Nói lại một lần nữa coi- Mất hấn đang tràn ngập lửa

cháy bùng bùng, chỉ cần nó nhắc lại là cho hết bao nhiêu bực tức bấy lâu trong lòng ra hết bất chấp hậu quả, lòng sĩ của con trai cao vô đối mà!

- Anh thích tôi hả?- Nó nói một câu lạc chủ đề trầm trọng hấn đang trong tư thế sẵn sàng chiến đấu thì hấn dất ngoạn

ngục.

- Cô bị khủng à?- Hấn bò dậy, phui phui môi.

- Thế thì tại sao lại đồng ý ở chung?

Hấn đơ người. Chẳng nhẽ lại nói chuyện ba hấn đe dọa? Không! Không! Lòng tự tôn của một thằng đàn ông

không cho hấn làm như vậy. Thế nói sao bây giờ?

- Thì muốn thôi- Hấn nhún vai quay đi, mồ hôi đã sớm tuôn ra.

- Chứ không phải thích tôi à?- Nó khoanh tay nhìn nó nhoeo miệng cười.

- Tôi là Hoàng Duy Phong chứ không phải gã nào mất mùa hay rối loạn thần kinh mà đi thích cô nhé- Hấn mĩa

mai nó, vắn ra sức lau mồ hôi, ở với nó chắc hấn suốt ngày được tắm mát.

- Nhưng anh là tên họ Hoàng điên điên khủng khủng mà- Nó nhún vai, vẻ mặt ngây thơ vô- số- tội.

- Đây! Cô có phải muốn chọc tôi tức chết không hả?- Hấn quay phắt người lại, gần từng tiếng.

- Không! Đang cần anh giúp mà!

- Giúp gì?Không phải bảo tôi giết người chứ?- Hấn cảnh giác nhìn nó, đồ sao chổi này thồn mình lắm, lo là nó ỉnh một cu giáng trời ngay.

- Không phải sống chung!

- Cô có cách hả?- Hấn mắt snág ngời, hấn dang mong chờ ai đó nói ra câu này mà mãi bấy giờ mới có- Không!- Nó thần nhiên.

- Vậy mà làm ra vẻ lắm! Theo tôi thì.....- Hấn bắt đầu tập trung tinh thần suy nghĩ.

- Thì....thì....thì....thì đến tết năm sau chưa ra!- Nó bĩu môi nhìn hấn, lại cái điệu bí sắc bí của bà GVCN

đây mà.

- Có giỏi thì nghĩ đi!

- Đương nhiên là tôi giỏi rồi. Cái này anh không nói tôi cũng biết. Anh không nghe mẹ tôi nói à? Chuyện ở chung chỉ là bồi đắp tình cảm thôi, tức là nếu chúng ta không gây chiến nữa thì.....- Nó đi lại lại giống như giảng viên đang giảng bài cho sinh viên vậy.

- Thì sẽ không phải ở chung- Hấn tiếp lời.

- Trông ngu mà thông minh đấy!

- Đây! Cô đang nói chuyện với người giúp mình đấy hả?- Mặt mũi hấn tối sầm lại, thật sự không thể nói chuyện với nó hơn 2 câu.(đếm đi xem bao nhiêu roài, chém linh tinh)

- Hihi!- Nó cười trừ- Relax đi nào!

- Thế giờ làm sao?

- Drama!- Nó nháy mắt với hấn.

- Ừm...ừm....- Hấn gật gù- Nhưng.....nó là cái gì?

Jen: >”

- Tên khủng! Drama là Hoàng Duy Phong anh đi chết đi!

- À..! Thì ra là kịch!- Hấn sau khi đã tra google thì đắc thắng- Thôi được! Diễn kịch nào!.

9. Chương 9

-Nhưng điều quan trọng là diễn như thế nào?- Nó suy tư, nó làm gì có một tý kinh nghiệm nào về tình yêu nam nữ chứ?Còn chưa có một mối tình nào nữa kia.Bảo nó diễn phim tình cảm thì chắc thành phim hài haykinh dị mất.

Thấy nó nói thế hấn vuốt cằm, giương đôi mắt tự đắc về phía ns, vuốt râu nhưng đáng tiếc là chưa có mà vuốt:

-Cái này cô không phải lo, không nhìn thấy người nào đứng trước mặt mình sao?

Nó ngây ngốc 1 phút rồi mắt sáng ngời như đứa học trò nghĩ ra cách làm bài tập khó.

- Một tên phong lưu, trắng hoa, hư hỏng, ai cưới phải hấn thì chắc chắn kiếp trước làm nghề cướp của, còn bị vạ lây cái tật xấu ngàn năm có một này nữa.

Nó thao thao bất tuyệt mà không hề nhậ ra mặt hấn đang xám ngắt lại, hô hấp cũng rất khó khăn nữa, hấn đang tức quá mà hóa khủng rồi.

- Dương Bằng Bằng! Cô không chọc tôi tức chết thì cô chết phải không?

- Bingo!- Nó làm vẻ hello, mặt dễ thương cười chúm chím 2 má lại.

- Cô- Hấn định xông đến nhưng lại thôi- Đưa tôi giấy bút, nhanh lên!

Sau một phút ngỡ ngàng thì nó xúc động,đứng phắt dậy rồi mừng rỡ:

- Anh định viết di chúc hả?

-Ừ!- Hấn không thèm nói lại nữa, ừ cho có lượt nhưng cũng không thể không giận sôi người vì cái nhanh

nhện khi đưa giấy bút của nó cho hần, làm như nó muốn hần chết lắm vậy. Hần cá với trời là nếu như giờ hần đem điều thắc mắc đó hỏi nso thì nó sẽ nhận luôn mà không cần suy nghĩ. Thế thì hỏi làm gì, cứ làm việc

kia trước đã.

Biệt thự nhà họ Lã.

Đây là nơi mà ai bước vào cũng ngỡ là một cái trường học vậy. Trước nhà cũng có "tĩa" một quyển sách, dấu ấn của ngôi trường nổi tiếng Sar- Hah. Bước vào phòng khách thì sẽ chói lóa bởi những ánh đèn vàng, toát lên vẻ sang trọng của căn nhà. Nếu vô tình bước vào một phòng nào trong biệt thự mà không chú ý sẽ bị sách rui xuống đè chết người. Cho nên người có thể an toàn ở trong nhà chỉ có tiểu thư của nó- Sa Nhỏ đang ngồi trên dây đu, khẽ đu đưa mình trong gió, hít thở không khí trong lành và đọc sách. Sa đã hơi dị ứng với không khí ở thư viện rồi, hơi ngọt ngào và không thoải mái như ở nhà nên đã vác lều về ra vườn cắm tiếp.

- Anh không quấy rối em chứ?

Một giọng nam nghe rất tinh nghịch vang lên trong không gian yên tĩnh. Bun đã đứng ngẩn ngơ hơn 1 tiếng

rồi mà nhỏ chẳng hề phát hiện ra, quả đúng là một người kì lạ.

- Có- Nhỏ hơi liếc về phía cậu, đáp gọn lỏn. Chỉ một từ thôi nhưng cũng đủ để Bun bị một khối đá 100 tấn đâm thẳng vào mình. Nếu là người khác thì sẽ nói là "Không! Mời anh ngồi" hoặc "Phiền gì đâu chứ! Chúng

ta vào trong nói chuyện nhé". Nhưng cô gái này thì lại trả lời rất thành thật. Rất có tiêu chuẩn làm vợ ta, thế này sợ đâu có chuyện vợ bỏ bịch nhì?

- Vậy sao? Cho anh xin lỗi nhé- Bun cười, để xem nụ cười với sức mạnh như Whisky này sẽ làm em ra thế nào.

- Ủ- Nhỏ vẫn chăm chú nhìn vào cuốn sách, chỉ nghe mang mang và đáp lại như một cỗ máy.

- Có vẻ em không thích anh hay không thích nói chuyện với anh?

Cậu đang bắt đầu mất niềm tin. Liệu cô ta.....là trai giả gái không nhì? Có khả năng lắm chứ!

- Cả 2!

- Tại sao- Cậu nhú mày, cảm thấy rất bức bối.

- Tại mẹ dạy không nên nói chuyện với người xấu, họ có thể hại mình!- Nhỏ lật một trang sách, giọng nói như cười như không, đôi mắt màu lam hơi sáng lên, tuyệt nhiên không để người khác nhìn thấy.

- Em đang chửi khéo tôi phải không? Bun nổi giận, lòng tự ái của cậu bị chạm đến, đây là lần đầu tiên có người con gái nói chuyện với cậu như

thế này khiến Bun không thể không nổi giận, nhưng vẫn len lỏi một chút thú vị.

Không gian lại bắt đầu trở lại về yên tĩnh vốn có. Mãi lúc sau mới có tiếng người con gái vang lên, mỏng manh nhưng đầy ma lực.

- Im lặng tức là đồng ý!

Bun nắm chặt tay. Thật hết nói nổi mà. Cậu quay đi như thể muốn nói: “Không còn gì để nói”. Nhỏ nhìn theo, không cảm xúc.

- Vô nghĩa!

Ở phòng khách ông Mã Tâm đang trò chuyện với bà Lã Mai thì thầy Bun hùng hực lửa đi ra liền hỏi.

- Sao thế cháu?- Bà Lã Mai lo lắng, sợ lại bị nhỏ con bà làm gfi mà bốc cháy thế kia.

- Dạ! Chỉ là.....- Bun định khai hết tuốt tuốt tội trạng của nhỏ ra nhưng lại khựng lại, họ mà lẩn ra cười thì biết chui vào đâu?- con thấy trời nóng quá!

- Con không sốt chứ? Hôm nay trời 18 độ mà nóng ư- Ông Mã Tâm nhìn con trai ái ngại.

- Dạ! Con đùa đấy! À cô nãy cho con hỏi chút được không ạ?- Bun lễ phép.

- Con cứ hỏi đi- Bà Lã Mai cười, gạt đầu, bà rất ấn tượng về cậu con trai này, thích hợp để làm con rể đây!

- Thanh có bị chận thương ở đâu không ạ?

- Hả? Sao..cháu...- Bà ngạc nhiên

- Cô trả lời dùm cháu đi ạ- Cậu sẵn đón.

- K..không! Nó hoàn toàn bình thường- Bà nói mà trong lòng cảm thấy khó hiểu vô cùng.

- Vậy ạ! Vậy có thể chi cháu được àm chồng Thanh không ạ?

-Hả- mẹ nhỏ và ba cậu há hốc mồm.

10. Chương 10

- Sao cơ? Cháu muốn làm con rể ta à- Mẹ nhỏ che miệng cười.

- Thằng bé này! Chuyện lớn vậy mà nói như đùa vậy- Ba cậu khó hiểu nhìn Bun, vẫn chưa dám tin là thật. Ông chả sớm biết đứa con tài ông thay bồ hơn thay áo sao.

- Con nói thật đó cô- Cậu nhìn bà Lã Mai như van nài, chắc bà khôngn đồng ý cậu đâm đầu zô tường quá! Không!

Một giọng nữ vang lên như một con dao lia qua cậu, mà dù nó có lia nhanh thế nào cũng để lại vết xước thương.

Người con gái mặc váy trắng, đang đứng ở gần cầu thang nhìn về phía họ, Không ai khác ngoài chị Sa nhà ta.

- Con bé này! Sao lại lỡ nói thế- Bà Lã Mai nhìn con gái, ve không hài lòng nhưng cũng có chút bông đùa.

Cậu thì đang ngậm cục tức vào lòng, định lợi dụng người lớn để thu phục cô t a mà lại bị phát giác thế này, thật mất mặt quá.

- Không biết anh Tư Văn đây học trường nào?- Nhỏ nói một câu chả ăn nhập gì nhưng đủ để cậu toát mồ hôi.

Nhỏ chẳng phải là đang mang chuyện cậu

ngày ngày dong duổi ở bar không chịu đến trường hay sao? Thật là thủ đoạn mà, quá quá quá thủ đoạn.

Thấy Bun lặng thinh nhỏ cười khẽ, rảo bước lên lầu:

- Nếu muốn cưới vợ trước hết nên bước chân đến trường học đã- Nói xong không đợi mọi người phản ứng nhỏ đã bước chậm rãi lên bậc cầu thang để lại Bun ngậm đắng nuốt cay r-ủa thâm ai đó, hình như họ Lã tên Thanh Thanh thì phải.

Như chợt nhớ ra điều gì, nhỏ bước xuống khom lưng:

- Cháu chào bác ạ! Chào anh đến chơi- Rồi lại đi lên bậc cầu thang, khiến ông Mã Tâm sau phút ngỡ ngàng rồi bật cười:

- Haha! Đúng là con trai ta không chọn nhầm người! Haha!

- Ba!- Cậu gât. Người ta đang tức lòi gan lòi mề ra mà ba còn cười như thật vậy, đúng? Đúng cái gì mà đúng? Có mà số xui thì có. Không hiểu sao tự nhiên dính đến nhỏ này làm chi.

Bà Lã Mai từ nãy đến giờ chỉ nhìn 2 bố con họ Mã, khẽ cười. Vọn trẻ bây giờ thật thú vị!

- Hả? Mà nói gì cơ? Anh Bun muốn cưới nhỏ Sa hả?- Sunny bật hết cỡ volumn, thật sự không tin vào tai mình mất. Sao lại có chuyện hotboy đi rước cục băng to tướng về nhà hả trời.

- Đúng đó! Mà không phải hoảng thế đâu!- Nó lòi cục bông trong tai ra, làm một hóp sinh tố chậm rãi đáp.

- Ôi mẹ ơi! Đầu tiên là anh Shin rồi giờ đến anh Bun, sao hotboy lại ra đi lần lượt như vậy? Huhuhu- Sunny nước mắt

ròng ròng, ta cầu trời cầu phật để Jun mãi mãi là của...nhỏ.

- Mà nói cái gì đấy- Nó giương đôi mắt diều hâu nhìn nhỏ- Con Sa nó còn không nói gì thì thôi, mà làm gì lang âm ỉ xóm làng bình yên thế hả? Người ta lại nhét gie vào mồm thì khổ.

- Có gì đâu mà nói- Sa cô nương vãi bình thản như không, khẽ nhấm nháp li cafe sữa, giống như ta đang thư giãn, mọi muộn phiền đều không liên quan tới ta vậy.

- Mà noai gì cơ? Không có gì để nói á?- Nhỏ Sunny mồm há hốc, 1 ngày không bị Sa làm cho sock chết đi sống lại thì có lẽ ngày đó là ngày tận thế mất!

- Chỉ là chuyện lật vạt thôi mà!

- Mà...mày không phải con người nữa rồi- Sunny muốn đâm đầu vào tường quá, sao lại có đứa như vậy trên trái đất hả trời?

- Thì nó vốn đâu phải người!- Nó đệm thêm một câu đểunny xuôi tay nhắm mắt an lòng.

- Sao anh Bun lại đi thích con dở này nhỉ? Mà không bỏ bùa mê anh ấy chứ?- Sunny sau khi đã bật quan tài, sẵn đón nhỏ bạn.

- Tao chỉ muốn hấn tránh ra xa càng tốt- Sa khuấy cafe mạnh hơn, có vẻ đang rất giận.

- Tên đó ý mà tránh xa mày thì chả ai coi mày là người bình thường đâu!- Nó lại đệm thêm câu nữa, có vẻ chị Băng ở 2 phe thì phải.

- Thì cả 2 đâu có bình thường đâu?- Sa nhún vai.

- Mà!Này, Jen tụi mình nên làm gì?

- Xử nóoooooooooooooooooooo!!!!!!!

Thế là một cảnh tượng hãi hùng xảy ra giữa thanh thiên bách nhật. 2 cô gái trong tao nhã đang vật một cô gái ra để cù lét, khiến cho cô kia cười đến khóc tóe khói.

- Anh! Anh ơi! Anh sao thế?- Hấn hua hua mặt anh Jun.

- Hả? À....khíếp quá!- Jun lau mồ hôi, nuốt nước bọt ừng ực.

Hấn thấy lạ liền quay lại thì thấy sao chổi với mấy cô bạn đang chơi trò anh cù tôi khóc giữa quan. Hấn lắc đầu,

làm vẻ thất vọng, rồi bỗng nhiên nhìn Jun bằng đôi mắt gian tà:

- Anh sao lại để ý họ? Anh thích ai trong số họ hả?

- Làm...làm gì có!- Jun ấp úng, mặt hơi ửng ửng(anh này giống con gái ghê ta)

- Khai mau! Sa? Sunny- Hấn vẫn tiếp tục cười đều đều, nhưng rồi lại hét toáng lên khiến cả quán nhìn họ và

tất nhiên có cả tam quý kia nữa- ĐỪNG BẢO VỚI EM LÀ ANH THÍCH ĐỒ SAO CHỔI ĐÓ NHÉ!

Jun vội bịt mồm hấn lại, cười trừ với mọi người rồi cau mày nhìn hấn:

- Này! Anh không muốn bị nói là đồng lõa đưa kẻ điên trốn trại đâu nhé!

Hấn liền hất tay anh ra, lau lau miệng:

- Tay anh sạch lắm hay sao mà lại bịt mồm em hả?

- Sạch hơn mặt em- Jun thản nhiên, nói như điều đó là quy luật vậy! Anh cũng ngó lơ cái cậu em trai iu quý đang sì khói ở tai, mặt đen sì, không nói cũng biết chắc giận lắm. Nhưng điều quan trọng là mình không có làm gì nha, mình chỉ nói sự thật thôi mà, mình là người vô tội nha.

- Em biết tại sao anh lại thích con nhỏ đó rồi!- Hấn trêu mếu nhìn anh, cố kìm nén cục tức trong lòng.

- Tại sao?- Jun hơi tò mò không biết hấn lại nghĩ ra cái lý do ngớ ngẩn nào nữa mặc dù người anh thích không phải nó

nhưng cứ thử xem thế nào, biết đâu lại được một tràng cười trẻ thêm vài tuổi.

- Vì 2 người đều có năng khiếu khiến người ta muốn đâm- Hấn gần từng chữ rồi xông vào Jun, định cho tơi tả đến mức người thân không nhận ra đến lúc đó thì hấn sẽ chẳng bị pá pa la hay thực hiện ý đồ đen tối nữa rồi. Nhưng người tính không bằng người giỏi hơn người đó tính, lúc hấn định giờ cú đâm thì có một cánh

tay chắn ngang mặt Jun, giọng nói nghiêm nghị:

- Dừng tay!

Hấn nhìn chằm chằm vào người con gái trước mặt, bỏ tay xuống giờ chân lên thì một lần nữa giọng nói ấy lại vang lên:

- Dừng chân!

Hấn cau mày, tại sao chuyện gì cũng có người cản thế nhỉ?

- Chuyện gì vậy? Định làm mỹ nhân cứu anh hùng hả?- Hấn đá đều.

- Gần gần thế!

- Thôi tránh ra đi đừng để anh phải ra tay với phụ nữ- Hấn nằm cú đâm hướng thẳng chị định dọa thôi

nhưng cô ấy đã nhắm mũi nhắm mắt lại chờ cú đánh. Thấy lâu mà chẳng có gì xảy đến, người con gái ấy vội

vàng nắm tay Jun lôi đi, kiểu như chạy trốn.

- Này! Chuyện gì thế này?- Sa mọi lần không để ý đến bất cứ điều gì nhưng hôm nay cũng phải sửng sốt. Thật sự chả ai hiểu chuyện

gì đang xảy ra nữa, thật sự rất rất không hiểu.

Jun nhìn theo em trai, đứng như tượng không nói lên lời, rõ ràng anh là người bị hại sao lại kéo tay tên cướp chạy trốn? Điều này chỉ có thể lí giải là: Đã kéo nhầm tay!

Chạy băng qua bao nhiêu đường phố, cô ấy mới dừng lại hốt hển thở. Nhớ đến cái người mình vừa nắm tay đi hỏi thăm:

- Anh Jun không sao ch....? Ở sao anh Shin lại ở đây?

- Thế chứ không phải một người con gái tự nhiên kéo anh chạy như ma đuổi à?

- Ơ...ơ.....AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!

(há há đồ biết nữ anh hùng đó là ai nhá?)

Nó đang lướt xe trên đường để đến trường vừa đi vừa r-ủa cái tên hôm qua phá giấc ngủ của mình chỉ để nói một câu: "Mai chờ tôi ở cổng trường". Nó đã muốn cho

cái tên trời đánh đó một bài chữ toi bời thì đã tiếng tút tút kéo dài. Nó định đạp đi nhưng thôi mới mua được vài ngày sau cái vụ "5km" ấy nên nhẹ nhàng để xuống và ngủ tiếp.

Nó phóng xe vào trong trường rồi lại đi bộ ra cổng dựa vào cái cột đèn vừa chơi game vừa lăm bắm một mình. Không phải nó đang nhờ hấn giúp thì ông nội hấn sống lại nso cũng không thêm nghe nhé!

- Này! Sao chổi- Hấn từ đâu thù lù xuất hiện, đi đến gọi nó khiến lũ con gái muốn lườm nó nhưng không muốn gặp ông bà nên câm lặng mà đi.

- Có chuyện gì thế?- Nó hằm hằm nhìn hấn, đủ thấy tình yêu nồng nhiệt muốn phanh thây hấn ra như thế nào rồi.

- Cẩn thận rách mắt đấy!- Hấn cười nhìn nó, sao trông lúc tức giận còn xinh hơn lúc bình thường nữa. A! Mình bị điên rồi! Tự dưng kêu nhỏ này xinh đúng là điên hết mức!

- Ngậm mồmng vào không nước dãi rớt ra kìa!Gọi tôi có việc gì?

- À.....Tôi muốn hỏi...- Hấn định đem thắc mắc cả đêm qua hỏi nó thì lại nghe tiếng ai đó gọi mình.

- Ê! Mày!- Bun vẩy vẩy thẳng bạn đang tán tỉnh vợ, cậu muố trả thù mấy lần bị hấn đánh oan.

Hấn bỗng then cả 2 má, cúi mặt xuống đi về phía cậu. Vừa đến đó thì lấy tay đánh vào ngực Bun, đối:

- Sao lại gọi người ta giữa thanh thiên bạch nhật thế này!

- Thôi! Xin lỗi nha! Nhớ quá à!- Bun khẽ xoa xoa đầu hấn, cười tươi.

Nó nhìn thấy cảnh đó, mắt mở to hết cỡ, cỡ ốc nhồi gọi bằng cụ! Nó thật không ngờ hấn lại là Gay, mà lại Gay giữa cổng trường nữa chứ!Thật ghê quá đi!Nó vội vàng quay người lại định phi vào trường thì lại đâm đầu vào cột đèn té cái nẩy đom đóm!

Hấn...hấn....thật sự là thế sao?

11. Chương 11

Hắn ước gì hôm nay chỉ có 20h thôi thì tốt biết mấy! Ngay cả bọ mà cũng bán rẻ mình nữa, ôi sao tự nhiên thấy cô đơn dữ vậy!

Cuối cùng chuông báo hiệu hết giờ cũng reo lên cùng với tiếng Yeah của đám học sinh.

Hắn nhanh chóng thu dọn sách vở và chuẩn bị phần khởi đầu nếu không muốn bị thằng bạn chí cốt chọc cho vỡ mạch mà chết. Nhưng đang định bước đi thì có một bàn tay giữ hắn lại.

- Này!

Hắn quay đầu sẵn sàng cho cái tên kia một cú đấm giữ mặt thì khựng lại, sao chổi gọi hắn?

- Gì?

Nó lấy trong cặp một tờ giấy đưa cho hắn.

- Không đọc!- Hắn bực tức gắt rồi định chạy đi thì bị nó ngáng chân một cái ngã gần vỡ mặt. Có ngu mới đọc

tiếp nhưng có ngu mới chạy đi. Biết vậy đứng im cho rồi!

- Muốn gì hả? Hắn lườm nó, sao lại dính đến con nhỏ sao chổi này không biết nữa. Chỉ do ông ba yêu quái nên mới khổ

thế này mà.

- Muốn anh!

Nó thản nhiên buông một câu. Đúng là một câu của nó có uy lực thật không chỉ hắn mà Bun và Sunny cũng

bất động sau cái câu rất vô tư của nó.

Hắn nhăn mày, tư thế phòng thủ rất cao. Chắc chắn lại có âm mưu gì đây mà. Nó nói được một câu hắn hỏi hắn đi bằng đầu ọi người xem luôn!

- Vậy là sao?

- Đúng là ngu vẫn hoàn ngu!- Nó thở dài- Thế viết kịch bản sến xong không định diễn à?

- Hả? Hắn ngạc nhiên, thì ra là cái kịch bản hắn viết cho nó. Thật không tin được nó lại chủ động yêu cầu nha! Ai

bảo hắn có sức hút quá làm gì!

- Được! Tập được trước đã!

- Em sẽ làm khan giả!- Nhỏ Sunny hào hứng.

- Tao nữa- Bun hưởng ứng.

- Tao cũng muốn thương thức hài kịch xem thế này!- Sa ô nương cũng hòa theo.

Nó:hài kịch.....!

Hắn: Gì..gì...ơ!

- Ô! Mọi người không định về à?

Nó với hắn đang nhòa vô giết nhỏ Sa thì Jun xuất hiện.

- Anh Jun đến đúng lúc lắm! Cùng bọn em xem chúng nó diễn kịch anh nhé- Sunny cườitíp cả mắt, được gặp my love vui hết sẩy.

- Kịch?Jun nhìn hần, khó hiểu.Lại bày thêm trò để anh dọn à? Haizzz1 Nhưng mình vẫn muốn xem bởi vì.....

- Ủm! Vậy kiếm chỗ nào đó để diễn đi! Hay đến nhà anh nhé! Giờ chỉ có người làm ở nhà thôi!

- Oh Yeah! Iu an...- Sunny vẫy đuôi mừng, vội bịt miệng lại- Hề hề!!!

- Diên!- Cả đám đồng thanh trừ anh Jun. Nhưng cái khoe môi thì cho biết anh đang muốn cười chết đi được.

Hần dầm đuối nhìn nó, ánh mắt dịu dàng ám áp.Tay cầm bó hoa hồng nhưng có tết chiếc nơ trắng tặng nó.

- Jen! Anh đã nói cho em biết anh thích em chưa nhỉ?

Nó bối rồi, đưa tay gãi gãi đầu, hai má ửng hồng không dám ngẩng đầu nhìn hần.

- Em....không...biết nữa....!

Hần bước đến gần nó, quỳ một chân xuống, tay bật chiếc hộp nhung đỏ. Một chiếc nhẫn kim cương. Nó ngạc nhiên, lấy tay ôm miệng mắt hơi lấp lánh

- Vậy bây giờ anh nói nhé! Anh thích em, làm vợ anh nhé!

- O.....em.....- Nó ập úng, một giọt nước mắt hạnh phúc rơi xuống. Thật sự ai là nso chắc cũng sẽ hạnh phúc lắm.

- Em đâu có diên đâu mà đồng ý!

-NÀY! LẦN THỨ 11 RỒI ĐÂY- Cả đám hét vào mặt nó. Lần nào cũng thế. lần nào đến đoạn cuối cũng phá vỡ

hết khôgn khí lãng mạn của người ta.

- Hix! Nhìn mặt tên này trôgn ngộ lắm!- Nó nửa khóc nửa cười chỉ về hần.

- Cô rất thích sống chung thì phải!- Hần phui phui quần. Hé hé, chỉ có cái này mới làm nó nghiêm túc được thôi!

- Nhưng tui đâu iu gì anh khó diễn lắm,đi mà tìm người iu anh ý!- Nó lườm hần, chỉ được cái nói trúng nỗi sợ

của nó.

- Ngươi yêu Shin...- Nhỏ Sa trầm ngâm suy nghĩ rồi liếc mắt nhỏ Sunny.

- Ể~Nhìn gì tao?- Sunny giật bắn người, đừng bảo nhỏ thích Shin nha, không có vé đâu. Tim nhỏ chỉ có một người thôi!

- Thế sao bữa trước mày nắm tay hần rồi bỏ chạy?- Nó ngẫm nghĩ thấy rất đúng.

- Tại.....- Sunny cứng họng. Chẳng nhẽ lại nói là nhầm tay? Nhưng anh Jun đang ở đây..

- Tại gì?- Nó tò mò.

- Ủ đây được chưa hả?- Nhỏ Sunny ầm ỨC hét lên rồi chạy ả cửa bỏ lại đằng sau mấy cái pho tượng ngơ ngác.

Nhỏ chạy ra ngoài đường, không biết là mình nói đúng hay sai nữa. Nhưng có anh Jun ở đó, thực sự nhỏ thấy rất khó mở miệng. Hơn nữa, mình là con gái cơ mà.

Nhỏ lau lau mấy giọt nước mắt đã chớm ra tự lúc nào, rảo bước qua đường. Nhưng không may.....

- Này! Anh thôi đi được không?- Hắn thấy tình hình gay go thì tiến lại giựt chiếc cốc trên tay anh- Anh bị điên hay sao vậy?Mọi ngày chả phải anh luôn bình tĩnh sao?

Anh ngồi phịch xuống, đưa tay ôm trán. Trái tim anh liệu có ai hiểu được không?

BỘ P

- Ya! Tên này..!!- Nó định xông vào cho anh một trận thì hắn cản lại, dù gì anh ý cũng đang lên cơn mà, người bình thường không chập kẻ điên.(OMG)

BỘ P

- Anh bị điên hả?!!!- Hấn tức tốc bỏ dậy lao vào người anh. Gì chứ? Hấn giúp anh mà lại oán hấn, đến thánh cũng phải tức.(ừng hô)

My love ! My love! My love! My love!

My love ! My love! My love! My love!

Jun liền mở điện thoại ra nghe, gương mặt vui lên thấy rõ:

- Xin lỗi! Tôi không phải Sunny- Bên kia vang lên giọng con trai.

- Xin...lỗi! Cô ấy..bi đừng xe.....anh mau đến bệnh viện Lưu Nhất đi.....

Anh chạy như bay ra gara mau chóng phi xe đến bệnh viện. Sao Sunny lại bị đụng xe chứ? Có sao không? Em mà xảy ra chuyện gì là chết với anh đó, biết chưa??

Nhỏ Sa nhứt cái điện thoai lên, giọng hoảng hốt:

- Sunny bị tai nạn rồi!!!!!!

- Cái gì có? - Cả nhóm đồng thanh rồi ai cũng bay ra ngoài lấy xe. Trên đường cứ bọn nó đi đến đâu là đằng sau nhận nhíp hẳn lên. Nhận nhíp....tiếng c-hửi r-ủa.Nhưng điều đó đâu quan trọng, quan trọng bây giờ là cái mạng sống của người đang ở trong bệnh viện kia.

Vừa đến nơi, Jun không kịp dựng xe bỏ cửa chạy lấy người vào trong.Bên quầy y tá, mấy bà đang tán dục đủ kiểu.

- Ui! Các chị có biết không? Lần trước em chứng kiến một anh chàng đẹp trai cực kì vào đây rồi túm cổ các bác sĩ nhét vào phòng cấp cứu đó! Lúc đó em đã ước phải chi mình là bác sĩ thì tốt qua!

- Hic! Hôm đó chị nghĩ mới chán chứ! Ước gì bây giờ lại được như vậy nhỉ.

Chị kia vừa dứt lời thì từ xa Jun chạy đến, hỏi dồn dập:

- Trường Quỳnh Chi! Trường Quỳnh Chi ở phòng bao nhiêu!

- Ô! Là thật sao? - Cô y tá 2 ạt ôm mặt, mắt chuyển thành hình trái tim.

- NAY! MẤY NGƯỜI CÓ NGHE TÔI NÓI KHÔNG ĐÓ! - Jun tức giận, đôi mắt ánh lên những tia đỏ ngầu.

- À! Hả? Trường Quỳnh Chi à? Phòng 17 tầng 1 à mà.....- Ô! Đâu rồi?

- 17! 17! Đây rồi!

Anh mừng rỡ đi vào nhưng một giây sau thì câm lặng. Tại...tại sao lại chùng kín mặt thế này?Đúng lúc đó, vị bác sĩ đi vào thấy anh thì mặt buồn rầu:

- Chúng tôi đã cố gắng hết sức! Thành thật xin lỗi!

- Gì ..gì chứ? - Giọng anh run run, đôi chân bước từng bước về phía giường bệnh.

- Em.....sao lại như vậy chứ?Sao không để anh có cơ hội được nói với em chứ?Tại sao???????-Anh gục mặt vào thành giường

-Dậy đi! Nghe anh nói nè! Dậy đi! Sao lại mang theo trái tim anh vậy chứ?Em đúng là đồ ác quỷ mà..!

- Ô- Vị bác sĩ tái mét mặt , không nói nên lời

Vị bác sĩ tái mét mặt, không nói nên lời. Không thể ngờ rằng lại gặp cảnh này ở đây. Thật đúng là thế giới càng tân tiến thì giới trẻ càng.....biến thái.

BỐP

Anh đang đau buồn, lệ tuôn như mưa thì một chiếc gối lao thẳng vào mặt Jun.

- Nói cái gì đó hả???????- Ngoài cửa, nhỏ đang chống nạnh hùng hừm hừm lửa nhìn anh. Tên này thật là to gan nha!Đám gọi bốn cô nương là ác quỷ. Lâu nay mình vờ e thẹn trước mặt hẳn nên giờ bị leo lên cổ thế này đây. Haizzz!

- Ô...sao lại...?- Jun ngơ ngác nhìn nhỏ. Kia là Sunny..thế người này là....????Anh vội lật tấm khăn phủ lên....hiz: một người đàn ông mặt trắng bệch. chắc chuẩn bị đi vào nhà xác. Jun giật nảy người, 3 chân bốn cẳng chạy ả cửa ôm chầm lấy nhỏ.

- Tiểu yêu tinh! Em làm anh lo quá!

- ...Ồ.....

- Sao bảo là bị đụng xe cơ mà?

- Thì đụng xe thiệt còn gì?

- Hử? Thế sao em lành nặn thế này?

- Anh nói làm em lại tức! Em đang đi qua đường thì một chiếc xe đạp qua đường tông vào bị dính đầy phẩm đồ thế là người ta hò hét nhau đưa em đến bệnh viện. Bây giờ nghĩ lại còn tức hơn nữa!

- {.....**

- Ô! Anh sao thế?

- {.....**

- Nè!

Thì ra nó vừa nói vừa thít chặt tay lại nên có lẽ anh Jun bị tắc thở cũng nên. Vừa lúc đó bọn nó với các bậc phụ huynh cũng đến nhìn thấy cảnh đó thì lại đi ra bãi đỗ xe, tra hỏi tụi nó sau vậy.

- Vậy ai nói với mẹ là Sunny thích Sin nhỉ?- Mẹ nó gần giọng hỏi nó.

- Dạ! Tại nhỏ làm tụi con hiểu lầm..!- Nó gãi đầu đầu cười trừ.

- Vậy giờ sao đây?- Mẹ nó cười gian nhìn hấn với nó.

- Dạ?- Nó với hấn đồng thanh.

- HAI ĐỨA PHẢI Ở CHUNG NGAY LẬP TỨC- Các bô lão hét vào mặt 2 đứa con bé bỏng.

- HAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA?

Cùng với tiếng hét kinh hoàng của 2 đứa là tiếng cười thầm của nhỏ Sa và Bun. Lại được xem phim hài hước miễn phí ai lại không vui. Trên nền trời những đám mây xanh hòa với trắng đang cá cược nhau xem hấn sẽ thắng hay nó thắng. Hình như tình cảm của đôi này đã cảm thấu trời xanh.

12. Chương 12

Một ngày đầu mùa thu. Thu đến với những cơn gió mát dịu mơn man cành lá, tiết trời mát mẻ và cũng là ngày mà học sinh hết kì học hè.(giống Zu T.T)Trên đường những tà áo trắng tung tăng đến trường, đã hết những cái e sợ của cấp một những vẫn không xóa được sự hồi hộp vây quanh. Nhưng có lẽ một số người không nằm trong số đó.

- Này! Mày mặc đồng phục nhưng giống là đưa đám hơn đến trường đó!- Nhỏ Sunny cất giọng, nhỏ thì vui không hết mà nó thì cứ ỉ rừ như đang dự lễ tang của ai vậy.

- Mày thì vui rồi!Đâu có thấu hiểu nỗi khổ của tao!- Nó lườm nhỏ. Có người yêu rồi, suốt ngày cười ngoác cả miệng ra, mắt lúc nào cũng típ lại anh iu nghe mà muốn ói. Thế là bị tụi nó kết luận iu cũng có thể biến con người ta trở nên điên dại, nó lạy thần tình yêu đừng chỉ vào nó, tui không muốn giống con đười ươi kia đâu.

- Được sống với hotboy thì có gì mà buồn chứ! Tao có muốn cũng chả được!- Sunny chống cằm mơ màng, mơ cái gì thì mọi người cũng biết rồi đấy, lại thêm 1 tác hại của tình yêu.

- Thì cưới nhau đi.- Nhỏ Sa nãy giờ mới lên tiếng, lời nào nói ra cũng rất thâm độc và sâu sa nha!

- Ờ ha! Sao tao lại không nghĩ ra nhỉ?

Nó:*đập đầu xuống đất*

Sa: * toát mồ hôi*

- Vợ ơi!

Tụi nó đang mỗi đứa một trạng thái thì có giọng nam vang lên, khiến đứa nào đứa này trở về tư thế ban đầu. Tất nhiên người đó chính là anh Jun rồi, có điều hơi hơi khác chút.

- Ể? Anh sao vậy? Ai lại đi đâm vào mặt anh thế này- Sunny vừa nhin cười vừa lo lắng. Nhìn anh bây giờ rất giống chú gấu trúc Panda mà nhỏ hay xem. Thực sự rất muốn cười nhưng cổ nhin khiến mặt trở lên đỏ bừng.

Jun liếc về phía hấn đang huyết sáo tỉnh bơ, không ngờ anh mới cho hấn một cái nhẹ mà hấn vẫn nhớ để trả thù. Nhưng chả tên anh trai nào nói mình bị em trai oánh cả.

- À!Anh bị 1 con chó nó vồ ý mà!- Anh đá đểu hấn.

- Ha ha ha ha..! 2 anh em gấu trúc sinh đôi!

Nó ôm bụng nhìn hấn cười. Ai nhin thì nhin chứ nó chả muốn nhin, có cơ hội để chọc hấn nhin làm gì?

Hấn lườm nó rách cả mắt ra. Lúc nào cũng bị nó chọc cho gần chết mà. Đôi môi hấn hutoi nhếch lên, khoanh tay nhìn nó âu yếm:

- Không biết nhà mới sẽ thế nào BÀ XÃ ha!

Đúng như anh dự đoán nó im bặt, chạy vội ả bịt miệng hấn lại.

- Ya! Nói nhỏ nhỏ thôi! Đừng để ai biết đấy!

- Vậy thì phải xem thái độ của em thế nào đã- Hấn nhẹ nhàng gỡ tay nó ra khaon thai bước vào trường để lại đằng sau một núi lửa đang bốc khói,chuẩn bị phun trào đến nơi.

Thế là đứa nào cũng bịt mồm lại rồi ÷vào trường. Thử cười xem rồi biết tay con ác quỷ kia.Ngày khai giảng hôm nay "có vẻ" nhộn nhịp lắm đây.

Sau khi nghe hiệu trưởng giảng kinh 5 phút có 6 em học sinh gương mẫu đang lủi thủi chuồn ra cổng sau. Khi đã an vị ở trên đường thì bọn nó bắt đầu nói chuyện rôm rả phá tan không gian hữu tình của mùa thu. Lúc đi qua chỗ tường của trường thì có một cái cặp từ đâu phi vào mặt hấn.

- TÊN NÀO?- Hấn hét ầm hét ÷ lên mà vẫn không có tiêng trả lời. Mãi một lúc sau mới có một bóng người từ tường kia nhảy xuống. Thì ra là con gái, gan thiệt dám nhảy tường. Thực ra con gái nhảy tường không phải ít nhưng con gái mặc váy đồng phục ngắn cũn cỡn thế kia nhảy tường quả là hiếm gặp đó nha!

- Ô! Xin lỗi!- Cô gái kia chạy tới nhặt chiếc cặp rồi định bỏ đi nhưng bị hấn lôi lại.

- Xin lỗi là xong à?

Cô giật ngay tay ra rồi giương đôi mắt đen láy về phía hấn, khuôn mặt lộ vẻ khó hiểu:

- Rồi còn muốn gì nữa?

Hấn hơi ngỡ ngàng. Ngoài nó ra thì đây là lần đầu tiên có người ăn nói với hấn như vậy, đúng là no chưa phải 1 0 2.

- Thế xin lỗi thì có làm vết đau trên đầu anh giảm đi không nhóc?- Hấn hơi nhếch môi, lưng dựa vào tường nhìn người đối diện với vẻ thách thức.

- Tên khùng- Cô kia phán cho hấn một câu rồi tiện chân thúc vào bụng của hấn rồicái, lè lưỡi và cuối cùng là chuồn.

- Bun! Mày tìm con nhỏ đó cho tao!- Hấn ôm bụng chỉ về phía cô nhưng đã chạy mất tiêu từ lâu rồi.

Bun ôm miệng che cái miệng đang cười nước mắt chuẩn bị ra. Lại có thêm một bản sao của Jen nữa rồi. Xem nào! Tóc ánh kim dài xõa ngang lưng, nổi bật trên khuôn mặt là đôi mắt đen linh hoạt. Khuôn mặt cũng rất kute, lúc giận dữ trông rất đáng yêu này.Dnág người chuẩn. Không ngờ ở trường mà cũng có người đẹp như vậy, có thể đem ả so tài với Jen được rồi. Bun cứ mãi tư tưởng không để ý cái người mà nãy giờ mình bám đuôi đã bước đi lên trước, trong lòng có một chút gì đó hơi thật lạ. Tuyệt nhiên chỉ vài giây sau thì biến mất.

Sau một bóng cây, có người đang nhếch môi len nhfin về phía họ.

- Này! Muni! Làm thế có ổn không?

- Được chứ! Nếu bị một người trêu chọc thì cứ nghĩ mãi về họ và lâu dần thì chuyển thành tình yêu đó- Cô gái có tên Muni nói chắc chắn, đôi mắt đen nhìn hắt ánh lên những

tia khó đoán- Anh sẽ không thoát khỏi em đâu.

Sau khi đi chơi vật vã với lũ bạn thì nó đi về nhà nhưng sức nhớ mình đã bị “đuối” từ lâu rồi. Thế là lai vác cái mặt buồn rầu lê đến địa chỉ mà mẹ nó đưa lúc sáng. Lúc đứng trước cổng bấm chuông inh ỏi nhưng chả ai ra mở cửa.

- Thế cô quên là nhà này không có người hầu à?

Hắn từ đâu xuất hiện đằng sau nó, đưa tay mở chiếc hộp bên cạnh lấy chìa khóa mở cổng.

- Đúng là mấy con người già và ầm đầu- Nó đang “khen” ai đó rồi cũng rảo bước theo hắn.

Ngôi nhà mang đậm nét theo phong cách Hàn Quốc, tiện nghi không khác gì nhà của nó. Chỉ có điều bây giờ sẽ không có người hầu nữa mà phải tự tay làm hết mọi việc, ôi mình đã thấy cổng địa ngục đang mở ra rồi.

Nó lê lét bước vào nhà, mùi hoa anh đào xông vào cánh mũi làm giảm bớt cái nóng củ mùa hè. Căn nhà mang màu trắng sữa, trong tròng nổi bật giữa màu đỏ của chiều thu.

- Dì Trang ơi! Con đói quá!

Nó réo ầm cả nhà nhưng chả có tiếng người trả lời. À! Không có người làm, thế chả nhẽ phải nấu cơm sao? Hơ !Không có cái vế đó đâu nhé. Nó thò tay vào trong túi tìm chìa khóa nhưng mới sức nhớ: mama thu hồi sáng rồi còn đâu. Thôi đành đi bộ vậy.Nó quay đầu lại thì đập vào cái gì đó ầm ầm, cáo cáo. Nó gan dạ đưa tay lên sờ sờ thấy mềm mềm, lại thử dứt dứt thêm mấy cái. Sờ mãi mà chả biết là cái gì, đúng là lúc đói chả làm được gì.

- Này! Có thôi dứt tóc tôi đi không hả?- Hắn quát nó nhưng giọng nói có phần bị áp đảo do trái tim đập nhay dấy trong lồng ngực. Đang định đi vào bếp thì va ngay vào nhủ sao chổi lại còn bị ăn mấy cái dứt tóc đầu cả da đầu nữa. Và hắn đâu biết khuôn mặt mình cũng đã nóng lên rồi.

- Oách! Sao không kêu sớm làm tui dựa nãy giờ- Nó lập tức thu tay lại, lùi xa nghìn dặm, đề phòng như phòng hỏa hoạn- Haizzz! Lại phải đi chà tay mới được.

Hắn “xúc động” quá không nói lên lời. Rảo bước đi vào bếp, với tay mở tủ lạnh thì thấy bao nhiêu là sơn hào hải vị có thể bày một bữa tiệc nhưng đáng tiếc tất cả đều là sống.

- Này! Biết nấu ăn không sao chổi?

Hắn quay người nhìn nó đang đi như xác chết bị tỉnh giấc lên cầu thang.Mái tóc khê đung đưa theo nhịp bước. Hắn bỗng đỏ mặt. Nó...nó có biết là trong nhà còn người không vậy? Ôi! Chết mất thôi! Thế này mấy mà thiếu máu(sao thế anh?)

Nó đi lên tầng 2, chả biết phòng nào với phòng nào cứ xông vào đã rồi tính sau. Tẹo nữa gọi giao hàng là xongcòn bây giờ thay quần áo rồi ngủ đã. Nó lại lật đật đi vào nhà tắm bỗng nó cười ngẩn ngơ một mình. Nó vẫn không thể bỏ được thói quen này. Cứ mỗi khi về nhà là bỏ ngay chiếc nơ đồng phục và 3 cúc đầu. Mà cũng có sao dù dì nhà chỉ có dì Trang ở nhà, ba mẹ tối mới về cơ mà.

- B...út...ch...ì.....AA!!!!!!!

Nó ôm đầu hét hết hết volumn, ôi mẹ ơi! Vừa nãy còn có cái tên bút chì thối tha ở trong nhà cơ mà, hic, không biết hắn có nhìn thấy không nhỉ? Chắc là không! Em lạy Chúa đây à con lạy Chúa đây Chúa ơi!Hôm nay là cái gì vậy nhỉ?Sáng bị đuổi ra khỏi nhà, chiều thì bị tên sói già nhìn thấy vòng 1. tối sẽ ra sao đây. Hay mình sắm cái mộ trước nhĩ, được đây!(à thì ra...hé hé)

Ở dưới nhà hắn nghe nó hét mà cười như điên như giở, tự nhiên thấy nó đáng yêu vô cùng. Ặc! Đây mình lại lên cơn điên rồi, ở cùng nhủ sao chổi bệnh hoạn nên bị lấy mất rồi. Tiện đang ở gần tủ bếp hắn “gõ” đầu mình mấy cái rồi lại tiếp tục nấu ăn. Không biết nó có ngạc nhiên không nhĩ khi thấy hắn nấu ăn giỏi như vậy. Chắc chắn ngã gục ra sàn nhà mà chết vì hạnh phúc quá.

“Rầm”

- Ui da!

Nó ôm cái lưng bò dậy, hic lại bị té cầu thang nằm bò ra sàn nhà rồi. Đen không chịu được. Nó đi ra phòng khách thấy hấn vừa nấu ăn vừa huýt sao thì phán 1 câu:

- Diên!

- Nè! Đi đâu thế? Không ăn cơm à?- Hấn thấy nó xuống liền gọi với, lại nhìn xuống phía dưới rồi cười tùm lùm nó đỏ mặt tía tai.

- Thế mà tôi tưởng anh đang chơi đồ hàng!- Nó bịu môi, quay đi nơi khác nhìn cái nụ cười kia mà nổi da gà.

- Thôi đến dọn bát đĩa đi!- Hấn tay vẫn dốc lọ ớt, nhả răng ra chỉ về phía tủ bếp.

- Tôi không biết làm!

- Đến đây dậy cho- Hấn ngoắc ngoắc nó, rồi vòng tay qua eo nó bắt tay mở tủ bếp.

- Đầu tiên là lấy 4 chiếc đĩa để đồ ăn rồi kéo ngăn kéo lấy 2 bát. Mà cái này dễ không mà! Thế này sau này làm vợ ai được chứ!

Nó thì chẳng nghe được gì cả chỉ thấy tim mình đập thình thịch và hơi thở cũng gấp gáp. Lần đầu tiên có người con trai đứng gần nó như vậy, một cảm giác lạ xâm chiếm. Bàn tay rắn chắc nắm lấy tay nó, mùi hương nam tính toát ra hòa lẫn với hương thơm mùi thức ăn tạo nên một mùi đặc biệt. Có thể là.....hương vị gai đình.

- Này!-Nó hất tay hấn ra, lùi lại vài bước.- Tôi...tự làm được rồi!

- Ồ!- Hấn thấy nó phản ứng vậy nên tắt bếp và dọn thức ăn ra, nó có phải làm gì đâu. Chẳng qua vừa này hấn “lợi dụng” tý, mất công nấu ăn mà chẳng được gì chắc. Nó không có mùi nước hao nồng nặc như bao cô gái khác, một mùi hương dịu dịu như hoa anh đào.

- Này! Anh nhanh nhanh lên được không?- Nó giục hấn, làm gì mà đứng ngẩn tò te ra không biết nữa.

- À! - Hấn tỉnh giấc vội bê nốt mấy món ra cho nó thưởng thức.

- Woa! Không ngờ anh cũng biết nấu ăn nha!- Nó tấm tắc khen hấn- Trông cũng rất hấp dẫn, đúng là một người chồng giỏi nội trợ!(ô la la)

- Vậy sao?- Hấn cười mỉm, nhiều lúc nó cũng nói nhiều câu nghe lọt tai đấy chứ nhỉ.-Ăn món này đi! Ngon lắm đó- Hấn gấp cho nó món nấm xào- món ăn mà hấn tâm đắc nhất (tar thích tả thích). Nó ngon ngon nếm thử.

- Ngon không?

Nó chỉ cúi gầm mặt xuống, đưa một tay lên ôm mặt có lẽ để ngăn nước mắt chảy ra. Hấn bối rối đưa khăn cho nó. “Không phải cảm động quá chứ”

Nó vẫn ôm mặt, một giọt nước mắt chảy ra lòng bàn tay. Bình thường mỗi khi đá ai đó hấn hay thấy người đó khóc, cảm giác bình thường nhưng bây giờ nhìn nó hấn thấy bối rối chẳng biết làm gì cả.

- Này! Tự dừng.....sao chối.....nín đi.....tôi....

Hấn đứng ngồi không yên mà cái người kia cứ ngồi khóc thút thít, không thềm nói nửa lời.

- Nè! Xin cô đó! Làm đừng đừng khóc nữa! Cô muốn gì tôi cũng chiều!

- Thật sao?- Nó giương khuôn mặt ngấn đầy nước mắt ra hỏi hấn, giọng có hơi lạc đi. Hấn ngẩn người, nhỏ này...có khóc thật không vậy? Nước mắt thì có chảy mà sao mặt thì tươi như hoa vậy. Có khi nào bị lừa không? Dễ lắm!

- Cô...không phải là khóc sao?

- Ừ thì đúng là khóc- Nó lau lau nước mắt- Nhưng cho hỏi anh cho bao nhiêu ớt vậy? Làm tôi cay xè lưỡi! Hà..hà...- Nó lấy tay quạt quạt lưỡi không để ý thấy mặt hắn tối sầm lại. Vậy mà hắn còn tưởng nó cảm động quá chứ hay là hắn đã làm gì để nso giận.Điên, mình làm gì có khả năng đó. Nhỏ sao chổi này chưa chọc giận mình là may lắm rồi mình đâu có phúc chọc giận nhỏ. May mà chưa nói ra nếu không ngại chết.

- Mà phải giữ lời hứa đó nhá!

Nó nhìn hắn cười nham hiểm. “ Bút chì bé nhỏ, bé sắp đến của Diêm Vương rồi”

Trời đang bắt đầu tối dần. Những cơn gió hơi se lạnh lướt qua cảnh nhộn nhịp của thủ đô Hà Nội khiến thời tiết dịu đi rất nhiều. Nhà mới của nó nằm gần sân vận động nên chúng nó hẹn nhau ra Tifaly ăn kem thay vì đi bar. Đợi đến 12h ra đó đập phá sau.

- Không biết 2 kẻ đó vừa đi vừa ngủ hay sao ý!- Nhỏ Sunny ngao ngán chờ nó với hắn dài cả cổ mà vẫn chưa thấy bóng dáng đâu.

- Tại em gọi đúng lúc phá rồi vợ chồng nó nên mới thế đấy- Jun vừa lướt qua tài liệu ôn thi dù mới vào năm học vừa nói.

- Gì chứ? Mới có 7h mà phá với cả rồi cái gì? Mà anh không đọc sách 1 giây thì anh chết à?Đã giỏi rồi còn gì nữa!- Sunny giận dữ nhìn anh, chắc có lẽ Jun là anh của Sa nhưng bị tráo đổi còn tráo đổi cho ai thì nhỏ chịu, ai mà biết được chỉ đoán mò vậy thôi.

- Thì anh phải giỏi hơn chứ!

- Ồ đúng á! Nên học thêm để đỡ nhầm lẫn 11 với 17 nhá.- Nhỏ đá đểu anh, cái vụ đó nhỏ còn xoáy anh dài dài, ai lại quên được cơ chứ.

- Nếu không có vụ đó thì em đâu “được” làm người yêu anh- Anh đá lại, môi hơi nhếch lên kiểu như cười trên nỗi ngại của người khác. Giờ thì thấy IQ rất là có ích chưa!

- Anh...đồ khùng!-Sunny giận dữ, qua mặt ngẩng từ trên tầng xuống. Khuôn mặt ỉu xiu mấy giây bỗng cái miệng há ra hết cỡ, đôi mắt thổ ngọc giờ sánh ngang với ốc nhồi.

- Sa! Tao.....không nhìn lộn đó chứ?

Sa cô nương đang lên mạng nhận bài tập thấy Sunny hoảng hốt cũng liếc ra cửa sổ nhưng tái với nhỏ Sa chỉ cười nhẹ rồi trở lại bình thường. Độ sock của chị ấy cao lắm mấy anh chị ạ.

- Trời đất! Hôm nay dễ có sóng thần luôn quá- Bun ghé mắt ra ngoài thì chep chep miệng, khóe môi cho biết là cậu đang muốn cười chết đi được.

Dưới đường có một đôi nam nữ đang cưỡi xe đạp teen dung dăng dung dẻ trên đường. Nói là dung dăng dung dẻ thì hơi quá tại người con trai thì gồng lưng đạp, mặt nhăn nhó như con khỉ ăn ớt còn người con gái thì thả lỏng người, chốc chốc lại di chân xuống đường òn dếp. Chắc không nói ai cũng biết đôi uyêg ương nào rồi nhỉ.

- Phù! Ya! Bao nhiêu cân mà nhue con heo nái ý- Hắn vừa thở vừa quay lại đằng sau nhìn nó bằng ánh mắt không thể thân thiện được hơn. Từ bé đến lớn, từ lớn đến già hắn chưa bao giờ phải đi xe đạp cả toàn là mô-tô hoặc ô-tô thôi. Vậy mà hôm nay lại phải cong cóc đạp xe lại còn chở nhỏ sao chổi nữa chứ, bảo sao không mệt phờ người mới lạ. Lại nhìn cái xe mà bỗng dưng thấy ghét vô cùng, thấy một cô gái đi nagnng qua liền gọi với rồi nở nụ cười sát gái:

- Này em ơi! Lấy xe anh mà đi, người đẹp mà đi bộ tiếc lắm!

- Anh gọi em hả?- Cô gái kia quay lại, ôm miệng xúc động. Nó thì cười lẩn lóc ra, đến mức đau cả bụng.Còn hắn thì hóa đá, không biết giấu mặt vào đâu nữa. Kể ra nếu là con gái dù có xấu thì cũng đỡ nhưng lại là một anh 50/50 mới đau chứ. May mà ăn từ hồi chiều chứ không bây giờ chắc ới đến chết luôn quá.

- À hơ hơ..Thôi nhé- Hắn giao xe xong chuồn một mạch lên tầng 2, mặt vẫn còn tái mét đi.Vừa ngồi xuống ghét thì bị câu của ông anh yêu quý làm cho sặc cả nước:

- Em đổi mẫu bạn gái à?

- Đổi cái đầu anh ý! Không thấy em bị hành thẩm hại thể này hay sao mà còn nói kháy nữa.
- Thấy chứ nhưng thấy thì càng phải nói chứ-Jun nhún vai, làm mặt anh vô tội nhâm nhi ly cafe nhìn hẩn thích thú. Lâu lâu cũng nên tar thù tã chứ nhỉ, hồi trước mình toàn phải dọn chiến trường cho tên này làm cho cô y tá ở khao phụ sản cũng nhớ mặt anh nữa, lại còn nghe người ta xì xòa là nhìn mặt thì trông đoạn trang mà lại làm ra những chuyện như vậy, bọn trẻ bây giờ đúng là hết chỗ nói. Lúc đó chỉ muốn hét lên là tôi chỉ là đưa giúp thôi mấy cái bà ầm mi sê kia nhưng anh là người lợch sự mà, người lịch sự thì chỉ nghĩ thôi chứ không nói.
- Anh Jun nói đúng đấy! Em thấy anh cun cũng hợp với mấy em như vừa rồi mà!- Nó từ đâu xuất hiện hùa theo xoáy hẩn. Ai kêu nấu ăn cho nhiều ớt vào giờ thì đi mà lãnh hậu quả.
- Mà hôm nay bọn mày lên cơn hết hay sao mà lại lượn em xe đạp đi giữa thủ đô vậy?- Sunny chuyển chủ đề, dù gì cũng là em rể nên đối tốt một tý để về nhà nó không bắt nạt. Nói chung mọi người đều có âm mưu cả, chả ai là làm không công cả.
- Thì anh Shin thích thể phạt nữ nhi như tao sao dám trái lời!- Nó thít thút làm vẻ tội nghiệp nhưng trong lòng đang cườì như chưa được cườì vậy. Sao trông cái mặt xám ngoét của hẩn ngộ không tả được.
- Dạ xin hỏi chị và anhv dùng gì ạ?- Cô phục vụ ra hỏi nó và hẩn.
- Kem gì cũng được miễn là đừng có cho ớt- Nó liếc hẩn trả lời.
- Quý khách yên tâm ở đây không có kem nào là có ớt ạ!- Cô phục vụ liền ngó người một lúc rồi cười tươi giải thích.
- Hẩn định quay lên để đổi món thì ngạc nhiên:
- O?

13. Chương 13

- O.....!.
- Hẩn sững người nhìn kẻ đối diện. Ha ha. Đúng lúc thiếu gia ta đang muốn tìm người trút giận thì xuất hiên. Hay lắm!
- Trùng hợp quá ha!
- O! Tên...khùng...- Muni ngạc nhiên, menu trên tay bị rớt xuống người bắt đầu hơi run rẩy.
- Nói ai khùng đấy nhóc!
- Hẩn cố nén cơn giận vào trong, nói như muốn phi dao vào người đối diện. Đúng thật là phiên bản của sao chổi, chả câu nào nghe được hết cả.
- Gì mà nhóc chứ! Chị đây có thể làm bà nội tiểu tử đấy!
- Cô chống nạnh nhìn hẩn thách thức, gương mặt dễ thương giờ trở nên ương ngạnh, đôi mắt đen tinh anh chống trả đôi mắt đầy sát khí của hẩn. Cuộc đấu mắt diễn ra rất kịch liệt mãi đến khi hẩn buông một câu như một con dao phi vào tim của cô.
- Khách hàng là Thượng Đế!
- Cô hít một hơi thật sâu, lấy lại nụ cười ban nãy niềm nở đưa menu cho hẩn:
- Quý khách dùng gì ạ?
- Hẩn lấy menu, lướt một lượt rồi nói:
- Cho tôi ly cafe.
- Dạ! Quý khách chờ 10 phút ạ- Muni lườm hẩn rồi đi vào trong. Trên môi nở một nụ cười đắc thắng."Chờ đấy! Rồi thì anh cũng sẽ thuộc về em thôi!"

- 10 chút hả mày?- Bun liếc hần đang nổ xì khói ở tai, cười tủm.

Nó thì ngồi trầm ngâm này giờ. Không biết hần bỏ gì vào thức ăn mà nó cảm thấy rất khó chịu, lồng ngực như bị thắt lại, tim vì thế cũng khó thở hơn. Chẳng hiểu là làm sao nữa. Mãi đến khi Sunny kéo tay nó thì hần mới thoải mái hơn một chút:

- Này! Mày để chồng mày bồ bịch ngay trước mặt vậy hả?

- Chồng cái đầu mày ý! Lo cho ông xã mày đi. Có ngày bị đá tung răng thì lúc đó mới vào thư viện đọc sách ý!

- Mày....! Đi chết đi!

Sunny hất tay ra, nhỏ là có lòng tốt muốn giữ chồng cho nó mà bị đá xoáy như vậy có đau không chứ? Rồi đẩy bị cướp rồi thì mặc xác nhá! Lúc đó đến cầu xin nhỏ thì nhỏ cũng bó tay thôi. Hà hà...!

- Miệng em cười đến rớt nước rãi rồi kìa!- Jun nhìn nhỏ, khẽ lắc đầu cười. Không hiểu từ khi nào anh rất khoái chọc nhỏ, nhỏ càng dỗi càng khiến anh muốn chọc. Chắc lây bệnh của tên em trai.

- Anh...!- Sunny ngượng đỏ cả mặt- Ừ chơi với anh nữa đâu!

- Mày nói câu này bao nhiêu lần rồi?- Sa cô nương phì cười, trong một buổi tối mà nhỏ nghe Sunny nghĩ chơi với Jun hàng tỷ lần rồi lại làm hòa với vân tóc ánh sáng. Cặp đôi này mà lấy nhau chắc chơi ú tim cùng con cái luôn quá.

- Này! Mày có phải bạn tao không đó?

- Nếu không thì tốt!

- Biến hết đi!

- Mời quý khách dùng!- Muni bê vài ly kem và một ly cafe đắng ra để trước mặt mỗi người. Còn thân ái tặng hần ánh mắt âu yếm nữa chứ. Cô cũng khẽ để ý nó, môi cười như không.

- Sao cafe lại không có đường?- Hần nhấm một ngụm rồi lên tiếng chê- Đổi lại cho tôi!

- Nhưng quý khách có nói đâu?- Muni cãi cố.

- Thế anh bảo nhóc phi đầu vào tường nhóc cũng phi luôn hả?- Hần đáp trả, anh không thông minh nhưng chỉ là vấn đề học thôi cứng nhé. Chứ cãi cùn thì anh có cả kho tàng.

- Tôi...sẽ đổi là được chứ gì?

Cô lại đi vô cho 2 thìa đường rồi bê ra. Nhưng hần đã đâu có tha, lúc chê nhạt lúc chê ngọt cuối cùng thì nói là pha lại. Thật là ức hiếp người quá đáng mà. Nhưng đó chỉ là bề ngoài thôi chứ bên trong ai biết Muni nghĩ gì chỉ thấy thảnh thơi cô liếc nó rồi khẽ cười không để ai biết. Mãi đến lúc quán gần đóng cửa hần mới tha cho cô, rút ví trả tiền rồi cướp xe Bun phóng đến bar hại cậu phải bắt taxi đến đó, khuôn mặt mỹ nam giờ như một con.....đười ươi. Do cậu đến đón Sa nên nhỏ phải đi cùng cậu. Khuôn mặt có phần hơi ửng ửng. Lâu dần cũng có chút cảm giác chưa xác định, hơi xao xuyến nhưng bị nhỏ gạt phăng đi ngay. Mắt lại dán vào màn hình điện thoại lăm nhấm kết quả bài tập.

- Phù! Cảm ơn anh!

Muni tháo chiếc áo ngoài ra, phục vụ hần cả buổi tối mà một phờ cả người. Nhưng cứ nghĩ đến khuôn mặt của nó lúc đó cô lại cười vui vẻ. Ai nhìn cũng biết là nó ghen nhưng có lẽ ai đó đâu có biết.

- Anh phải cảm ơn em mới đúng!Nhờ em mà quán đông khách lên rất nhiều!Nếu em làm ở đây anh sẽ lấy lương gấp đôi!

Anh chủ quán niềm nở đưa ly cocktail về phía cô. Tự nhiên nhân viên nghĩ ồm lại có một người đẹp đến làm không công thì còn gì bằng. Nếu sau này đều thế thì quán chả lo ế khách nữa.

- Thôi anh ạ! Em đi đây!

Nó hét toáng lên nhưng phần trách về tên kai nhiều hơn, nó phải thiên vị cho hán chứ, lí do thì không biết. Nhưng thấy có người đánh hán nó thực sự chỉ muốn chôn sống cái tên kia.

- Sao lại ngăn cản tôi! Tránh ra đi!

Hán vẫn còn chưa nguôi giận, thấy lòng tự trọng của mình bị tổn thương ghê gớm. Trái tim như đang thất lại và không thể thở được khi nhìn thấy cảnh đó.

- Tên khùng này! Anh bị ám đầu hả? Tôi làm gì anh chứ?

Một giọng nói nam trầm vang lên, tuy có hơi ngọng nhưng vẫn nghe rõ. Nạn nhân của hán lên tiếng anh thật sự chẳng hiểu nổi, chỉ là vô tình lướt nhẹ mà bị đánh dã man như vậy. Chỉ là tai nạn mà hán làm như anh cướp người yêu hán không bằng.

- Nói ai khùng hả?

Bây giờ không chỉ hán mà cả nó cũng hùng hừng khí thế chiến đấu. Dám nói hán khùng hả lần này thật không thể tha thứ!

- Thôi nào bọn mày! Định phá quán tao hả?- Bun ra can 2 bên lại, quán cậu còn phải làm ăn chứ cứ thế này khách sợ mà đóng cửa mất thôi. Jun cũng đi đến giảng hòa rồi đưa hán về ghé víp băng bó vết thương. Nói là vết thương cũng không phải chỉ là 2 vết bầm tím ở mặt mà thôi, dán băng keo lại là được. Tên kia thậm hại hơn hán nhiều, mặt bị đầm tui bụi còn tay cũng có vài vết trầy xước. Nhưng hán vẫn không thể dễ yên được định bảo Bun tìm tên đó thì nó đã lên tiếng trước, ai nghe còn tưởng nso bị đánh nữa chứ:

- Tìm thằng đó cho em!- Nó hùng hổ nói, rồi thấy mọi người đều dồn về phía mình thì bào chữa- Dám động vào người bổn cô nương thật là to gan quá! Không tha được!

- Động vào bổn cô nương hay chồng bổn cô nương?- Sunny nhìn nó bằng đôi mắt gian tà, miệng không giấu nụ cười nham hiểm.

- Mày nói gì đó?

Nó phóng những phi tiêu về phía nhỏ, chỉ cần hé nửa lời là có thể được ngủ mãi mãi luôn.

- Tao bảo là thằng đó giống người Tây quá!- Nhỏ bào chữa, mặt hơi biến sắc. Hic vợ chồng nó đang muốn giết người mình tránh xa là hơn.

- Tao nhất định sẽ tìm ày!- Bun khẳng định, đụng đến bạn cậu cũng không thể tha được.

- Tìm được giết luôn cho tao/em- Nó với hán đồng thanh.

Sau câu nói đó không khí trở nên rất ám muội nha. 2 đứa đang ngượng ngùng không biết nói gì còn lũ kia thì cố gắng nhin cười đến đỏ cả mặt. Chúng nó hợp nhau quá còn gì. Nói vậy thôi chứ nó với hán cũng không ác tới mức đó đâu cùng lắm là nằm viện vài tháng thôi, toàn những thanh thiếu niên hiền lành mà!

~*~*~*~*

~Tách

Căn phòng sáng bừng nên, những vết thương ở mặt và tay lại đau nhức. Anh cúi xuống lấy hộp cứu thương để sát trùng. Đúng là số đen mà, mình chả làm gì mà tự nhiên bị ăn bao nhiêu là phát đấm. Cái tên đó lại rất nhiều, chẳng qua lâu lâu không khởi động nên vậy thôi chứ nếu không thằng đó chết chắc. Bực mình thiệt.

- Ách...!

Không ngờ xót đến vậy. Mỗi nhục này không trả mình đâu còn là Ken nữa đâu. Con nhỏ đó chắc chắn sẽ đổ dưới tay mình rồi sẽ đá một cách không thương tiếc. Còn thành cha đó thì kêu đàn em đi dàn xếp, nếu mình ả mặt thì bao nhiêu năm thương hiệu học sinh ưu tú coi như toi à? Mình đâu có ngu. Lũ các người, chờ đó!

- Anh! Anh về rồi à?- Em gái anh vào phòng thấy người anh đầy vết thương thì hoảng hốt- Ôi! Anh sao thế? Sao lại bị đánh nhiều như vậy?

- Em đừng hỏi nữa, mà em có quen con nhỏ nào mắt tím nhạt, trông cũng xinh không? Còn một tên cũng bánh trai, tóc vàng nâu không? Chắc 2 đứa nó tầm tuổi anh em mình.

- Dạ...?- Nhỏ em gái tần ngần, liệu có trùng hợp như vậy không?- Thôi để em băng bó cho anh trước đã không kéo nhiễm trùng.

Trong lòng cô đang toan tính nhiều điều. Nếu có thể lợi dụng được anh thì càng tốt, dù gì cũng là anh cùng cha khác mẹ mà có sao đâu. Nếu làm thế đánh bại được nó thì cô sẵn sàng làm, chỉ cần đạt được mục đích thì điều gì cô cũng có thể làm được.

~*~*~*~*~

Gió đêm se lạnh lùa vào mái tóc xoăn lộn, tà váy trắng cứ bay phấp phới trên ban công. Nó như một thiên thần đang ngắm nhìn bầu trời đêm, đôi mắt tím nhạt trở nên đục hơn. Nó thật sự chả hiểu nổi mình hôm nay nữa. Rất nhiều cảm xúc lạ cứ nhen nhói trong tim nó, lúc thì rộn ràng lúc nghẹt thở. Ruốc cuộc cái bệnh nan y nào mà nặng vậy?

- Chưa ngủ à?

Hắn mở cửa phòng nó bước vào. Định lịch sự gõ cửa mà gõ đau cả tay chả thấy tin hiệu liền xông vào luôn thấy nó đứng ở ban công thì đi đến dựa vào lan can hóng gió, nhưng bây giờ toàn gió buốt người. Vậy mà sao 2 người họ vẫn thấy nóng nực lắm, mặt đã ẩm ẩm tự bao giờ rồi.

- Hôm nay anh làm sao thế?

- Hả? Làm sao đâu!

Hắn gượng cười, hắn cũng chả biết nữa. Tự nhiên thấy bức không chịu được lúc đó nó mà không can thì hắn đã ột mang người về Tây Thiên rồi.

- Đánh như điên mà còn kêu không sao?

Nó chu môi nhìn hắn, nói dối cũng nên tìm một lí do hợp lí đi. Nhìn cái mặt lúc đó mà còn sợ chạy mất dép nữa là.

- Không ăn nói hắn hơi được à?

Hắn cau mày, nói chuyện với nó chỉ tổ nóng máu thôi định tám tỹ cho buồn ngủ mà lại thế này thôi về nằm giường còn sướng hơn.

- O! Sao băng kia! Ước đi!- Nó chỉ tay lên bầu trời rồi cầu nguyện. Hắn cũng làm theo.

Ngôi sao lóe sáng như mang điều ước của hắn với nó thành hiện thực.

- Anh ước gì?- Nó tò mò hỏi hắn.

- Anh ước...- Hắn nhìn xa xăm- Sau này anh sẽ lấy được em! Jen à!

Nó sững người. Trái tim nó thổn thức. Hắn...hắn vừa nói gì?

Hắn.....hắn vừa nói cái gì?

Nó không dám tin vào tay mình nữa, lại càng không thể tin vào cảm xúc trong mình. Lúc hắn diễn kịch cũng thế nhưng nó chỉ thấy mắc cười nhưng giờ thì không hiểu sao lại thấy hạnh phúc, rung động hay một cảm giác gì đại loại thế. Con tim nó cứ đập nhanh đến không thở được.

- Tại tôi ước hôm nay là Cá Tháng Tư mà! Ha ha ha ha- Hắn cười chọc nó.

- Anh..!- Nó tức giận leo lên cổ hắn mà bóp không thương tiếc. Dám giỡn với nó hả? Lại còn giỡn cái chuyện quan trọng nữa chứ, bức mình ghê.

- Nè! Nè! Tôi...đang...bị thương...đó...nhá..- Hắn có nói trong khi bị thiếu Ôxi trầm trọng. Đúng là không nên giỡn với con nhỏ sao chối mà. Nhưng lúc đó hắn không tự chủ được nên mới vậy. Chắc bị suy nhược do học hành nhiều quá mà. Phải đi kê thuốc mới được không thể này chắc thành cái bao tải mất.

Trên bầu trời những ngôi sao lấp lánh như cùng nó với hân "chơi đùa". Hai kẻ ngốc không biết trái tim nói gì nữa, chắc còn nhiều trò cười đang chờ đón họ.

Trời đã sáng, ánh nắng tinh nghịch xuyên qua ô cửa sổ chiếu vào mặt nó. Cố gắng gượng dậy, làm vệ sinh xong nó mắt nhắm mắt mở đi xuống nhà. Đi đến cầu thang gặp ngay cái tên bút chì thối tha nó ngó lơ "kiệt tác" của mình tối qua bước xuống. Hân thấy nó thì núi lửa bị dội nước hôm nay chẳng mấy chốc lại bùng bùng lên. Đêm qua tại nó mà hân chẳng ngủ được tẹo nào cả, quân tử như hân đâu chịu để yên.

- Này! "Mẹ vợ" bảo là trưa hôm nay đi ăn cơm gia đình tạo cơ hội cho 2 bên làm quen!

- Làm quen? Nhăn cái mặt của nhau rồi còn gì nữa mà làm với chả quen- Nó chu môi, đúng là người già lắm cảm, đánh nhau đến sưng đầu mẻ trán mà còn nói là làm quen, ôi mẹ ơi là mẹ, mẹ có bị ả ở đâu không vậy?

-Cái này phải hỏi mẹ nhóc chứ ! Mà mẹ nhóc cũng dặn là kêu nhóc đi học về thì nên chú ý ai ở trong nhà nhé!- Hân cười nham hiểm rồi lướt qua nó. Sao trêu nhỏ sao chửi này hân vui không tả nổi dù trêu xong sẽ nhận lại gấp đôi có khi gấp 3 nhưng vẫn muốn trêu, có lẽ thành thói quen rồi.

Nó đứng sừng sững như cây xương rồng cắm lều trên sa mạc, hân lại nói trúng tim đen của nó rồi. Tên khốn, thế mà tim mình còn đập mạnh khi gặp hân chứ, trời ơi chắc cái bệnh nan y này HIV gọi bằng cụ quá.

- Nhớ nhé nhóc! 12h, nhà hàng Lục Minh nhé!- Hân gõ đầu nó rồi chuồn lẹ, chỉ cái tội dám gọi nó là nhóc đã đủ bị xử tử rồi lại còn dám cốc đầu nó thì xuống địa ngục vẫn bị nó báo thù mất. Mà ngu gì để bị ám sát tốt nhất là chạy.

Nó vẫn cứ đờ đờ ra một lúc, sau khi hiểu ra vấn đề thì vắt chân lên cổ mà chạy, vừa chạy vừa hét tên hân "triu mền":

- Tên bút chì khốn khiếp kia! Đứng lại cho tôi nhanh lên!

Thế là 2 đứa cứ anh chạy em rượt đến cổng trường thì thở không ra hơi, ngồi lại ở quán cafe gần đó hít lấy hít để không khí. Chẳng mấy chốc họ trở thành tâm điểm của mọi người, chẳng nhẽ lời đồn họ hôn nhau, yêu nhau là thật? Ôi! 2012 là năm tận thế thật sao?

- Phù..phù..! Không ngờ chúng ta chạy đến trường được cơ đấy!- Hân thở phì phò, lau mồ hôi trên trán cười cười nhìn nó cũng chả khác hơn.

- Ồ...mà....- Nó ổn định được nhịp thở, nhắm một ngụm sinh tố đưa mắt nhìn hân.

- Hử?

- Dám gọi tui là nhóc hả? Dám gõ đầu tui nữa nhá!- Nó nện cho hân đến thân tàn ma dại rồi mới thông thả bước vào trường, gương mặt chẳng tỏ ra có gì là tội lỗi cả. Cả đám học sinh đang ở trong đó đứa nào đứa nấy cũng tạ ơn trời, họ không yêu nhau. Yêu nhau mà cứ như chó với mèo ý hả, may quá vẫn được sống rồi!

Chuông reo vào lớp cả đám tức tốc lao vào trường trong quán chỉ còn hân một mình ôm thương tật. Nó có còn là con gái không vậy? Chắc kiếp trước nó là một lực sĩ đồ vật rồi, chắc chắn luôn.

- Con nhỏ kia! Đứng lại! Mày mà chạy là chết với tao!

Một nhóm nữ đang đuổi đánh một đứa con gái, cô ta liên rẽ vào quán rồi xông phi ngay núp sau lưng hân.

- Nó đâu rồi? Chia nhau ra tìm nó cho tao!

Bọn nó mỗi đứa một nơi lùng soát nhưng thấy hân nên không dám tiến gần, chạy ra đường tìm kiếm. Lúc này hân mới xác định được cái bóng vụt qua mặt mình rồi núp sau lưng là người chứ không phải ma. Lấp tức hân quay đầu thì 4 đôi mắt mở căng hết cỡ ra nhìn nhau.

- Là nhóc/ anh?

Hân ngẩn ngơ ra, trái đất này bé thiệt, mà hình như cô ta mặc đồng phục trường mình thì phải, hôô lại có người làm bao cát rồi.

- Nhóc cái đầu anh ý!- Cô thoát ra khỏi lưng hắn, ngồi sang ghế đối diện thở dốc, mồ hôi lấm tấm trên trán.
- Ấp cướp nhà người ta hay sao mà lại bị đuổi ghê gớm vậy?- Hắn chọc cô, nhìn dáng vẻ này rất giống Jenn lúc này nha!(còn lâu đi tên kia)

- Gì chứ tôi..- Muni định biện hộ thì có tiếng hét.

- Nó kia! Bắt lấy!

Cô lập tức xoay người nhảy sang ngồi cùng hắn, bàn tay nhanh nhẹn khoác tay hắn làm như họ là một đôi vậy.

- Ô! Anh Shin? Anh quên con nhỏ này à?- Một con nhỏ ngạc nhiên hỏi hắn, cũng có phần e dè.

- Người yêu ơi! Cứu em!- Muni ghé sát vào người hắn, giọng sợ hãi.

Hắn cảm thấy có thứ gì đó dụi dụi ở trên ngực của mình liền muốn đẩy ra thì bị cô kéo ra khỏi cửa.

- Xin anh đấy! Cứu tôi đi- Nhỏ thì thầm với hắn. Ra đường bắt taxi rồi cả 2 cùng lên xe để lại cái bọn kia khoanh tay nhìn theo tán thưởng. Eli khoát tay cả bọn:

- Đập phá thoải mái! Hôm nay tao đãi!

- Yeah! Nhị sự tỷ là nhất.

Eli cười mỉm, nhỏ không ngờ Muni diễn kịch lại giống vậy. Nhỏ mừng cho cô đã tiến hành được bước đầu. Vậy là Eli sẽ sớm thấy nụ cười trong sáng của cô rồi!

~*~*~*~*

~Hắn vẫn ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì thì đã bị “bắt cóc” lên xe rồi. Cô vẫn thư thái dựa lưng vào ghế ngồi mỉm cười, anh hùng đầu qua khỏi ải mỹ nhân đầu.

- Đây! Sao lại lôi tôi lên hả? Cho tôi xuống! Tôi còn vào trường nữa!

- Gì chứ? Anh mà cũng đi học à?- Cô cười giễu hắn- Tôi tưởng anh chẳng biết học là gì cơ!

- Đây! Là anh cứu nhóc đó nhé!- Hắn gằn giọng, sao đời mình gặp lắm sao chổi thế không biết!

- Thôi đi ông nội, đừng kể công nữa! Sáng nay cúp học đi chơi với tui không?

- Không thích giao du với trẻ con!- Hắn làm mặt không đồng ý nhưng rồi cũng vẫn bỏ buổi học đi đập phá với sao chổi phiên bản mới. Mãi đến khi quá 12 h mới cùng Muni chui vào trong taxi phóng về nhà. Đang đi bỗng nhớ ra gì đó liền kêu chú tài xế lái xe đến nhà hàng Lục Minh.

- Ê! Nè tui không đến đó đâu nha- Muni hét toáng lên, nhưng trong lòng cười thầm rất muốn thấy khuôn mặt của nó khi đó.

Xe vừa đỗ hắn đã bay ra ngoài nhưng bị cô kéo lại thì hắn cũng kéo cô theo luôn. Đến nơi thấy khuôn mặt của ai cũng đờ đẫn sát khí liền cười trừ:

- Hihi! Con mãi ở thư viện quá!

Nhưng có lẽ ánh mắt mọi người không dồn vào hắn mà là một người khác.

- Éc! Sao cô cũng ở đây?- Hắn trở mặt

14. Chương 14

- Éc! Sao cô cũng ở đây?- Hắn trở mặt

- Tại...tại....anh kéo tôi đi chứ bộ!- Muni bối rối, đôi mắt đen hiện lên rõ khuôn mặt tức tối của nó. Làn môi nhếch lên nhưng tuyệt nhiên không để ai thấy.

Đúng nó đang rất tức. Nếu như hấn quên thì 20 phút nó còn chờ được nhưng nhìn xem, là đi chơi với nhỏ khác mà quên. Tim nó lại ngộp thở, đôi mắt xanh nhìn hấn thất vọng, nhưng nhiều hơn là sự hờn dỗi. Hấn nhìn nó mà lo lắng không nguôi. Nếu bây giờ nó mà giận thì làm sao? Hấn tự trách mình sao lại nghe lời nhỏ này đi chơi chứ, bây giờ có muốn cũng chẳng giải thích được. Chả nhẽ lại nói là bị ép, hấn là con trai thì một đứa con gái như vậy ép kiểu gì cơ chứ.

- Jen..anh- Hấn ngập ngừng không biết nói gì. Sao lời xin lỗi khó nói vậy nè.

Không để nó nói hết nó đứng dậy, lướt qua người hấn, rất nhanh. Nó không muốn vươn tay ra niúlấy bàn tay còn lại còn hấn, nó không chịu đựng được khi thấy hấn tay trong tay với người khác. Từng nhịp thở của nó rất khó khăn, có thứ gì đó đang chực trào ra.Không! Chỉ là căn bệnh tái phát mà thôi! Chỉ là nó giả vờ để cho giống yêu hấn trước mặt ba mẹ mà thôi. Đúng! Từ trước đến giờ giữa nó với hấn chỉ là giả vờ. Quên đi, nó không biết cái gì gọi là yêu thương, nhớ nhưng. Quên hết đi!

- O..Jen- Hấn lập tức buông tay Muni đuổi theo nó. Còn một mình cô không biết làm gì nên cũng chạy theo hấn. Cô níu lấy cánh tay hấn:

- Đây! Tôi muốn về nhà!

- Tự mà về đi!- Hấn ngó quanh mà chẳng thấy nó đâu, đầu óc trống rỗng, hấn không còn thời gian để nghĩ đến mấy chuyện linh tinh như cô nữa. Cô đâu quan trọng gì, nó mới là quan trọng.

- Kìa! Tôi thấy xe cứu thương chở cô gái nào đi kìa!- Muni chỉ về phía đường lớn, hấn nhìn theo đúng là có một cô gái thật. Trong tích tắc, trái tim hấn như vỡ òa. Hấn sợ lắm, cảm giác thật hơn rất nhiều so với lần trước. Bởi vì hấn biết, là thật, không phải giả vờ. Hấn cấp tốc bắt taxi rồi đi theo xe cứu thương, cô chạy vội mà không kịp:

- Nè! Chờ tui với!- Thấy hấn cứ đi cô cũng bắt một xe taxi khác đuổi theo. Tâm trạng cô bây giờ rất vui, phá được nó là 1 niềm vui lớn nhất còn hấn thì hết giá trị lợi dụng cô sẽ đá đi, mà có cưới cũng chẳng sao, tập đoàn nhà hấn lớn thế cơ mà.

Trời bắt đầu âm u , mưa lại kéo đến. Một cô gái cứ chạy trogn mưa, chạy mãi, chạy mãi, chạy đến khi không biết đi về đâu. Lạc lối! Đó là 2 từ mà nó nghĩ dành ỉnh hiện tại, cả lí trí và con tim. Nó dừng chạy, bàn tay nắm chặt, nó muốn xác định: “Đó có phải là tình yêu không?”. Hay chỉ là một đợt cảm nắng thoáng qua.

- Khốn khiếp!- Nó hét lên, thấy nó chạy mà không đuổi theo gì cả. Chắc lại mê mẩn cùng con nhỏ tóc tím kia chứ gì, thế thì chị đây cóc thêm! Biến đi! Đồ bút chì thói tha! Cút ra khỏi tim tôi.

-Nói ai khốn khiếp đó?

Một giọng nam vang lên cùng tiếng mưa. Mắt nó sáng bừng lên, đang lúc thế này tìm được một bao tải thì còn gì bằng. Nó quay người , đôi mắt hơi nheo lại“ Cái gương mặt này nhfin quen quen, hình như gặp đâu rồi. Thấy kệ! Cứ xả stress cái đã!”

- Chửi ai kẹ chị, liên quan gì tới em!

- Xinh mà kiêu thế em?

Giọng nói đó trở nên giễu cợt, đứng dưới mưa nên khó nhận ra đối phương, chỉ thấy mờ mờ màu tóc. Anh đã nhận ra, đó chính là cô gái hôm nọ. Đúng là nghe theo em mình thật là hèn.

- Thì xinh để kiêu chứ để làm gì!

Nó làm cao, thấy trời mưa to hơn nên chạy đến chỗ vỉa hè trú. Anh cũng chạy theo, đến lúc nó ú ớ nhận ra thì anh bật cười.Anh thì đêm nào cũng mơ thấy nó, lúc nào cũng nhớ mỗi thù mà nó thì mãi đến bây giờ nhận ra. Có vẻ cô gái này cũng thú vị đấy chứ nhỉ.

- Vô duyên! Đi theo tôi làm gì!

Nó nhìn anh bức tức, không có hấn ở đây để bảo hấn xử tội tên kia. Aisssssssss! Lại nghĩ đến nữa rồi! Không nghĩ nữa, nghixi nữa đâm đầu zô tường chết luôn.

- Thích thì đi theo. Nhóc đâu cấm được anh đâu.

Anh mỉm cười nhìn nó, được Ken ta cười như vậy là kiếp trước phải tu luyện trăm năm đó nha. Bao nhiêu người muốn mà có được đâu.

- Anh kêu tôi là gì hả?

Khí nóng trong người nó bốc nên ngùn ngụt, cùng hòa với tên gọi mình là nhóc à? Khốn khiếp! Phải chờ mới được! Á! Lại nghĩ đến nữa rồi, thế là thay vì đâm anh nso lao vào tường cốc đầu mấy cái. Anh còn định đỡ đòn thì bỗng dưng thấy nó lao vào tương giạt nẩy cả mình, có khi nào bị chập chỗ nào không? Giờ nhiều bệnh nhân bị xống ra ngoài lắm.

- Này! Làm gì thế?

- Phù! Được rồi! Được rồi!

- Phì! Quần áo ướt hết rồi! Nhà anh gần đây về nhà anh thay đồ cho khỏi cảm!

Nó chu môi, tưởng nó là đứa trẻ lên 3 hả? Tôi không ngu đâu nhá! Đâu dễ cho tôi ăn con lừa.

- Định lừa tui hả? Chưa đủ tuổi đâu.

- Ha ha! Nhóc sợ anh làm gì hả?- Anh cười đều đều nhìn nó.

- Gì chứ? Còn lâu nhá!- Nó lườm anh- Về thì về! Thử đứng đến chị xem, xem còn sinh đẻ được không!

Anh toát cả mồ hôi, cô gái ày chẳng phải tầm thường. Nhưng cứ theo kế hoạch mà làm, chắc chắn sẽ thành công.

Về đến nhà anh bảo nó vào phòng tắm, nó phải kiểm tra đi kiểm tra lại xem có cái camera nào không mới dám vào. Anh ôm bụng cười rồi vớ điện thoại nhắn tin cho em gái, đã xong giờ chỉ còn phần của cô là hoàn tất.

Đang lê bước cùng hấn ra khỏi bệnh viện, mặt cô bí xị như cái bánh bao thiêu vậy. Không bí xị sao được, bị hấn mắng cho tét tát cái tội nhìn nhầm, cô gái đó khác một trời một vực với sao chổi mà cũng nhầm được. Đúng là hết nói. Nhưng cô lập tức vui trở lại khi thấy anh trai mình nhắn tin. Vậy là cá đã vào lưới, chỉ cần hấn đến là xong. Nghĩ vậy cô rảo bước đi lên chặn chân hấn.

- Jen đang ở nhà anh trai tôi! Chắc chắn lun đó!

- Nhỡ đâu cô với anh cô mắc gen di truyền nhìn lộn thì sao?- Hấn tránh ra rồi lại tiếp tục bước đi, nó đng ở đâu? Nó có bị ngấm mưa không? Nó có...giận hấn không?

- Ya! Không tin thì anh xem!

Cô giơ bức ảnh chụp trộm nó từ phía sau lúc nó đóng cửa phòng tắm, hấn giật cái điện thoại nhìn chăm chăm. Sao nó lại mặc đồ ngủ chứ? Khoan đã, anh trai nhỏ này sao? Vậy là sao?

- Nhà anh cô ở đâu?

Hấn hỏi dồn cô, lúc cô trả lời xong thì đã thấy hấn bốc hơi rồi. Đôi môi cô nở một nụ cười đắc thắng, xem như lần này thành công mỹ mãn. Chỉ cần vài lần nữa cô tin nó với hấn sẽ mỗi người một nơi.'Dương Băng Băng! Xem cô giải thích thế nào!'

Hấn liên tục hò tài xế lái nhanh lên, cầu mینگ là không như những gì hấn nghĩ. Nó không thể như thế, hấn biết mà, chắc chắn. Xe vừa dừng là hấn chạy như bay vào cổng, cổng nhà không khóa. Lục tìm hết phòng này đến phòng nọ, hấn chân chừ. Trái tim hấn đng run rẩy, có lẽ hấn sợ. Ban tay từ từ kéo khóa.

“ Cạch”

Cô cố chạy lắm mới đuổi kịp hần, chuẩn bị cười trên nỗi đau của nó thì ngẩn tò te. Sao trong phòng chả có lấy một người? Hần cũng vậy, lục lọi hết góc ngách mà chả thấy tăm hơi nó đâu. Nhưng cái lạ là không thấy nó hần lại vui hết sẩy.

- Ô? Sao lại không có ai thế này?- Muni tìm quanh co, khuôn mặt búp bê giờ nhìn như bà phù thủy vậy. Khốn khiếp! Đã chuẩn bị như vậy mà chẳng ra gì cả. Tên anh trai khốn khiếp đang ở đâu rồi? Đôi mắt cô bỗng sáng lên, cửa phòng WC khép hờ, hình như có người trong đó. “Định trốn hả? Đừng hòng”. Lập tức Muni chạy ra mở cửa nhà vệ sinh, nhưng cửa vừa mở thì khuôn mặt biến sắc.

- Anh Ken! Anh Ken! Anh không sao chứ?- Cô lay lay người anh, sao lại làm bất tỉnh ở đây? Nó đâu rồi? Nhưng hần đang ở đây cô không thể hỏi được. Hơn nữa lại còn phải che mặt cho anh trai nữa, hần mà thấy thì Ken có mà đi đời.

- Tôi không biết chuyện gì nhưng bây giờ tôi cần nói chuyện với anh trai tôi

Cô đuổi khéo hần về. Căn phòng im ắng lạ thường không thấy tiếng trả lời. Quay đầu ra thì hần đã bay từ bao giờ rồi, lập tức cô dùng vôi hoa sen xả nước vào mặt Ken. Dám làm hỏng kế hoạch của cô, nếu không phải vì anh còn giá trị lợi dụng thì Muni đã cho anh tơi bời rồi. Cô cắn môi đến mức có thể chảy máu cả ra, đôi mắt xanh hiền hòa bình thường giờ ngập tràn lửa hận và mưu tính.

- Dương Hiểu Minh! Anh dậy ngay cho em!

- Khụ...khụ...- Anh ho sặc sụa, đưa tay vuốt những giọt nước đang chảy trên mặt. Thuốc mê có tác dụng lâu thật, mãi 1 giờ mà anh mới tỉnh lại. Dầu óc còn hơi choáng váng, anh gượng dậy nhìn đứa em đang sắp bốc hỏa trước mặt.

- Con nhỏ đó đâu rồi? Sao anh lại bất tỉnh ở đây?

- Lúc anh chụp hình trộm bị nó phát giác thế là nó dứt điện thoại của anh để xem rồi lấy chiếc khăn đã tẩm thuốc mê bịt mồm anh lại. Anh chỉ biết nhiều đó thôi!

- Vậy...vậy là nó đã biết ư?

Cô lo sợ, bước ra ngoài nhặt chiếc điện thoại lẫn lóc ở góc phòng. Thật sự cô đã đánh giá nó quá thấp, nếu giờ nó đem kể với hần thì coi cô tiêu đời rồi. Không được! Tuyệt đối không thể để kế hoạch sụp đổ trong giây lát như vậy được. Cô đã thỏa mãn đâu, nó chưa đau đớn gì cả, nhất định định khiến nó chịu đựng nỗi đau cả thể xác lẫn tinh thần.

- Bây giờ phải làm sao đây?

Anh nhìn cô bối rối cũng thấy bất an, anh không nên gặp hần lần nữa nếu còn muốn sống. Nhưng vừa nãy đi về nhà anh cảm thấy có ai đó cứ đi theo mình như theo dõi vậy.

- Hình như có người theo dõi anh thì phải. Lúc đi cùng nó về anh cứ thấy có tiếng bước chân đi theo mình.

- Vậy sao?- Cô quay đầu nhìn ra cửa sổ. Đôi môi cong lên tạo thành một nụ cười, chắc chắn hần đang truy tìm cái người hôm đó. Vậy chắc chắn đã thấy nó với anh đi về.” Dương Băng Băng! Tôi với cô, để xem ai cao tay hơn ”

~*~*~*~*

~Sau một hồi tần ngần hần vẫn không dám mở cửa. Tự nhiên thấy con tim cứ run từng đợt, hần sợ . Sợ gì? Có lẽ sợ phải nhìn thấy gương mặt của nó, một gương mặt vô cảm, lướt qua nhau như chưa từng quen biết. Có nên mở không nhỉ? Hần rất muốn gặp nó bây giờ, nhưng gặp rồi thì nói gì? Hần vô đầu bứt tai mãi mà không biết nên làm thế nào cuối cùng thì cũng dám vươn tay ra mở khóa.

“ Cạch”

Hần chưa có làm gì nha nhưng cánh cửa đã tự bật mở. Nó trong bộ váy trắng giống như một thiên thần vậy, gương mặt của nó khiến sợ run cả người. Không phải vô cảm cũng chẳng phải đờ đờ sát khí mà là một gương mặt dịu dàng, nụ cười tươi cùng với giọng nói như rót mật vào tai:

- ANH IU vào nhà đi! Đứng ở ngoài lạnh lắm, cẩn thận cảm đấy ANH IU!

Hắn cảm thấy một luồng khí lạnh buốt chạy dài từ đầu đến sống lưng. Sao mà hắn sợ cái gương mặt dễ thương kia vậy. Có lẽ hắn đã quen với những nụ cười gian và những cái bĩu môi của nó rồi. Tự dưng nó thay đổi 360 độ thể thao khiến hắn cứ quay vòng vòng, chẳng biết làm sao. Không lẽ đây là lần cuối hắn còn ở trên thế gian này?

Sau một hồi ngắm cái khuôn mặt phong phú của hắn nó cũng hết chịu nổi, vươn tay ra kéo hắn vào trong. Nó cảm nhận được sự run rẩy của hắn, run cái gì mà run! iBình thường thì chẳng sao hôm nay chị đây mở lòng từ bi mà lại còn run mới chẳng rầy à? Thôi nào, bình tĩnh hãy nghĩ vì lợi ích con em chúng ta mà kệ cha con em chúng nó.

- Anh đói rồi phải không? Em dọn sẵn cơm rồi đó.

Hắn toát mồ hôi khi nhìn thấy đồ ăn, toàn món hắn thích. Chắc rồi. ăn xong là nó sẽ thủ tiêu hắn ngay, làm sao bây giờ? Hắn không ngờ cái tội “bồ bịch” lại nặng vậy(mọi người có hiểu không? Há há....)

- Jen à...!

- Dạ..!

Hắn háp hai tay lại, nhắm mắt nhắm mũi mà tuôn một tràng dài.

- Anh biết anh sai rồi! Em đừng như vậy! Em cứ bình thường cho anh nhờ làm như vậy anh sock tim mà chết mất. Anh vẫn còn muốn sống lắm! Tha cho anh đi, anh còn chưa có gai đình. À có rồi nhưng chưa phải là gia đình sau này của anh, làm ơn làm phúc tha cho anh nha!

Hắn “khấn” một hồi chẳng thấy động tĩnh gì chỉ thấy không khí xung quanh trở nên rất nóng. Mở mắt ra thì thấy nó đang bốc khói ngùn ngụt, nhưng điều đó lại làm hắn thở phào nhẹ nhõm. Lại bị ăn đánh rồi, may quá !(anh bị sao thế? ăn đánh mà zui à?)

“Tên tiểu tử thôi! Chị đây đã dịu dàng với mi mà mi dám nói thế hả. May cho nhà mi là ta vừa biết được một chuyện nên sẽ không giết mi ngay bây giờ, cố nhịn, nhịn, nhịn nào”

- Anh nói gì thế? Thôi ăn đi kéo nguội- Nó vẫn dịu dàng kéo ghế cho hắn, nhìn con dao cắt bánh mà chỉ muốn xông thẳng vào tên kia ột trận.

Đúng lúc đó chuông nhà nó reo. Các vị bồ lão đến hỏi tội hắn đây!

15. Chương 15

Nhấn chuông mãi mà chưa thấy 2 đứa con yêu quý đâu nên mẹ nó lấy chìa khóa chuẩn bị sẵn mở cổng đi vào. 4 vị bồ lão sức song song như một phiến tòa thực sự để kết tội hắn. Có vẻ mọi người đang thực hiện theo chính sách con người ta thương con ta ta mặc xác vậy.

Bước vào cửa 8 con mắt trở nên nhìn khung cảnh trước mặt, bàn chân tự nó mà chuyển hướng đi ra khỏi cửa. Nếu lúc đi họ mang bộ mặt hình sự thì lúc về mặt ai cũng tươi rói có thêm một chút gian tà nữa. Nhìn cảnh đó bậc làm cha như họ không vui sao được. Nhưng chỉ là họ thôi nhá, chứ người khác thì không biết chuyện khủng khiếp gì xảy ra nữa.

~*~*~*~*~*

~Sáng hôm sau Bun đang cầm những bức ảnh của tên đã đánh bạn cậu đến cho hắn xem. Chỉ có điều trong ảnh không chỉ có mình tên đó mà còn có một người nữa làm cậu cứ tần ngần mãi. Liệu có nên đưa không? Vừa đến lớp thì cái mớ hỗn độn đó được cậu gạt phanưng ra khỏi đầu trong khi cậu bù đầu rối tóc mà cái tên kia vẫn ngoác cái miệng ra cười đến nước rãi chảy thành sông rồi. Kệ cha hắn! Cho chừa cái tội hành người khác đi!

- Có gì mà mày vui thế?

Cậu vút mấy bức ảnh xuống bàn, nhìn hắn tò mò. Ai mà lại làm cái khuôn mặt con khi ăn ớt thường ngày thành chàng hoàng tử ngủ trong lớp thế này, Chỉ có điều hoàng tử này đang mộngng du thì phải, vừa ngủ

mà cứ mân mê môi, hàm răng thì khoe tới lợi, ôi nhìn cái mắt kia, có giống ông Mỗ mỗi khi phá được án ban đầu chiêu thức ngủ gật không hả trời? Là ai? Ai đã biến hân thành thế này? Còn ai ngoài nó?

- Ya! Mày điếc rồi hả? Tao tìm ày thằng chó đó rồi đấy!

- Thế thì sao?

- Mày không muốn xử đẹp nó hả?

- Tao là con người hiền lương mà.

- Đừng nói với tao là mày định cho qua nhé!

- Ồ! Chỉ mày hiểu tao!

- Thế còn cái vụ bà xã mày hôn phớt má nó thì sao?- Mắt anh nheo nheo lại, lần này xem còn vô tư như trước được không. Cậu đã nói trúng tim đen của hân rồi còn đâu nữa.

- Đúng rồi!- Hân lập tức trở về trạng thái lúc chiến đấu với Ken, 2 mắt đỏ rực lửa, Hỏa Diệm Sơn là con tép nhá. Bna tay liền vợ xấp ảnh trên bàn, không mở phong như bình thường mà xé luôn, nhưng phong này làm bằng chất liệu nilông mỏng có bọc lớp giấy bên ngoài nên xé haòi không đứt đành mở như bình thường. Trong ảnh có một đôi trai gái đang cùng nhau chạy trogn mưa, còn cùng nhau đi vào nhà nữa chứ. Tên con trai không ai ngoài cái bản mặt của thằng khốn đó còn người con gái thì.....lại là nó. Lập tức tấm ảnh bị xé nát quăng xuống nền lớp học.

Bun hơi rùng mình, cậu chỉ là muốn chọc hân một chút thôi đâu ngờ hân nổi sôi lên như vậy. Không chừng có án mạng nữa chẳng chơi. Híc, Mình đã làm gì thế này. Suy cho cùng mình không nên làm thế. Ước chi thời gian quay lại thì mình hứa, mình đảm bai mình nhất định.....sẽ vẫn làm như vậy.

- THẲNG ĐÓ Ở ĐÂU????????????

Ở ngoài cửa lớp một bóng dáng nhỏ đang lấp sau cánh cửa, nhìn hân nhếch môi. “Cô cũng chỉ được có thế thôi Dương Băng Băng à! Giờ thì xem ai mới là cao tay nhé”

- Nó..nó ở cùng dãy nhà với mày đấy! Cách có mấy nhà à..!- Bun bủn rủn chân tay nói mà mồ hôi tuôn như tắm. Thế này nguy cơ cậu bị điếc là rất cao.

- Không!Tao hỏi cái thằng quân của mày cơ!

- Hử? Mày hỏi để làm gì?

Hân giờ thản nhiên ngồi xuống, mặt lại tươi tỉnh như trước. Lại tiếp mấy tấm ảnh mặt hân cứ như ta là Gia Cát Lượng, cái này người không cần nói ta đã biết trước rồi.

- Giờ mới báo cái tin này, quân của mày dở ẹc à! Cái này tao biết từ lúc Trái Đất khai sinh rồi!

- Là sao?- Bun vác cái mặt ngổ ngổ hỏi hân, mới hôm qua cậu nhận được còn phải đi kiểm tra mấy trăm lần xem có phải ảnh ghép. Qua một đêm thành tin cũ rích? Đứa bé nó dẻo tin.

- Cái này vợ tao nói hôm qua rồi!- Miệng hân lại mở rộng hết cỡ, chỉ cần như thế, 1 lần mỗi ngày, con gái quanh hân sẽ bớt đi ngay. Tất nhiên là bị hân hút hồn mà hồn bay phách lạc rồi.

- Thế cho tao hỏi là ai trong cái danh sách vợ dự trữ của mày?- Bun trêu chọc hân, cậu không có vợ để trêu thì trêu hân, ôi lo gì. À mãi tìm kiếm cho Shin mà cậu đã quên cái “thứ vị” của mình ở đâu rồi. Không sao! Đời còn dài, kiểu gì thì nhỏ cũng sẽ siêu siêu vẹo vẹo mà thôi.

- Mày lại muốn ăn đám nữa mà!- Hân nổi óa nên, gì mà danh sách bà xã dự trữ hả? Vu khống hân quá. Hân làm gì có mấy cái đó- Tao làm gì có mấy cái đó! Chỉ có lịch người yêu thôi!

- Thì cũng...- Bun định cốc lại hân thì một giọng nói vang lên cắt ngang, trong trẻo, dịu dàng.....nhưng khiến những người quen như cậu sồn gai ốc. Có bao giờ nó thực nữ vậy đâu?

- Danh sách bà xã dự trữ với cái lịch người yêu gì đó?- Nó từ đâu xuất hiện, nếu để ý thì sẽ thấy trong cái ngọt ngào đó là sự bức tức, hay nói cách khác là ghen tuông.

Hắn chợt dạ. Sao nó cứ như ma lúc ẩn lúc hiện thế nhỉ? Mà toàn đến những cái lúc hắn phạm tội thôi à. Hừ! Ai bảo thần giao cách cảm là tốt? Hắn sẵn sàng bóp cổ tên đó ngay!

- Thăng Bun nó đang hỏi anh có thấy lịch người yêu của nó không ý mà!

Hắn sử dụng chiêu nụ cười tỏa nắng, áp dụng kiểu chối bay chối biến, biến bị cáo thành người bị hại. Bun tai thấy mình bị vu oan, lại nhìn cái bóng dáng mà bám đuôi suốt mấy tuần nay đang đứng sau nó liền lác đầu nguây nguẩy:

- Không phải anh! Anh vô tội!

- Thế ai có tội?

- Nó dùng giọng nói lạnh băng hỏi lại, có vẻ không thoải mái cho lắm. Ôi nhầm người không phải nó rồi. Là chị Sa nhà ta đang lên tiếng đấy. Hắn thì từ ngạc nhiên chuyển thành gian tà còn Bun vẫn giữ trạng thái mặt ôc nhồi miệng con ếch. Thế này là sao?

- Có trời mới biết lũ đàn ông này ai mới vô tội!- Sunny nhún vai. Không phải là biết ai có tội mà là ai vô tội nhà. Thế có nghĩa là các bác con trai toàn người có tội không à.(đây chỉ là mang tính chất minh họa ^-^)

4 viên đạn bắn xuyên qua tim nhỏ Sunny trong tích tắc. Thực ra là 4 đôi mắt hình viên đạn tia la-ze nhỏ, sao lại lỡ nói tui anh như vậy chứ? Nếu em mà nghĩ trên đời có tên đàn ông con trai nào vô tội thì em cầm sách xuống mẫu giáo mà học nhé!

(hé hé tiện thể xoáy ny tẹo nào)

- Này! Muni tìm ai à?- Một đám con trai đang vây quanh cô. Chẳng là họ đang định vào lớp thì thấy cô rình rập bên ngoài cửa lớp liền hỏi thăm. Biết đâu cô học sinh mới chuyển đến này có thể trở thành bạn gái của tên nào trong số chúng thì sao? May mắn quá đi ấy chứ!

- À...dạ..không!- Muni ngượng ngùng vội tìm cách tháo chạy. Khốn khiếp! Đang nghe nén thì bị phát hiện. Mà con nhỏ Jen đó cao tay thật, đã khai hết với hắn rồi. Nó cũng không tầm thường như mình nghĩ. Mà...sao tự nhiên ngứa thế nhỉ? Từ lúc mình lấp để tránh nhỏ Jen thì ngứa ngứa từ lúc đó! Ách! Cái gì đây? Nhỏ gờ từ áo ra một chùm mắt mèo. Con...nhỏ khốn nạn. Mày cứ chờ đấy!

- Hihi! Đến giờ công dụng của mắt mèo phát giác rồi nhỉ?- Nó thì thầm với bọn nó, định nghe lén hả? Đâu có dễ.

- Ủ! Không ngờ phía sau trường nhiều mắt mèo vậy!- Sunny hòa theo, trong chuyện này nhỏ là người có công lớn nhất mang mắt mèo đến lớp mà.

- Gì đó? Lại nói xấu tui anh hả?- Hắn tò mò nhìn cái nụ cười đểu giả của nó, lại có nạn nhân nào bị hại đây!

Cái ngu của hắn là thêm chữ "tui" vào. Nếu cứ anh không thì chết ai. Thế là liền bị Sa cô nương đá đểu:

- Làm gì có cái nào tốt mà nói chả nói xấu!

Bun từ nãy đến giờ không nói gì, chỉ nhìn nhỏ đầm chiêu suy nghĩ. Nếu điều cậu nghĩ là thật thì đúng là hắn đã giúp anh rồi. Ngốc quá nhỉ, sao lại không nghĩ đến ngày lạng. Thế này thì tảng băng kia sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về cậu thôi. Trên môi xuất hiện một nụ cười. Nói thế nào nhỉ? Đắc thắng. Có. Mãn nguyện. Cũng có. Mà còn thứ nữa....liệu là hạnh phúc. Ôi! Học xong phải kiểm tra tổng thể mắt. Bị gì vậy nè? Yêu? Yêu cái đầu....Tóm lại là trong từ điển của cậu không có từ yêu.

- Thế sao em lại đang ghen kìa!- Bun nhìn nhỏ, ánh mắt có những ánh cười. Có là tảng băng thì vẫn phải tan chảy thôi. Mua mấy lít xăng là Ok Men.

Nó với Sunny há hốc mồm. Không phải ngạc nhiên vì Bun nói thế mà đang lo lắng cho số phận của Bun. Họ mới quen nhỏ Sa một thời gian ngắn đâu biết nhỏ đáng sợ thế nào. Nó thì thầm với Sunny:

- Này! Gọi 113 đi!

- Thôi mày gọi đi! Điện thoại tao hết pin- Sunny thì thầm lại.

- Trời ơi sao lại hết pin đúng lúc này- Nó ôm mặt.

- Biết sao giờ? Lấy phone của mày đi!

- Tao cũng...thế..!

- Xi...Thế mà..- Chưa nói hết câu nhỏ cùng nó đã ngã lộn tùng phèo. Chả là ai đó đang bê cái bàn mà họ ngồi, ai nhỉ? Ai nữa! Sa cô nương đó!

- AAAAAAAAAA! Mày bình tĩnh lại đi Sa!!!!!!- Nó hét lên, mặc xác cái người mà nó đang đè lên sắp chết ngẹt.

Nhỏ bế nguyên một cái bàn tiến về phía Bun trong khi cậu vẫn đứng hình trong gió. Lực sĩ Hecquyn tái thể à, tiện thể chuyển đổi giới tính lun à? 1 bước...2bước...Nhỏ gần cho Bun ăn cái bàn thì từ đâu xuất hiện một con búa rách. Nhỏ sợ nhất con động vật “dễ thương” này đây. Tay nhỏ buông thông, và cái người tưởng chừng vô can trong chuyện này thì lại bị dính đòn. Anh Shin nhà ta đó!

- Shin! Shin! Anh có sao không?- Nó cúi xuống lay lay người hắn. Thấy hắn lấp bắp cái gì đó liền cúi xuống nghe ngóng. Hắn vẫn cứ lằm bằm chỉ để ỉnh mình nghe.

- Gì cơ?- Nó mất kiên nhẫn, ghé sát tai vào miệng hắn.

- Thôi đưa anh ý xuống phòng y tế đi!- Nhỏ Sunny mặt đỏ bừng, lấy tay che miệng. Đợi lúc nó đi rồi nhỏ mới bật cười thành tiếng- Có khi phải kiên nghị với nhà trường đừng may áo cổ trễ nữ mới được!Ha ha ha!

Giờ nhỏ mới để ý đến con bạn kia nha, xem nào. Giờ thì Sa cứ ôm chặt Bun không chịu rời, lí do là con vật nhỏ bé vừa mới bỏ qua. Ha ha, huề cả làng, dọa người ta gần chết rồi giờ ôm người ta, hay nha!

Bun thì mặt đỏ bừng, có cổ cũng chẳng đứng dậy được. Làm sao mà dậy được khi có một “củ nợ” đang bấu trên người. Mà cậu thì có thiệt gì, kệ đi!^^

Ở ngoài cửa lớp một dáng người mảnh mai đang đứng đó, đằng sau còn có vài đứa teo cùng. Bàn tay nắm chặt thanh cửa sổ, đôi mắt đắm chiêu nhìn những gì vừa xảy ra.

- Eli! Cậu có thể giúp tớ không?

Nhỏ quay người lại, nở một nụ cười rạng rỡ. Điều mà nhỏ cảm thấy vinh hạnh nhất trên đời này là phục tùng theo mệnh lệnh của cô.

- Mình đi nơi khác đi!

Nhỏ vẫy tay những đứa đằng sau, rồi sóng bước đi cùng Muni bước. Cô mỉm cười. Đúng là đi tìm Eli là 1 sự lựa chọn đúng đắn. Và có cả Ken giúp cô nữa, địa ngục dành cho nó đây rồi.

~~*~*

~Trong phòng y tế, trên giường có một chàng trai tuấn tú đang nằm. Ở tay một dịch truyền đang đưa máu vào người hắn. Còn hắn thì ở trạng thái...không xác định.

Nó còn thảm hại hơn hắn nhiều. Đi ở từ phòng cô y tá ra thì thần thờ. Cô ta nói gì nó không hiểu. Cái gì mà hắn không bị thương nhưng thiếu máu trầm trọng? Thế là sao? Làm ơn có ai giải thích giùm nó với, nó cười người đó luôn bắt kể trai hay gái. Nhưng chú thích thêm là chỉ mang tính fantasy!^^

Nó vẫn cứ thần thờ đi không biết đường nào với đường nào. À đúng rồi! Cô y tá có nói gì đó. Gì mà em có cần chị may thêm cúc không? Tại sao? Đôi chân nó dừng bước, nhìn xuống. Khuôn mặt trắng hồng lập tức xám ngoét lại.

-Tên...tên bút chì thôi tha!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Vợ chồng mày tình cảm giữ. Lúc nào cũng gọi tên anh trong ngày vậy sao?- Nhỏ Sunny đã ở đó tự lúc nào nhìn nó cười đều đều.

Nhưng lần này nó không dấm hay đá gì mà chạy tới nắm lấy tay nhỏ, đôi mắt tràn ngập quyết tâm(quyết tâm cái gì nhể?)

- Này Sunny! Nếu sau này tao mà đi chung với hắn thì à óánh tao thoải mái!

- Thật sao?????????Móc ngoéo! đóng dấu! Phôtô! Kí tên!(không nhớ lắm, mang máng à^^)
Jen:>"<: đúng=" là=" chỉ=" khiến=" tao=" đánh=">
- Ê! Thì mày bảo thế sao đánh tao?Đauuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu!!!!!!

Trong khuôn viên nhỏ dẫn tới thư viện, nó và Sunny bước song song với nhau. Nhỏ thì cứ than nó, ôm cái đầu đầy vết tích của việc bạo lực học đường. Ánh nắng chiếu xuống hắt lên không khí oi bức, mặt nó đã lấm tấm những giọt mồ hôi.

- Nhà mày giàu thì ủng hộ trường đi!- Sunny bĩu môi, nó làm bằng trường này nhỏ lắm ý. Lắp điều hòa thì phá sản mất.

- Con kia! Tao phải trả thù mày mới được!

Trong thư viện vắng lặng nghe thấy tiếng quạt và những trang giấy gỡ đi gỡ lại. Sa đang cặm cụi làm những bài tập nâng cao, nhưng nhỏ không thể tập trung được vì có một tên cứ nhìn nhỏ chằm chằm. Thật sự không biết nói với cậu thế nào nữa, gì mà “Em được học thì tại sao tôi không?”. Học à? Nhìn mặt cậu hiên lên 3 chữ tôi ghét học đấy. Chắc không nói thì mọi người cũng biết ai rồi chứ Bun ca ca đó.

- Có thể đi ra nếu muốn!

- Diên hả?- Sa nhìn cậu tức giận.

- Bỏ ra!- Nhỏ hất tay câu ra, định làm tiếp thì bỗng thấy tim mình đập nhanh hơn.

- Này! Buông ra!- Càng ngày nhỏ càng bối rối hơn. Hai má đã hồng hồng tự bao giờ, khiến nhỏ cứ phải cúi xuống không dám ngẩng lên nhìn cậu.

Nghe thấy câu đó Sa lập tức ngẩng đầu lên nhìn cho Bun một trăn thì bất chợt.....

- Trời đất ơi! Đây là thư viên mà bon nó dám làm "chuyên đó"!- Sunny lắc đầu.

- Ồ ha! Thật là qua ‘hủy hoại thanh danh’ trường mình mà?

- Haizzzz! Nhìn thế này đau mắt quá!

- Tao phải đi mua kính mới được! Chết! Chết!- Nó bịt mắt lại, chẹp chẹp miệng.

Thực ra thì là do bất ngờ quá nên môi nhỏ đã chạm môi cậu và bây giờ vẫn giữ nguyên tình trạng đó. Chỉ thế thôi mà nó với Sunny nổi cứ như họ đã làm gì đó kinh khủng lắm ý. Bỏ tay 2 bà này.

Nhỏ chớp chớp mắt, Bun thì đo mắt với ốc nhồi. First của nhỏ đã bị cậu cướp. Còn cậu thì không biết nữa 1 triệu hay triệu rưỡi gì gì đó. Nhưng nụ hôn này có ý nghĩa nhất, ấn tượng nhất bởi vì sau khi kiss xong thì một cái tát giáng trời nhằm thẳng mặt Bun mà phóng.

Ngờ ngàng. Sock. Đau. Đây là cái tát thứ 2 mà anh ‘được’ lãnh không biết có phải không nhưng Bun thấy đau hơn nhiều so với lần trước. Trên má cậu 5 ngón tay của nhỏ in hằn lên.

- Đồ..Đồ tồi!- Nhỏ hét lên rồi chạy ra ngoài cửa thì va vào nó ngã tối tăm mặt mũi. Sau khi đứng dậy nhỏ lại chạy tiếp.

- Này...này! Mày có nhìn thấy gì không?- Nó lấp bắp hỏi Sunny. Ôi chắc mình bị quáng gà mất rồi.

- Ồ..! Tao mù rồi!- Sunny cũng bỏ ngờ không kém.

Nhỏ vừa tát Bun? Cái này đều đều như cơm bữa đứa con trai nào động vào là bị Sa cô nương cho bay mặt ngay. Cáo điều ngạc nhiên là ...nhỏ khóc. Tại sao nhỉ?

- Bị cướp nụ hôn đầu mà khóc hả mày? Tao có thể đâu!- Sunny chưa hỏi đã khai, lấy tay tát miệng mình mấy cái.

Mắt nó lập tức chuyển sang gian tà. Bắt sóng cảm xúc rồi nhá, phải tả hỏi kỹ mới được.

- Gì? Đã hôn rồi hả? Khai mau!

- Gì..gì chứ?- Sunny bối bối, 2 má ửng ửng hồng.Híc! Sao cái miệng mình nó lại nở phản chủ thể này hả trời?

- Khai đi- Nó vừa nói vừa cù lét nhỏ.

- Ha...ha! Thôi..i...buồn! Tụi tao mới hun 1 lần được chưa!- Sunny ôm bụng cười cay ra nước mắt.

Nó chịu buông tha nhỏ, phui phui vẩy đứng dậy. Sunny uất lắm liền hỏi lại nó.

- Thế mày với anh Shin kiss nhau bao nhiêu lần rồi?

Nó bất động. Nó với hần hôn nhau được bao nhiêu lần rồi nhỉ? Hình như là..hai. Lần một là bị c-ưỡng hôn trong xe. Còn lần 2 thì.....

- Chết tôi rồi- Hần liếc thấy tình hình gay cấn thì méo mặt. Lôi ghế ra ngồi chuẩn bị chờ những bài giảng kinh của các đấng phụ lão. Nhưng khi các vị bước vào thì.....nó kéo hần lại và.....hôn hần.

Này! Nó chỉ là không muốn ba mẹ cả 2 bên biết đến con nhỏ Muni thôi mà, nếu không thì nó đâu phục thù được nên chỉ là ‘lợi dụng’ hần tỵ. Mới đầu nó chỉ là muốn lướt qua thôi, dù gì mình cũng chủ động nhưng cái tên kia thì cứ chớp thời cơ ăn sạch sành sanh không chừa cái gì. Chỉ là đôi môi thôi nhé các bác.(^^) Sau một hồi c-ưỡng b-ức nó xong hần mới chịu buông tha cho nó thở tỵ.

- Muốn giết người à? làm gì mà hôn....- Nó trách hần nhưng những chữ kia thì không nói được ra. Dù gì nó cũng là con gái mà!

- Phạt em áci tội c-ưỡng hôn anh!- Hần thản nhiên nhả ra mấy chữ.

~Gì

~~Bà con cô bác dịch em những chữ hần vừa nói với

~Nó c-ưỡng hôn hần à? Đúng là cái tên mặt dày mà. Đồ bút chì gỗ mục, tên nói không biết ngượng. Mặc kệ ánh mắt như muốn thiêu sống của nó hần đi ra bàn ăn nhai nhóp nhép mấy món nó đặt hàng.

- Sao thức ăn hôm nay “ngọt” thế nhỉ?

Nó á khẩu. Cái gì mà là con gái thật tuyệt hả? Chém gió! Tuyệt cái con khỉ, tuyệt mà bị vừa ăn cướp vừa la làng vậy hả? AAAAAAAA! Mình đúng là ngu dốt man tàn bạo mà!!!!!!!

- Ê! Mà, làm gì đơ ra trông thấy ngu à?- Sunny hua hua tay trước mặt nó.

- Hả...? - Nó tỉnh giấc mộng ngàn năm- Cái gì cơ?

- Bọn mày vừa hôn nhau vừa đeo bình hồ trợ thở à?- Sunny cười đều đều liếc nó.

- Gì? Mà y điên à?- Nó bổi rồi.

- Thì tao hỏi kiss bao nhiêu lần mà mày hồi tưởng đến hàng thế kỷ thì chả thế à? - Sunny lè lưỡi rồi chuồn lẹ.

- Con kia!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!Đứng lại cho tao!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Ha ha! Có ngu tao mới đứng lại!

Hai đứa nó cứ đuổi bắt mà quên đi sự có mặt của ai đó. Bàn tay siết chặt cây bút cầm trong tay đến mức những mảnh vỡ nhựa đâm vào tay mà không hay. Bùn mặt hừng hực lửa nhìn vào quyển sách. Nhỏ...dám tát cậu đến lần thứ 2. Giỏi lắm!Lã Thanh Thanh! Dù gì nụ hôn đầu tôi cũng cướp của em rồi xem em chạy đâu được. Còn bây giờ thì...

- Ui da!- Bun ôm bàn tay bị găm những mảnh nhựa xót xa- Sao lại vỡ nhỉ? Bút gì mà dỏm thế không biết!(hơ hơ thế k phải anh bóp nát à?)

Bun rào bước xuống phòng y tế, tiện thể thăm thẳng bạn luôn. Mình không đến nó lại abỏ mình quên bạn bè dù sự thật có vậy thì cũng không nên tàn nhẫn như thế. Dù gì cũng cần nó giúp mà.

17. Chương 17

Sau khi đã làm cô y tá chết ngây chết ngất vì những cái nháy mắt đầy tình củm Bun đẩy cửa vào phòng hẳn đang nằm. Nhìn ống dịch truyền cậu khẽ nuốt ực một cái, Shin là chỉ vì lỡ tay mà ra thế này. Nếu là anh bị nhỏ cổ tình ôi không dám nghĩ nữa.

- Mày bị thương ở đâu thế?

Bun hỏi hần, xem xét xem nguy cơ bị nhân thêm mấy lần. Hần mở mắt, nhìn thấy cậu rồi quay người vào tường coi như chẳng biết gì.

- Ê! Cái thằng điên này mày bị chấn thương sọ não rồi à? - Bùn bực tức kéo hẳn về, dăm ngón lơ mình, nếu không vì lợi ích thì đừng hòng tui xuống thăm ông nhà.

-Híc- Hấn mếu máo mắt mày, không nói lên lời.

- Ế?- Bun kinh hãi- Chỉ là vô tình mà cũng khiến người ta bị biến đổi giới tính sao?

Dù đang rất buồn phiền nhưng hắn vẫn phải bật dậy đập cho thảng bạn một phát dấm bảo hắn chuyển đổi giới tính, láo thật! Rồi lại nhìn cái dây truyền dịch, namừ xuống thút thít.

- Ê! Rốt cuộc mày bị sao thế?- Bun ôm bụng ồ gằng gượng ra mấy chữ, cái này rất có ích cho cậu sau này nha!

- Tao bị bệnh mày ơi!- Nước mắt đầm đìa trên mặt hắn, trông thật thảm hại.

Bun lai mở to mắt, hoảng hốt chồm dậy hỏi hẩn tới tấp:

- CÁI GÌ? CHỈ BI NHƯ THẾ MÀ MÀY ĐÃ BI UNG THU NÀO RỒI SAO?

“ Bốp ”

Sau câu nói đó thân hình săn chắc của Bun được ngao du trên không rồi lao vào tường còn cẩn thận đề tên tác giả Shin nữa.

- Tao bị bệnh nan y thẳng đở ạ!

- Thế à? Sao mày không nói sớm!- Bun lồm cồm bò dậy. Híc! Thiệt hại nhiều của cải quá!- Mà nan y? HIV à?

Hanút nổi đóa lên định ra cho Bun một trận nhưng lại nghĩ đến dịch truyền máu nên thôi, chỉ ngồi ở giường.

- HIV mà là nan y à?

- O? Thế không phải à?- Bun gãi gãi đầu.

- Tao cũng không rõ nhưng tao không bị HIV!- Hấn hét lên. Người như tao làm sao mà bị được, he he!(o-0'""')

- Thế bị gì?

- Căn bệnh này còn nanh hơn cả HIV nữa!

- Bệnh..bệnh gì thế?

- Chưa có tên!

Bun cảm thấy bàn tay mình rất muốn ột cú vào mặt cái tên kia, uống công cậu lo lắng này giờ, làm người ta hú cả hồn.

- Tao chỉ biết là những khi cùng đứa con gái khác tao thấy bình thường nhưng với Jen- Hấn ngáp ngừng- Tao bị xịt máu mũi mày ơi!

Im lặng bao quanh

Vẫn im lặng...

Chỉ im lặng...

- Ha ha ha ha !!- Bun ôm bụng cười sằng sặc- Sịt...sịt máu mũi cơ đấy!

- Cười cái khỉ gió ý!- Hanút đám cái gối vào miệng Bun nhưng cậu tránh được, may là giờ hấn còn yếu không thì..vác cái giường cho cậu luôn.

- Thế mà mày bảo bệnh! Là yêu đó mày!

- Thì thế tao mới bảo là bệnh đó!

- Diên hả? Yêu là yêu chứ bệnh cái nỗi gì!

- Mày diên chứ không phải tao. Mày có đếm được số con gái tao đá hay không mà kêu tao yêu! Ta làm gì có từ đó trong từ điển!

-Ồ ha!- Bun gật gù- Tao với mày đều không có mà....sao...

- Tao với mày đều bị bệnh- Đồng thanh.

Thế là hôm đó bọn hấn dành nguyên một ngày để nói đến các bệnh viện sẽ vào khám, bị bệnh thì sang đâu để chữa, và có nên nói cho gia đình biết không. Nói chung mấy anh này hơi bị lo xa, không là lo bò trắng răng. (ngố hơn Zu nữa he he)

~*~*~*~*

~~Tại bệnh viện Giang Minh-

Vị bác sĩ hiền từ mỉm cười nhìn hấn và Bun:

- Các cháu không sao cả, tất cả đều ổn định cả! Chúc mừng!

Trái ngược với suy nghĩ của ông, 2 bệnh nhân không những không vui mừng mà còn ôm chân ông khóc đầm đìa nước mắt:

- Huhu! Bác sĩ ơi! Sao lại thế? Đây là cái bệnh viện thứ 10 nói chúng cháu ổn rồi đấy ạ! Nhất định là chúng cháu có bệnh mà! Huhu!

- O? Hai cháu thật sự không bị gì cả! Chỉ là nên nghỉ ngơi về ban đêm, đừng thức khuya quá có hại cho cơ thể.

Nghe thấy thế bọn hần như mèo gặp mỡ vồ lên ôm bác sĩ:

- Vậy là chúng chaucos bệnh đúng không ạ? Bác sĩ kê thuốc đi hay là bảo đi đâu chúng cháu cũng nghe theo! Xin bác sĩ đó!Huhu!

Vị bác sĩ choáng cả người, chả có bệnh nhân nào như 2 người này muốn có bệnh cả, Ông lấy lại vẻ đôn hậu, hỏi bọn hần:

- Thế dạo gần đây các cháu cảm thấy thế nào?

- Dạ! Nhiều lúc tim đập rộn ràng, khi thì thấy nóng nóng người, bla bka- Hần nhanh nhẩu kể tất tần tật không sót một chi tiết.

Nghe xong bác sĩ mỉm cười:

- Vậy là các cháu bị bệnh yêu đó!

- DẠ? BỆNH YÊU Ạ?????????- Đồng thanh.

~*~*~*~*

~ Không biết tên này đi đâu nữa! Gọi mà không thèm bắt máy!- Nổ đi đi lại lại trước cửa nhà, sao giờ này hần vẫn còn lang thang la cà ngoài đường. Không phải....đi cùng Muni chứ?????????>”

Vừa lúc đó hần thẫn thờ bước từ cổng vào, nó muốn nhào vô bổ xẻ cái tên kia ra những thoi, mình đang đóng vai người vợ hiền dịu mà. Nhịn! Nhịn đi!

- Anh đi mà giờ mới về thế?

- Jen ơi!!!!!!- Hần ôm chầm lấy nó “khóc nức nở” không rõ nguyên nhân.

- O? Anh sao thế?

Bất ngờ hần đẩy nó ra bước vào nhà đóng sầm cửa lại.Nó ngơ ngơ chả hiểu gì cả.

- O! Tên này lại lên cơn à?

Trong khi đó hần nhìn tờ ghi thuốc mà nước mắt rùng rùng:

“Chọn đời bên người đó là liều thuốc quý nhất!”

- ẶC! Vậy là mình yêu thật sao????????????

18. Chương 18

Bắt đầu chiêu thức tán gái để trả thù. Ặc! Mình chưa tỏ tình được mà đã có tên định xí trước rồi sao?

Hần lại ngồi tự kỉ trong phòng. Nhìn gương suốt 2 tiếng hần mới mở một cậu:

- Mình đẹp trai, ga-lăng, cao to, thân hình săn chắc, 10/10 mà tại sao lại đi yêu nhỏ chập cheng đó nhi?(=.=)

Hần đưa tay lên mân mê môi, bắt đầu hồi tưởng lại hình dáng của nó:

- Xem nào! Tóc vàng mắt tím, môi hồng, da trắng, vòng 1.....- Nói đến đây tự nhiên hần cười một cái gian tà- Thôi! Được! Mình sẽ chiếu cố cho sao chổi vậy, ha ha ha ha ha!!!!!!!

“Cốc! Cốc! Cốc!”

- Ehèm! Mời vào!- Hần chỉnh giọng rồi “nhẹ nhàng” nói.

Từ ngoài nó bê một đĩa hoa quả vào phòng, đặt ở đầu giường rồi quay qua định nói gì thì đông cứng, biến thành con ro-bot hết pin. Hấn...hấn bị cái gì vậy nè?

Còn Shin thấy nó cứ đực cái mặt ra tưởng nó ngây ngất cái vẻ đẹp như tượng đúc của mình liền mỉm cười :

- Anh biết anh đẹp rồi cần gì phải nhìn ghê thế!

- Nhà vệ sinh ở đâu thế?- Nó đáp ngay một tấn đá vào cái gọi là tự tin của hắn.

- Này! Em không ăn nói hần hoi được à?- Hấn bực tức, yêu nhưng không có nghĩa là sẽ nhịn đâu nhé.

Nó định bĩu môi nhưng “ta là người vợ ngoan”, nào thì cười tươi nè, nào thì dịu dàng nè, nào thì muốn phi tiêu nè à quên, bỏ câu cuối.(^^)

- Thế thì anh mặc áo vào có được không?- Nó cúi đầu xuống, chẳng lẽ từ nãy đến giờ hắn không mặc áo ý mà, thế nên nó mới tưởng bị ầm đầu, không mặc đồ hần hoi còn kêu người ta đi vào, rõ điên.

Hấn giật mình giờ mới nhớ ra. Mà tại sao mình phải mặc nhỉ? Đây là phòng mình cơ mà! Sao lại không lợi dụng cơ hội này mà trêu nó nhỉ? Yes sir!

Hấn đứng dậy tiến về chỗ nó, cúi thấp người xuống rút ngắn khoảng cách giữa 2 khuôn mặt.

- Ban ngày ban mặt em vào phòng con trai nhà lành có ý đồ gì hả?

- 19 h rồi!- Nó thẳng thắn trả lời.

- Oh~ Vậy đã tối rồi à? Thế này càng nguy hiểm cho anh hơn !

- Nguy...nguy hiểm gì chứ?- Nó nói lắp, mặt từ từ nóng lên.

Nhìn thấy sự bối rối trong đó hắn liền tiến thêm một bước, nó lùi một bước cứ thế cho đến khi lưng Jen chạm vào tường thì cái tên vừa ăn cướp vừa la làng kia mới chịu dừng hình. Chỉ là dừng di chuyển chứ không dừng cái đầu, hắn cố tình ép sát nó, sao không khí...ám muội vậy nè?

- Này!- Nó bắt ngờ hét lên- Làm gì...làm gì vậy?

- Hử ? Em hỏi anh à?- Hấn ghé sát đầu vào mặt nó, đôi mắt đã ánh lên những tia nguy hiểm.

Nó cố gắng né đầu sang một bên, tìm trong lòng ngừng không ngừng biểu tình nhảy tung tung beng hết cả lên, tay vì thế cũng khua khoáng loạn xạ nhưng không may lại đặt đúng vào ngực hắn. Nó đỏ mặt tía tai liền rút tay ra, chân bắt đầu run run.

- Hỏi anh chứ còn ai nữa! Trong phòng chỉ có.....chỉ có...chỉ có...- Nói đến đoạn cuối nó dừng lại, không nói được tiếp.

- Chỉ có gì?- Hấn vẫn chưa chịu buông tha nó, vẫn cố tình rút ngắn khoảng cách đến khi chỉ còn khoảng 3 cm mới chịu dừng lại.

- Chỉ có...chỉ có...Chỉ có anh với em thôi!- Nó lấy hết dũng khí hét lên, huhu bao nhiêu năm theo chân của Ran Mori học võ mà giờ bị mất hết khí thế vậy nè?

- À~Chỉ có anh với em!- Hấn gật gù, cố tình nhấn mạnh cái câu “Chỉ có anh với em” khiến dây thần kinh của nó báo tín hiệu khẩn cấp, hàng tá xe phòng cháy chữa cháy đi nườm nượp trên đường.

Nó đã cảm thấy cái tên kia đang mưu đồ đen tối gì đó nên chuẩn bị đẩy hắn ra nhưng không may bút chì bé bỏng cũng buông nó ra (anh ý định đi khóa cửa để trêu chị ý zui hơn thôi chứ hoàn toàn trong sạch nha các bác)(p/s: I don't think so hehe) thành ra nó lại kéo hắn vào.Shin bị mất đà ngã chúi vào nó, 4 giây cho sự ngạc nhiên, 5 giây cho ý đồ đen tối, 1 giây để bắt đầu thực hiện.

- Em làm gì thế?- Hấn khuyến mại cho nó một nụ cười đều đều cùng với đôi mắt gian không thể nào hơn.

Nó giật mình buông tay ra, khuôn mặt trắng hồng giờ như quả cà chua chín. HÍC! Khốn khiếp! Sao lại thành ra như vậy nè?

Hấn lập tức chống 2 tay lên tường khóa chặt nó lại rồi từ từ lại gần cái gương mặt đang đỏ toàn diện kia.

- Nè! Không phải định quyến rũ anh đó chứ?

Sở Khanh! Trong đầu nó đang hiện lên 2 chữ đó. Đúng là cái loại máu sở khanh mà. Nhưng kệ hấn máu Sở hay máu Hoàng ta cứ phải tìm cách chuồn đã. Làm thế nào để hạ gục đối thủ? Đánh vào điểm yếu của hấn! Điểm yếu của Shin? Nó bỗng nở một nụ cười gian tà, ánh mắt trở nên phù thủy nhanh chóng. Hấn thấy vậy liền đề phòng cảnh giác, nhỏ này không phải người bình thường đâu, quái vật thôi rồi gọi bằng cụ.

Nó khẽ vòng tay qua cổ hấn, thì thầm:

- Cái em muốn là.....- Nói rồi nó thực hiện động tác thứ 2 trong động tác điều hòa, là nhắc chân lên đó nhưng dùng một lực mạnh hơn nhiều.

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!

Tiếng thét chói tai của một đứa con trai vang lên. Tiếp theo là tiếng bước chân rất nhẹ của một người con gái có mái tóc vàng, đôi mắt tím, đặc biệt là khuôn mặt như tờ vô tội.

Hấn thì dãy dụa ở dưới sàn nhà, bực tức hét lên:

- DƯƠNG BĂNG BĂNG! EM SẼ CHẾT VỚI TÔI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Sáng hôm sau nó vừa mới ngủ dậy đang mắt nhắm mắt mở đi trên hành lang thì có một vật lướt qua người với vận tốc không xác định.

- Bút...chì? Ê! Cẩn thận!

Nó vừa mới dứt lời thì hấn đã xông phi một cú ngoạn ngục vào cửa. À thì hấn muốn đi nhanh ra ngoài nhưng quên mất cửa chưa mở. Bò dậy xoa xoa cái đầu hấn nhanh chóng lái chiếc xe mới tậu phóng như bay trên đường. Nó đứng ngơ ngác nhìn theo rồi lấy tay bịt mắt:

- Không lẽ... Đến bệnh viện kiểm tra?!!!!

Oh my god! Nó đã làm việc tày trời rồi. Giờ thì tính sao đây? Không lẽ lấy hấn để chuộc tội. Híc! Em vẫn muốn có gia đình!(chết chưa! Ai pũ lại ... *gian gian*)

Nhưng sự thật thì KHÔNG BAO GIỜ như nỗ nghĩ. Hấn là phóng xe đến tiệm vàng bạc, ê mọi người đừng hiểu lầm là sáng sớm đã đi cướp nha anh ý đến đó để mua hàng thôi. Vừa bước vào cửa, hấn liền chỉnh lại vẻ menly của mình. Đi đến quầy nhẫn cưới, hấn ngoảnh tứ phía tìm kiếm. Tìm kiếm gì nhỉ? Tìm em nào xinh xinh đó!(=.=)

Rồi hấn tiến bước về phía một em baby , nở nụ cười tỏa nắng:

-Cho anh xem loại nhẫn đắt tiền nhất.

Chị bán hàng tìm mãi cũng không ra chiếc nào vì còn đang mải ngượng ngùng. Hấn thấy vậy lại tiếp tục chiêu thức của gái của mình. Người ta mua thì hết 15' đằng này anh ý mua hết 2 tiếng là ít. Cuối cùng cũng mua xong, hấn thư thái bước ra ngoài rồi đi đến trường học.

- Jen! Lần này em chết chắc rồi!

Nó đang đi vào cổng trường bỗng nhiên nháy nháy mắt trái, có điềm? Ặc không lẽ tên bút chì khai hết với ba mẹ mình rồi sao? Oh nooooooooo!

Đang ôm đầu mà khóc nó bị đánh thức bởi giọng nói trầm trầm, nhưng rất ngọt ngào:

- Jen!

Nó ngược lên. Từ xa một tên cao ráo đang dựa vào con xe mui trần đen, mái tóc vàng cùng với một số sợi đỏ đang cầm trên tay bó hoa hồng nhung to đùng. Hơ! Lại thêm một tên khoe răng! Bó tay chấm chấm vn.(+.+)

Nó lướt qua như không nghe thấy khiến tên đó ngẩn người rồi chạy theo nó.

- Jen à!

Nó quay ngoắt lại.

- Tên tui không phải để hạ người như anh gọi!
- Cho anh xin lỗi!-Anh gãi gãi đầu, trong lòng thầm nguyện rửa nó.
- Anh có xem phim sao băng không?
- Hả? À có!
- Thế cũng biết cái câu mà xoắn hay nói rồi chứ?
- Thì anh đang chuộc lỗi với em nè!

Nó khoanh tay liếc anh từ trên xuống dưới từ dưới lên trên, rồi nhếch môi:

- Anh chuộc nỗi? Chuộc bằng cách nào?
- Thì anh cho em cả con tim anh và cả con người anh nữa- Anh mỉm cười. Nghe câu nói này đứa con gái nào không chết anh đi đầu xuống đất!
- Thật à?- Mắt nó long lanh, 2 tay ôm mặt hét lên sung sướng.
- Tất nhiên rồi!- Anh vẫn giữ nụ cười trên môi. Tưởng thế nào những cũng chỉ thế thôi, làm sao qua nỗi anh đây.

Từ xa hấn đang chuẩn bị kế hoạch cầu hôn nó thì nhìn thấy cais cảnh học sinh nữ nhìn nó với ánh mắt hình viên đạn còn nó thì đang vui mừng ôm miệng. Bên cạnh là 1 tên con traicầm bó hoa, ể! Là thằng đó mà! Còn dám bég mắg đến đây sao? Còn nó nữa, sao dám tình tứ với thằng đó thế chứ! Thật là mới sang sớm lại phải động tay động chân rồi. Hấn bước nhanh đến đó định chuẩn bị ra chiều thì bị câu nói của nó làm cho đứng im không cử động được.

Hấn bước nhanh đến đó định chuẩn bị ra chiều thì bị câu nói của nó làm cho đứng im không cử động được.

- Có thật không? Anh cho em cả con người anh á? Xem nào!- Nó lấy ngón tay ra tính nhẩm- Tìm 20 triệu, thậm 20 triệu nè..., ừm ừm tổng cộng được 60 triệu. Oh thế là có tiền tiêu vặt rồi! Iu anh lém cơ!

Nó hét lên sung sướng, đôi mắt tím tinh nghịch nhìn Ken đang thâm tím mặt mày không nói lên lời. Ha ha. Vừa sáng sớm đã có cái để xả stress đúng là vui hết biết luôn.

Hấn không kìm được phì cười, bàn tay hạ xuống. Đi lại chỗ Ken vỗ vai một cái, mà có phải vỗ vai không nhỉ? Giống như muốn dí anh xuống đất hơn.

- Nên chọn người mà tỏ tình nhé!

Nói rồi 2 tay dút vào túi hấn thông thả định cùng nó bước vào lớp thì ngoảnh ra, ơ sao chổi chạy mất tiêu đầu rồi.

Ở cổng trường chỉ còn lại một mình Ken đứng đó. Bó hoa trên tay rơi xuống, đôi mắt nâu vẫn còn ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

- Ha ha ha ha!!!!

Anh bật cười. Gì thì anh biết tại sao một tên thay bồ hơn thay áo như hấn lại thích nó rồi. Thật sự cô nhóc này rất đặc biệt. Chẳng có đứa con gái nào dám nói với Ken này như vậy đâu. Em muốn chơi tôi chứ gì? Rồi để xem ai mới là người bị chơi nhé! Dương Băng Băng!

Còn nó thì vừa vào lớp đã thở hổn hển, sờ sờ trên lưng rồi mới nhớ: Mình không mang cặp. Ôi mẹ ơi đi học không mang cặp, thầy kệ! Dù gì thì đến lớp có phải để học đâu về nhà nghiên cứu sau. Bỗng có một bàn tay đặt lên vai nó. Jen giật mình, chưa để người kia lên tiếng đã huyền thuyên một hồi:

- Híc! Em không có ý đâu. Em đâu có nghĩ là sẽ tác hại như vậy, em thề là đã dùng lực nhẹ nhất rồi đó. Mà tại anh cứ dọa em nên em mới phải bảo về tính mạng mình vậy thôi. Ai bảo tự nhiên ép người ta vào tường làm gì, lại còn không mặc áo nữa! Em sợ quá nên....
- Cái gì? Bọn mày đã đến mức thế rồi cơ á?

Ể? Sao giống hần giống giọng con chích chòe thế này? Ặc! Không ngờ chueyển đổi nhanh thế. Ê khoan! “Bọn mày đã đến mức thế rùi cơ á?” Thế là sao? Sao hần lại hỏi thế? No quay người lại!!!! Sặc! Thì ra là nhỏ Sunny, mình đã khai ra hết với nhỏ rùi, ôi thôi, sorry cuộc đời rồi.

Sunny nhìn nó thích thú, ở ngoài cổng trường chứng kiến cảnh nó chọc què anh hotboy định vào đây vote cho nó thì tự nhiên con này lại đọc kinh, nhưng abì kinh này hay gấp vạn lần những bài giảng khác nha. Đằng sau nhỏ là Sa, bình thường thì Sa ít bị tác động nhất nhưng hôm nay cũng phải bịt mồm mà cười thầm. Cũng tại trí tưởng tượng phong phú quá nên mới thế đấy.

- Sao không nói sớm! Làm tao tuôn hết ra rồi- Nó thúc vào sườn Sunny 1 cái, híc chắc chui xuống đất lun quá.

- Nói sớm thì đâu biết được hành vi phạm tội của bọn mày!-Sunny ôm bụng xót xa nhưng cái miệng vẫn phải trêu nó.Sở thích rồi không sửa được.

- Gì? Mày có bị hâm hấp không hả? Mời chỉ.....

- Mời chỉ gì?

- Mời chỉ.....mời chỉ....

- Sao? Nói đi cái coi!

- Mà mày hỏi để làm gì- Nó quay mặt đi để che cái gương mặt đã đỏ lên từ lúc nào. Nhắc đến hần là thấy ớn ớn lạnh sao á với lại... Sao cái tên bút chì đó khiến mình thê thảm vậy nè?- Thôi tao về chỗ đây, buồn ngủ quá!

- Ô nè!- Sunny định kéo nó lại thì chị Jen đã cao chạy xa bay rồi.

- Mày thử đi rồi sẽ biết đỡ phải tò mò- Trước khi xuống thư viện Sa cô nương còn buông một câu khiến Sunny xì khói ở 2 tai. Thật là 2 con bạn này chỉ muốn người ta tức chết mà.

Nó về chỗ liền giở cuốn sách vừa mới mua giấu sau lưng ra tỉ mỉ đọc. Đọc về cái gì chắc cả nhà cũng biết rùi chứ nhỉ?(* sinichi sinichi*)

~*~*~*~*~*

~Muni đang đi dọc theo bồn hoa, tìm mãi không thấy hần đâu liền đá một cục gạch thì giật mình bởi tiếng hét. Cô liền vạch lá ra thì thấy hần đang ngồi ‘tương tư’ ở trên ghế đá. Trông ‘ngộ ngộ’ghê.

- Này! Sao cô cứ chọc tôi hoài thế hả?Bực cả mình!- Hần bực tức gắt với nhỏ, người ta đang suy nghĩ việc hệ trọng mà cứ phá rối.

- Thì có khi nào anh bực nữa mình đâu?- Cô nhún vai, tỏ ra vẻ ngây thơ vô (số) tội.

- Cô...!- Hần không nói được gì nên bèn đứng dậy. Nghĩ gì đó lại quay lại đưa cho cô cái hộp nhưng trong tay.

- Cho cô đấy!

Nói rồi Shin rào bước đi để lại Muni ngơ ngác chả hiểu cái quái gì hết. Cô mở ra: Một chiếc nhẫn! Hần.....hần vừa cầu hôn cô sao? Làn môi nhếch lên, tay vuốt ve hộp nhưng trong tay. Ha ha! Dương Băng Băng. Tôi rất muốn xem phản ứng của cô thế nào.

- Cậu chụp được chưa Eli?

- Rồi! Đẹp lắm!

Sau một gốc cây Eli đi ra ngoài, tay giơ chiếc máy ảnh chụp lấy ngay. Vốn thì Muni chỉ muốn chụp hình cô với hần để chọc tức nó nhưng ai ngờ lại gặp thời cơ hay vậy. Mà cũng đúng thôi! Lâm Kiều Như ta xinh đẹp là vậy cơ mà, điều hần đổ là dĩ nhiên thôi

- Cậu đưa dùm mình vào ngăn tủ của nó nhé! Tiết 1 lớp nó thể dục đó!

- Ok! Eli mỉm cười, nụ cười hơi gượng.

Còn về hần đơn giản là hần sợ cũng bị nó chọc quê như Ken nên không dám tỏ tình. Định vứt đi nhưng tiện tay cho Muni luôn, chỉ đơn giản như vậy thôi. Có gì đâu?

~*~*~*

~Nó lè lét xác đến phòng thay đồ. Định không xuống nhưng ngồi trong lớp nghiên cứu mà thấy hãi cả người. Vừa mở hộp đồ dùng ra liền có một xấp gì đó rơi xuống.

- Gì đó mà?- Sunny tò mò ghé mắt qua.

Nó vừa xem được mấy tấm thì mặt đã xám xịt lại, bức ảnh trong tay bị vò nát. Sunny ngạc nhiên nhìn nó e ngại: "Anh Shin ơi là anh Shin anh làm gì thế này?"

19. Chương 19

Nó liền chạy đi tìm hần. Nó đang cần gì? Một lời giải thích. Muốn hần phủ nhận những gì trong ảnh đều là dối trá. Muốn hần nói là.....hần yêu nó.

- Jen!

Sunny gọi với nhưng giờ trí óc nó trống rỗng, chẳng còn nghe thấy gì nữa. Sa nhanh tay lấy điện thoại nhắn tin cho hần rồi kéo tay Sunny chạy theo nó. Nhỏ biết, trái tim nó không mạnh mẽ như cái vẻ ngoài tinh nghịch kia.

Hần đang lạng nề bước đi thì thấy có điện thoại rung liền mở ra xem. Lập tức gương mặt xám xịt lại. Ách! Gì thế nè? Chết rồi! Giờ làm sao đây? Đúng rồi! Đi tìm Muni nhờ con nhỏ đó giải thích giúp. Nghĩ là làm hần liền vội vàng chạy về phía bồn hoa, một cảm giác bất an ập đến.

- Vậy sao? Nó đã vò nát tấm ảnh à? Ha ha!- Muni khi nghe Eli nói vậy liền cười vang, kế hoạch đã thành công một nửa. Đây mới chỉ là bắt đầu, còn nhiều trò vui nữa chờ nó nữa.

- Ủ. Khuôn mặt hừng hừng lửa luôn!- Eli cũng vui không kém, nhìn thấy cô cười nhỏ không vui sao được. Nụ cười ấy giống như thiên sứ vậy, dù nó đã không còn trong sáng như xưa.

Muni mân mê đôi môi, tính những bước tiếp theo của kế hoạch. Bỗng có tiếng bước chân cô liền vội vã quỳ xuống, vài giọt nước mắt đã rơi đầm đìa trên 2 má hồng.

- Tớ không biết...! Anh ấy đưa cho tớ...! Tớ không biết gì cả.....Thật sự anh ấy bảo là cho tớ....Tớ không có quyền rũ anh ấy...Tin tớ đi...!- Cô dùng đầu gối để bước đi, nín vạy Eli cầu xin.

Nhỏ bất ngờ, nhận thấy sự khác thường liền cùng hùa theo cô diễn kịch. Eli hất tay Muni ra, giọng đe dọa:

- Còn già mồm hả con kia? Cả cái trường này ai chả biết anh Shin với Jen là một cặp. Mà xem tao là con nít hay sao mà tin lời mày?

Nhỏ giờ tay lên định tát cô thì một giọng nói sắc lạnh vang lên.

- DỪNG TAY- Hần từ từ tiến gần lại chỗ cô, đỡ cô dậy rồi quay sang Eli:

- Cút đi trước khi tôi còn bình tĩnh!- Hần là đang muốn diễn kịch trước nhỏ tý, dù gì thì nếu hần không đưa cho cô thì chắc cô cũng không bị vậy. Hơn nữa, đang cần cô giúp mà. Hần nở nụ cười, đưa tay lau những giọt nước mắt giả tạo.

- Không sao chứ?

Muni cười thầm nhưng vẫn đẩy hần ra, lấy tay quạt nước mắt. Chợt đôi mắt đen bắt gặp một bóng người đang đứng sau lùm cây, ánh mắt hiện lên một tia thâm độc.

- A....- Nhỏ ngồi thụp xuống, ôm mắt cá chân, khuôn mặt nhăn lại.

Hần thấy vậy liền ngồi xuống xem xét, đang cần cô gấp ma flại thể này, thôi đưa cô xuống phòng y tế vậy. Hần vòng tay qua lưng Muni, bế cô lên. Khi quay đầu lại Shin giật mình. Nó đang đứng đó, đôi mắt ngơ

ngang và có vẻ thất vọng. Nó đã hy vọng không phải thật, cứ ngỡ đó là ảnh ghép nhưng nhìn xem, chẳng nhẽ cô ta bỏ bùa để hấn bị vậy? Vui thật. Cái giải thích hay đấy. Có điều nó mới tin.(bình tĩnh chị ơi)

- Jen...Anh!- Hấn định giải thích những chưa kịp nói gì thì..

“chát!”

Âm thanh đó vang lên, một thứ âm thanh như từng mũi kim đâm vào tim hấn. Nó tát hấn?Lúc này hấn có thể hiểu được. Nhưng tại sao không cho hấn giải thích chứ?

- Hoàng Duy Phong! Anh được lắm- Nó nhìn hấn,đôi mắt tím đã lấp lánh. Một thứ nước ấm nóng và mặn lăn xuống trên khuôn mặt tinh nghịch thường ngày.

Tim hấn thất lại. Nhìn nó khóc thật sự hấn rất đau.

- Jen à không phải như em nghĩ đâu! Hãy nghe anh giải thích!

- Giải thích? Ha ha- Nó cười nhạt- Anh muốn giải thích gì? Đừng nó anh bị ma nhập nha!

- Đây là một hiểu lầm! Anh và cô ta chẳng có gì hết!

- Thế thì anh đưa nhẫn cho cô ta để làm đồ chơi à? Và ngay lúc này anh đang bế cô ta đó!

Hấn giật mình, 2 tay liền buông thõng khiến Muni chưa kịp chuẩn bị gì liền ngã một cái tê liệt toàn thể anh chị em nhà xương khớp.

- Cái đó là anh muốn cầu hôn em!- Hấn đi qua nhỏ đèn nắm 2 vai nó, ánh mắt cầu khẩn.

- Hay thật đấy! Anh muốn cầu hôn tôi nhưng anh đưa cho cô ta sao?- Nó vẫn cười, nhưng nước mắt không ngừng rơi.

- Anh...!- Hấn thật sự không biết nói thế nào, chẳng nhẽ nói là sợ bị nó cho què một quả. Ách! Khó quá à!

- Thôi!- Nó hất tay hấn ra- Anh chẳng cần giải thích làm gì, chúng ta có là gì của nhau đâu? Tất cả cử chỉ dịu dàng ngày qua chỉ là tôi muốn lợi dụng anh mà thôi, tôi chỉ muốn trả thù con nhỏ kia mà thôi!

Nó cười nhếch môi rồi bỏ lại hấn thẫn thờ quay lưng chạy đi.

“Tách!”

Lần đầu tiên hấn khóc vì một đứa con gái. Sao giọng nói nhẹ nhàng ấy như những sợi chỉ siết trái tim hấn, giống như Tử Thần cướp đi linh hồn hấn. Nó nói....đúng. Có là gì của nhau đâu! Chỉ là 2 đứa bị gán ghép cái danh vợ chồng và đang tìm mọi cách để phá hủy nó. Còn hấn, là không điều khiển được trái tim nên mới rung động trước nó. Tất cả chỉ tại con tim run rẩy trước nó của hấn. Với nó, hấn đâu có ý nghĩa gì? Vậy thì giải thích làm gì khi mà hấn chỉ là công cụ để nó trả thù?

- Ha ha ha!!!

Tiếng cười lạnh gáy vang lên. Muni nghe mà rùng mình. Cô run bần bật nhìn hấn bước đi. Híc! Mỹ nam mà cũng có lúc y như quái vật. Nhìn theo nó cô nở một nụ cười, nó càng đau cô càng vui.

- Mà y ơi! Chết rồi làm sao bây giờ?

Sunny lay lay người Sa. Sa vẫn đứng im nhìn Muni, đôi mắt lam ngọc sẫm lại đang từ từ cho cô và danh sách đen. Người vào đó chỉ có đường thê thảm vì bị những anh em IQ béo mồm mồm tra tấn khủng khiếp.

- Đi thôi!- Sa kéo Sunny đi, đầu đang vẽ ra những kế hoạch gắn hấn lại với nó.

~*~*~*~*

~Trong công viên rộn vang những tiếng cười trẻ thơ, không gian thật vui nhộn. Nhưng nó sẽ còn vui nhộn hơn nếu không có một cô gái đang luyệnphi dao.

- Hoàng Duy Phong! Anh chết đi- Nó phi một con dao vào thân cây ghi tên hấn.

- Tên bút chì thôi tha! Tôi nguyện rửa anh bị vô sinh!- Thêm một con nữa.

- Không! Bị biến dạng hoàn toàn cũng được- Lần này là 5 con dao cùng một lúc.

Sau khi đã c-hửi hấn xong, nó ngồi ôm gối thút thít. Không hiểu sao lúc đó nó lại nói thế nhỉ? Nó cũng không biết nữa, nhìn thấy hấn tình tứ với con k-hồn đó nó thấy tức lắm. Tim cứ như bị ai bóp vậy, cơ quan hô hấp cũng hỏng luôn, chả thấy tí Ôxi nào cả. Aisssssssssssssss! Ngứa mắt! Thích thì cười nhau luôn đi! Tôi đêch thêm quan tâm. Muôn sinh con với nhau cũng được mà đừng hòng, tôi nguyện rửa anh vô sinh rồi còn đâu.

- AAAAAAA! Sao mình phải vì cái tên bút chì mực đó mà buồn rầu vậy nè? - Nó bắt dậy- Đi đâu để xả-xì-trét đây nhể? Đúng rồi! Về nhà ngủ một giấc để quên hết đi! Let's go!!!!!!!

Nó tung tăng ra lấy xe đi về nhà, vừa đi vừa ngân nga nhạc đầu của phim Doraemon khiến mọi người phải ngoái đầu nhìn nó.

Vừa về nhà nó lại cảm thấy tức ngực. Ặc! Bệnh nặng rồi! Nó gõ gõ đầu mấy cái rồi đi vào nhà làm một phát xông phi lên tầng. Nhưng đang đi trên cầu thang bỗng nó khựng lại, đôi mắt khẽ liếc ra căn bếp. Hình ảnh một người con trai vừa huýt sáo vừa nấu ăn lại hiện về, cả nụ cười của ai đó nữa. Và cả vòng tay ấm áp khiến trái tim nó rung động...

Nó đứng nhìn một lúc lâu, giật mình nhận ra nước mắt đã tuôn từ bao giờ.

- Sao vậy nè? Có bị cho ăn ột đâu? Ha ha.....Híc híc...!

Nó ngồi phịch xuống bậc cầu thang khóc nức lên. Sao nó nhớ hấn vậy nè? Càng nhớ càng hận, càng muốn đánh cho hấn một trận. Tại sao thế? Tại sao lại tặng nhẫn cho nhỏ đó, tại sao lại bế nhỏ và tại sao lại tay trong tay đi chơi với nhỏ?

Nó ghét!!!!!!!!!!!!!!

Và nó cũng nhận ra....

Nó yêu hấn rồi?

Nó không biết nữa. Chỉ biết rằng vì hấn mà nó đã...ghen, vì hấn mà nó đã...khóc. Đây là lần đầu tiên có một người con trai khiến nó như vậy. Bỗng nó cười nhạt. Mọi tình đầu?

- Bao giờ cũng là mối tình đẹp và buồn- Nó lau nước mắt rồi bước lên phòng, ngồi ngâm mình trong làn nước lạnh ngắt. Nhưng nó lại chẳng có cảm giác gì cả. Chỉ biết nó đã thiếp đi trong.....bồn tắm từ lúc nào không hay.

20. Chương 20

Quán bar ngập tràn tiếng nhạc, những con người hòa cùng điệu nhạc sập sinh. Trên hàng ghế vip, hấn đang tu từng chai Whisky như uống nước. Rượu chỉ làm hấn say chứ không làm hấn có thể quên được bóng dáng của người con gái ấy. Một gương mặt thiên thần, một giọng nói như tiếng suối chảy và cử chỉ dịu dàng. Nghĩ đến đây, hấn cười chua xót.

- Công cụ? Ha...ha!

Chai thứ 3 tiếp tục cạn. Đôi mắt hấn phủ một lớp sương mờ, thứ nước ấy chỉ chực rót ra ngoài. Trái tim kia đang kìm nén những suy nghĩ về nó, càng cố quên lại càng nhớ. Hấn lại tiếp tục uống, cứ uống mãi đến khi đã không còn biết trời đất là gì thì gục xuống bàn, giọt nước mắt lăn xuống cùng những âm thanh gọi tên nó. Một âm thanh xót xa.

Một bàn tay đặt lên má hấn, từ từ trượt xuống cổ cuối cùng là bờ ngực săn chắc. Hấn hé đôi mắt đang yếu đuối, nụ cười của nó đang ở trước mắt.

- Jen...- Hấn gọi tên nó, bàn tay chống xuống bàn nhào đến ôm nó- Anh xin lỗi! Anh muốn cầu hôn em nhưng sợ bị em từ chối nên mới đưa cho nhỏ đó, anh yêu em! Anh chỉ yêu em thôi! Em là người duy nhất anh muốn cưới làm vợ.

Bàn tay nhỏ bé quàng qua cổ hắn, cô gái dướn người lên hôn phớt qua môi hắn. Nhưng, ánh mắt thì lộ rõ vẻ tức giận. Thì ra là như vậy, là hắn muốn đưa cho nó chứ không phải cô. “ Nhưng có lẽ qua đêm nay anh sẽ là của em thôi, Hoàng Duy Phong.”

Hắn hơi ngạc nhiên rồi cũng đắm mình vào nụ hôn đó. Cứ như sợ rằng nó sẽ biến mất vậy, một nụ hôn cuồng dã giống như trái tim đang mất kiểm soát của chủ nhân của nó.

Nhưng sao lần này nó khác vậy? “Nó” chủ động chứ không “phòng thủ” như trước. Gạt ý nghĩ đó qua đầu hắn thôi không hôn “nó” nữa, kéo tay “nó” ra lấy xe. Muni nhếch môi, dìu hắn ra xe của cô. Ngày mai sẽ có tin hot đây. Sao nhỉ? Con gái của chủ tịch tập đoàn GJ sẽ kết hôn với quý tử tập đoàn thứ nhì nước SBC? Nghĩ mà thấy vui rồi. Và cả cái khuôn mặt của nó nữa chứ.

Đang mưu kế thì có một bàn tay kéo hắn lại, cô mất đà ngã đâm đầu vào quầy rượu.

- Tên khốn nào...- Muni tức giận ngược mặt lên, lập tức khuôn mặt biến sắc.

- Chào Muni! Không ngờ lại được gặp tiểu thư nhà GJ ở đây nhỉ! Nhưng em định rước bạn anh đi đâu đây?- Bun nói giọng hài nhưng đậm chất mỉa mai. Cậu vẫn cười như mọi ngày tuy nhiên khí thế thì khác đi rất nhiều.

- Em....định đưa anh ấy về nhà.- Muni cười trừ, đôi mắt nhìn cậu bực tức nhưng không để lộ ra ngoài. Đường yên lại lòi ra 1 tên phá đám, bực mình thật!

- Oh~ Thế cho anh mượn phép hỏi là nhà Shin hay nhà em?- Bun vẫn cười- nụ cười tinh ranh. Nhìn cái điệu bộ này con nít cũng biết cậu đang đá xoáy rồi.

- Anh...!

- Thôi chào em nhé! Ở đây lâu anh sợ có con hồ ly nào nó lại nhìn anh xuyên tim mất! Bye nhé!- Bun vẫy tay cô rồi dìu hắn đi ra cửa.

- O..Jen- Hắn ú ớ nhưng bị cậu lôi đi như bao cát.

Muni giận tím mặt, dám nói cô là hồ ly. Nhưng chẳng lẽ đây là chiêu của nó? Giờ thì nó đang ôm mặt khóc chứ còn hơi đâu nghĩ kế đối phó với cô nữa. Vậy thì là ai?

Thất dậy an cho hắn xong, Bun mở điện thoại nhắn tin.’ Bx oi! Ox lam xog roai nek cho ox ‘mi’ cai na. Iu lem ker”(Bà xã ơi! Ông xã làm xong rồi nè cho ông xã mi cái nha. Yêu lắm cơ)

Vài giây sau người được gửi nhận tin nhắn, vừa mở ra xem thì khuôn mặt lập tức biến sắc, may mà điện thoại làm bằng chất liệu khó nát được không thì.. sẽ có truyện bóp nát điện thoại (^^)

Cậu vừa đi vừa cười khoái chí, cứ nghĩ đến cái gương mặt xám ngoét đó là thấy vui ghê. Chơi người ta nhiều giờ người ta chơi lại, ha ha!Người ta bảo là iu nhau lắm xoáy nhau đau mà (?-?)

~*~*~*

~Sáng. Từng ánh nắng nhảy nhót trên gương mặt đánh thức hắn dậy.Bàn tay xoa xoa trán, cổ làm giảm đi cơn đau ở đầu. Hắn cố gượng dậy với tay lên lấy bình nước. Nhưng đáng tiếc nước thì chẳng thấy đâu chỉ có một tờ giấy nhớ áp bức tinh thần” Hôm qua tao không ra cứu thì hôm nay đã nằm ngon lành cạnh đào trong tròng hồ ly rồi thẳng bạn tôi ạ! Thôi! Tao đổ hết nước đi rồi đấy. Ra ngoài mà uống tiện thể qua thăm bà xã thân iu đi nhé. Lúc đưa mày về tao vẫn thấy đèn phòng nó sáng đó.Hết. Bye mày!

By: Anh Bun đẹp zai ga-lăng”

Trong nháy mắt tờ giấy thành cháo giấy một cách ngon lành, đôi mắt xanh xuất hiện những tia vằn đỏ. Bà xã?

Lặng thinh. Một không gian im ắng khiến cho trái tim ai đó nhói lên từng hồi. Trước đây rất thích gọi nó là bà xã này bà xã nọ nhưng giờ thấy xót xa và nực cười quá. Hắn đứng dậy, rào bước đi xuống nhà ăn. Căn phòng nó vẫn có đèn, nó đang làm gì nhỉ? Thôi! Không nghĩ ngợi nữa!

“Rằm”

Có lẽ ý kiến vừa nãy của hần bị Thổ Địa phản đối kịch liệt nên đã phù phép để anh Shin nhà ta có cơ hội thể hiện tình yêu với sàn nhà. Một nụ hôn ướt át? Sao lại ướt át? Có nước thì ướt chứ sao.

Hần nhìn vũng nước trước cửa phòng nó, mặt nghệt ra. Tại sao ở đây lại có nước ? Không lẽ nó khóc đến lũ lụt rồi? Không phải chứ! Chắc không đâu, hần chỉ là công cụ thôi. Nhớ dùm cho con bà nội con chỉ là một công cụ để làm nguôi cơn giận thôi! (-_-)

Đáng tiếc, dù lí trí hần có hét đến điếc màng nhĩ thì cái con tim chứa hàng tỷ sự tò mò kia không chịu để đôi chân bước tiếp. Mà ở hần con tim là quan trọng nhất, không có nó thì lí trí có tốt cũng thùng rác city rồi.

“ Cạch”

Căn phòng ngập tràn đèn nhưng không thấy có ai trên giường. Hần hít một hơi thật sâu, sâu lắm, sâu oi là sâu, sâu cục kì sâu, tóm lại là sâu rồi bước vào trong. Bên phảiiiiiii, quay!. Con tim hần ra lệnh đấy, như đã nói trên con tim là number one.(thế còn chị Jen????)

Vừa quay sang lập tức hần phải chạy ra ngoài cửa để ổn định nhịp tim. Máu trong người cũng đang sầm sứa đồ đặc chuẩn bị ra ngoài thăm quan, do các bác đó còn đến chào gia đình bạn bè và ngủ lại 1 đêm nên hần không bị nước máu tuôn thành sông.

Sao nhỏ này không đóng cửa phòng tắm chứ? Làm mình suýt rớt tim rớt mắt lun, mà hình như cô ta đangngủ? Nhỏ này điên rùi à? Chắc là tắm sáng thôi. Kệ đi! Mà thằng Bun kêu là từ tối qua vẫn còn đến không lẽ đã trong tình trạng này từ tối qua?Có thể lắm. Nếu giờ mà còn thức thì mình đã bay sang Châu Phi từ lâu rồi.

....

...

Nhỏ bị làm sao thế nhỉ?

...

...

Và được sự cho phép của trái tim hần lại mạo phép bước vào tiến lại chỗ bồn tắm. Đôi mắt cổ liếc đi phía khác nhưng không hiểu sao cứ nhìn chăm chăm nó. Nó bị ngất thật rồi.

Trí não: -Làm gì bây giờ?

Con tim:-Bế ra ngoài!

-Bằng cách nào?

-2 tay, 2 chân, mà là trí não mà ngu hơn con tim thế hả?

- Nói gì đó hả?

- Mi còn mắc bệnh điếc nữa (=.=)

- Đây! Đừng tưởng tao nể mày nha!

Đôi chân:- Cái bọn điên này có thôi đi không! Giờ để tao vào điều khiển đi! Không chị em huyết tương huyết ..., tao quên rồi lại nó nức ra bây giờ.

Trí não +con tim: *cúi đầu*: Dạ *thì thầm* Đây! Tẹo nữa đợi nó xử xong rồi mình đánh hội đồng nó dê! (0-o)

Kết thúc màn nội tâm, quay trở lại với màn ngoại tâm nào (^-^)

Sau một hồi bất động cuối cùng hần cũng đã mắt nhắm mắt mở khẽ luồn tay qua eo nó xốc lên rồi đặt lên giường. Cái cảnh này sao quen quen. Nè! Tập trung vào! Khổ nhất là cái trên không biết để đâu, chỗ nào cũng chết, chết sớm hay chết muộn kệ dê. Khi đã làm xong hần thở phào nhẹ nhõm, đưa tay lên trán nó lập tức phải rút tay lại. Nóng quá!Nó ồm rồi thì phải. Chắc do ngâm nước nhiều quá.

.....

.....

Ể! Cơ mà cái trái tim biến thái kia lại có vẻ không quan tâm đến điều đó chỉ ngồi im không vẫn đập mà thường thức màn nghệ thuật trước mắt. Nhưng là khi đã phủ chắn lên cho nó rồi giờ chỉ thấy khuôn mặt trắng nõn nà và từng nhịp thở nhanh ! Mẹ ơi! Sao con lại bị quyến rũ dễ dàng thế này!(T-T)

Giờ thì hần mới sực tỉnh, liền chạy đi lấy đá chườm cho nó. Sa khi đã nuốt tiếc 30 phút ngắm chị Jen lần cuối anh bút chì mời lò dò xuống bếp nấu cháo cho nó. Điều quan trọng là các món ăn khác hần có thể là thiên tài nhưng riêng món cháo thì dở ẹc. Đơn giản là có phải chăm sóc cho ai abo giờ đâu, hần chưa hại người ta phải ăn cháo là may rồi chứ nói gì đến nấu cháo cho người ta ăn. Nhưng giờ có thể nói là hần hại người ta không nhỉ? Đôi mắt xanh sẫm lại, ánh buồn man mác. Hần làm gì nó? Hần ước gì là chính mình hại nó thì ít nhất hanút còn có chỗ trong tim nó. Chứ đằng này, aisssssss, là công cụ. Đã bảo là nhớ rồi mà, quên nhanh thế!

(Giờ thì gạt quau một bên dùm em, nấu cháo cho chị ý đi anh.)

Hần lại thở dài, làm thế nào bây giờ? À đúng rồi! Google! Nghĩ là làm, hần liền rút điện thoại ra tra cách nấu cháo. Let's go! Sau một hồi không biết hần làm gì và chính hần cũng không biết thì nồi cháo đã được hoàn thành giờ đến lúc bắc hành và uối. Quái lạ! Muối đâu rồi nhỉ? Tìm mãi không thấy thì hần vớ lọ cái hộp trắng trắng gần đó, định ném nhưng thôi, đã đánh răng đâu? (T-T)

Và lại sau một hồi vô nhận biết thì bát cháo theo hần là thành công được ra lò. Điều đầu tiên hần làm là gì? Không phải bê lên phòng nó cũng không phải thổi nguội mà là.....đánh răng. (=.=). Cuối cùng thì bát cháo hành cũng được đặt cạnh đầu giường nó.

Lúc hần bê lên cũng là lúc nó tỉnh dậy và nhận ra trên người không có một mảnh vải chỉ có một tấm chăn. Định bước ra thay đồ thì một tên nào đó lò dò mang một cái gì đó lên.

Nhìn thấy nó đôi chân hần ngập ngừng nhưng rồi cũng bước vào. Sau khi đặt bát cháo xong hần định quay đi nhưng thế nào lại mạnh dạn ngồi xuống mức một thìa cháo lên thổi thổi rồi đưa trước mặt nó. Ánh mắt giống như van nài, tha thiết khiến đối phương khó có thể từ chối. "Mình sẽ làm một công cụ hữu ích!"

Nó cứ nhìn hần không thôi. Mấy ngón tay có miếng keo làm nó cảm động. Có thể là do trái tim nó dễ dàng quá hay là nỗi nhớ của nó quá nhiều nên giờ thì nó rất muốn tah thứ cho hần. Chỉ cần 1 lời giải thích, không nó tin hần! Chỉ cần hần nói gì đó bất kể gì cũng được, ví dụ nhé anh xin lỗi hay tha thứ cho anh thì nó sẵn sàng đồng ý. Có thể Muni dùng cách nào đó khiến hần làm thế. Mặc xác đi, giờ mới là quan trọng.

Thấy nó không phản ứng hần để thìa cháo xuống, nhìn sâu vào mắt nó. Không phải anh xin lỗi cũng chẳng phải một lời giải thích gì cả chỉ đơn giản là.

- Anh yêu em!

Trái tim nó cứ loạn nhịp không yên, nhưng chưa có cơ hội để nó nói thì bàn tay nó vô tình bật điều khiển tivi làm giọng nói chói lóa của cô phóng viên cắt ngang cuộc nói chuyện giữa nó với hần.

- Chúng tôi vừa nhận được bức ảnh của con trai thứ hai tập đoàn SBC đưa nhẫn cho tiểu thư duy nhất tập đoàn bất động sản GJ. Chúng tôi đang chờ gặp chủ tịch Hoàng chờ một lời giải thích.

Dòng tin như sét đánh ngang tai nó và hần. Là ai đã làm chuyện này. Lập tức những ý nghĩ tha thứ trong nó bị vút tắt. Không khí trở nên ngột thở.

Chưa để hần với nó có thể nói với nhau lời gì cánh cửa phòng đã bật mở. Ông Hoàng Lâm mọi ngày bình tĩnh nhưng hôm nay cũng phải mất kiên nhẫn, giọng nói đầy sự hấp tấp.

- Hai đứa ra phòng khách nói chuyện ngay!

Hần giật mình rồi đưa mắt về phía nó, nó quay đi hướng khác. Một chuyện dù nhỏ mà đưa lên báo thì sẽ thành việc bé xé ra to. Vậy chuyện của hần rất to thì sẽ thành thế nào? Chắc chắn không thành bé được rồi.

- Đi xuống đi.

Nó không nhìn hấn nói. Nó không còn biết phải nhìn hấn sao nữa. Giờ thì mọi chuyện đã bị phơi bày trước công chúng rồi, giờ thì nhân vật chính là hấn với Muni. Nó đã trở thành kẻ thứ ba.

Hấn chưa xót nhìn nó, muốn được ôm bờ vai run rẩy kia, muốn được ôm nó vào lòng nhưng hấn đành phải bước ra khỏi cửa. Bây giờ, đây là biện pháp tốt nhất.

Sống mũi bắt đầu cay cay, từng giọt nước mắt rơi xuống. Trong vắt nhưng mặn. Một lần nữa, nó khóc, vì hấn. Vì người con trai đó- người đã từng là kẻ thù không đội trời chung với nó. Nhưng giờ thì nó đã lỡ yêu hấn, đã lỡ để hấn chiếm trọn trái tim. Nhưng tại sao mới vài phút trước đây có còn tràn đầy niềm tin với hấn còn bây giờ thì đã vụt mất. Nó ghét bức ảnh đó! VỪA ghét vừa sợ. Giống như một nỗi ám ảnh nó vậy.

- Anh yêu em!

Hấn đã nói thế. Liệu nó có thể tin được không?

Lời hấn nói là hành động?

Đâu mới là đúng?

~*~*~*~*~*

~Dưới nhà nơi ba hấn và ba nó đang ngồi trò chuyện. Hai người đã ra thương trường nhiều năm rồi, đã nếm đủ rất nhiều vị mặn ngọt của nó. Nhưng điều đau đầu với bất kì ai đi nữa vẫn là con cái. Jọ có thể kiểm soát được tình hình với những đứa con máu mủ thì lại không tài nào khống chế nổi.

Hấn bước xuống, từng bước nặng nề. Trái tim hấn giờ đang rỉ máu từng hồi, cái tên Muni như một con sâu đang hút cạn dần dòng máu tươi trong người hấn. Có phải, quen cô là một sai lầm. Cô không đơn giản như hấn nghĩ. Rất không bình thường.

Từng bước hấn tiến lại gần ghế, ngồi xuống và thở hắt một cái. Ông Hoàng Lâm nhìn sự mệt mỏi trong đứa con trai của mình nên không muốn tạo áp lực cho hấn thêm, bình tĩnh hỏi.

- Hãy nói chuyện trong ảnh là giả đi con trai!

Hấn lặng im một lúc, đắm chiêu suy nghĩ. Điều đó là giả, và cả việc nó dịu dàng, cười với hấn cũng là giả. Tất cả chỉ là giả. Giả vờ thôi mà!

- Vâng! Là giả.

Ông Hoàng Lâm thở phào nhẹ nhõm, ông tin đứa con trai này. Ai cũng nói nó giống ông mà ngày xưa con chung tình lắm, yêu mỗi mình mẹ hấn à . (^^) Ông nở một nụ cười, đứng dậy tiến lại gần hấn.

- Tốt lắm con trai! Con không làm ta thất vọng!

Hấn cố nở nụ cười. Việc đó có là giả hay thật thì đâu có quan trọng. Quan trọng là...

Ba nó ngồi yên từ nãy đến giờ nhìn hấn, bóng nở nụ cười. Ông có một đứa con rể si tình đây. Nhìn cách hấn buồn bã và ánh mắt ông cũng có thể đoán được là hấn với nó đang cãi nhau. Chuyện bọn trẻ mà, còn báo chỉ có thể lo được.

- Vậy chúng ta sẽ xử lí lũ nhà báo sớm. Tôi sẽ mở một cuộc họp báo để giải thích vụ việc, tất nhiên là phải có cả ba đứa tham gia.

- Vậy cháu nên làm thế nào ạ?- Trong đầu hấn sáng lên một tia hy vọng. Sâu thẳm trong trái tim hấn vẫn tin điều nó làm là thật.

- Có hai biện pháp. Một là cháu và Kiều Nhu sẽ cưới nhau cũng như chúng ta thừa nhận thông tin đó. Còn thứ hai (là nhờ cô bạn cháu giải thích giúp)

Nhưng chưa nói được hết câu thì ông Dương Minh giật mình. Dưới chân cầu thang nó nằm đó, từng giọt máu bắt đầu chảy ra. Loáng cái đã loang thành vũng.

Lúc nó đi xuống nghe thấy ba nói hấn và cô sẽ cưới nhau liền bị trượt chân ngã. Đến lúc người bị nhắc bỗng để đưa lên xe cứu thương trong đau đớn nó vẫn còn vang lên những tiếng nói đó.

....Sợ lắm....

.....Em không thể phủ nhận em thích anh nữa rồi.....

.....Nhưng điều đó lại làm em đau hơn.....

...Khi tất cả tình cảm từ anh.....

Là ngộ nhận....?

Là giả vờ.....?

Bàn tay hắn nắm chặt tay người con gái đó. Từng ngón tay bút măng đang run rẩy, nơi khoe mắt nó chảy ra một giọt nước mắt hòa vào vết máu ở đầu. Màu đỏ ấy nhanh chóng hòa màu đôi mắt xanh nhìn nó lo lắng. Hắn siết chặt tay nó hơn, miệng không ngừng gọi tên nó. Hắn hận mình.....đã quen với Muni.

Trong ngôi biệt thự giữa trung tâm thành phố, nơi phòng khách tràn ngập ánh đèn có một người phụ nữ sang trọng và người đàn ông trung niên đang nói chuyện vui vẻ. Ánh vàng lấp lánh che đi sự cô đơn nơi đây, một gia đình tưởng chừng là hạnh phúc.

Muni mở cửa bước vào, đôi chân vừa đặt bước lên sàn nhà thì mẹ cô đã chạy ra cười ríu rít.

- Con gái hôm nay của mẹ đi học có mệt không? Con đói rồi à? Mau vài ăn cơm đi nào!

Cô ngạc nhiên, đôi mắt đen mở to. Mọi ngày về nhà chỉ là những cô hầu đi lại còn chẳng có ai ngoài cô lẻ loi, đơn độc. Sao họ lại ở đây vào lúc này? Mà giọng nói kia, đã 1 tháng cô chưa được nghe rồi.

Đôi môi hồng nhếch lên, cô đi lướt qua bà Lâm.

- Sao? Thấy tôi lập được công lớn nên mới nhớ đến đứa con này à? Thế mà tôi tưởng hai người đưa tôi vào thùng rác lâu rồi đấy chứ!

Ba cô mặt hơi tức giận, giọng nói có vẻ gắt lên.

- Con vô lễ quá đấy!

- Vâng! Từ bé tôi có được ai dạy dỗ đâu! Ba mẹ tôi thì họ chỉ biết đâm đầu vào đấu tranh trên thị trường, quên cả sinh nhật tôi mà.

- Con....!

Cô lướt qua ông, bước đi lên tầng. Những người đó thật sự vô nghĩa trong cuộc sống của cô. Tiền bạc ư? Cô không cần! Cái cô cần là tình yêu kia kìa! Điều mà cô sẽ chẳng bao giờ có được.

“Tách!”

- Đã hứa là không yếu đuối nữa mà...!- Cô lau đi thứ nước vừa chảy ra. Đau ứa! Trái tim của một đứa trẻ.

21. Chương 21

Một mình trong giấc mơ dài miên man, cảm tưởng như thế giới chỉ là 4 bức tường vô tận. Nó thấy cô đơn, lạc lõng và không thấy hắn đâu?

Hắn đâu rồi...?

Tại sao lại không ở bên nó?

Nó sợ quá..!

Trước mặt nó bỗng hiện ra một bà lão có chiếc mũi dài, toàn thân bận đồ đen, tay cầm chiếc chổi. Nó giật mình lùi lại vài bước.

- Bà....bà là ai?

Bà lão kia cười rợn tóc gáy để lộ ra hàm răng đã mọc hết còn 2 chiếc răng cửa, sao mà giống chuột vậy?

- Ta là phù thủy của Thần Chết đây!

Nó im lặng một lúc rồi nhìn chằm chằm cây chổi của bà lão kia. Bóng đôi mắt tím sáng lên, nó ba chân bốn cẳng chạy về phía bà lão và giật lấy cây chổi.

- À há! Thế à? Cho con xin cái chữ kia về khoe bạn nhé! Wow! Vậy đây là cây chổi biết bay hả? Cho con mượn cưỡi thử tý nhé!

Mụ phù thủy ngăn cả người, chưa gặp người nào như vậy cả. Nhưng hành động thì nhanh hơn tay nên đã cưỡi cây chổi lên cao và gọi với xuống nó.

- Nếu đi về phía chiếc cầu đen kia thì ta sẽ cho con mượn!

Nó dụi dụi mắt, 2 chiếc cầu một đen một trắng hiện ra. Nó liền gật đầu lia lịa, mụ phù thủy cười thầm đưa cây chổi cho nó. Nó nhanh tay nhận lấy rồi tung tăng đi về phía cầu. Lúc đứng trước chiếc cầu cầu, nó cứ tần ngần mãi không biết chiếc cầu này sơn đã khô chưa, có làm hỏng guốc nó không.

Thấy nó như vậy, mụ phù thủy sợ bị Thần Chết giảm lương nên đã hóa phép cho hiện ra hình bóng một người con trai ở phía trước cây cầu. Rồi không may chính bà ta cũng bị cái ảo ảnh đó hút hồn suýt nữa là chạy đến vô rồi may mà kiềm chế kịp.(=.=)

Đúng như bà dự đoán nó lập tức có phản ứng ngay nhưng không phải là bước về cây cầu mà là....cầm chổi đập cái người trước mắt. Lập tức hình ảnh đó vỡ ra thành từng mảnh giống như lọ thủy tinh bị vỡ vụn. Nó hoảng hồn, liền ném cây chổi xuống và chạy đến chỗ mụ phù thủy.

- Bà ơi! Cháu nữ đánh anh ấy rồi có cách nào để cứu anh ấy không à? Này bà ơi bà ơi!!!!!!

Mụ ta thì chẳng thể nghe thấy tiếng nó nói chỉ biết khóc dở chết dở một mình. Sao nó lơ quăng chiếc chổi của mụ đi chứ? Giờ thì về bằng gì đây? Thế là bà ta liền vội đuổi theo bắt chiếc chổi bỏ quên nó.

Bỗng chiếc cầu đen kia biến mất và mặt đất rung chuyển....Nó rơi vào không trung vô tận....

- ÁAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!

(hoàn toàn mang trí tưởng tượng...biến thái của Zu keke)

Còn hấn thì ôm cục sưng to đùng ở trên trán. Nghe bác sĩ nói nó bị chấn thương nhẹ chủ yếu là cú sock tinh thần nên hấn mừng lắm. Nhưng tình hình thế này thì chưa nên mừng vội rồi. Lúc mà nó cứ nói gì mà chữ kí rồi cười hấn liền chạy đến cầm tay nó và thử nghe xem nó nói gì. Đợi một lúc không thấy động tĩnh định ngồi xuống ghé thì bị ăn mười phát đấm đá loạn xạ của nó. Người nào cũng sock như vậy thì chắc người sống còn khổ hơn người hôn mê nữa.

- Đúng là em chỉ thích làm khổ anh!

Hấn xoa má, nhéo má nó một cái. Bỗng từ khóe mắt nó, một giọt nước mắt trào ra.

- Không biết là đang mơ mộng gì nữa!

Hấn khẽ thở dài, thấy lòng mình quặn lại. Chứng kiến người con gái mình yêu đau khổ thì đúng là cực hình. Nhưng hấn lại chẳng thể làm gì được, người nó yêu đau phải hấn.

Đôi mắt xanh nhìn xa xăm về phía chân trời. Ánh chiều âm đạm nhuộm màu cho nỗi buồn chất chứa. Hình bóng người con gái đó....thật xa vời!

“Cạch!”

Mẹ nó bước vào, thấy hấn thì nở một nụ cười. Bà không biết chuyện gì xảy ra giữa hai đứa nhưng bà biết, cậu con rể kia là một chàng trai si tình. Chỉ có điều, cái đứa con gái quậy như quỷ sứ kia lại không được thừa hưởng gen của bà nên chắc không biết đâu. Haizzzzzzz (sặc)

- Duy Phong! Bác cháu mình nói chuyện một chút nhé.

Hấn quay người lại, buông tay nó ra và lặng lẽ bước ra ngoài. Lúc cánh cửa dần khép lại thì đôi mắt ẩn vẫn không rời khỏi nó.

Hành lang bệnh viện vang lên những tiếng giày đều đều, một người phụ nữ mặc chiếc áo dài quý phái với một cậu con trai tuấn tú đang bước đi. Khuôn mặt ai cũng có vẻ đăm chiêu.

- Ba cháu đã quyết định rồi, cháu nên nhờ cô bé Muni đó giúp đỡ trong đợt họp báo này.

Bà Dương lên tiếng phá vỡ không gian yên tĩnh của hành lang dãy phòng vip. Hẳn hơi ngạc nhiên rồi cũng gạt đầu.

- Dạ.

Dù hẳn ngàn lần không muốn gặp cô nhưng vẫn phải đi, hẳn ghét cái gương mặt đó. Chỉ vì cô mà nó đã thành ra thế này. Hẳn biết, như thế là nhỏ nhen, là ích kỉ vì đây hoàn toàn là lỗi của hẳn nhưng nếu không nghĩ thế chắc hẳn điên đầu mất.

- Vậy cháu đi ngay nhé! Bác để xe của cháu ở cổng rồi đó.

Hẳn lấy chiếc chìa khóa từ tay bà rồi chào, rảo bước nhanh hơn. Hẳn muốn kết thúc mọi chuyện càng sớm càng tốt. Để có thể trở lại như ban đầu, nhưng hẳn biết rõ trái tim hẳn thì không thể thay đổi được.

Một khoảng lặng trong trái tim.....

Giờ đã khắc tên người ấy....

Em! Người con gái duy nhất tôi yêu....

Cũng là người.....khiến tôi đau khổ

Khi hẳn mở cánh cửa xe thì mẹ nó hét thêm vài câu động viên.

- Con rể! Cố lên nhé!!!!!!!

Hẳn cười đáp trả không may đầu va phải trần xe(không đi xe mui trần) làm sưng lên một cục u to đùng. Ước tác giả chế thật !!! (o-0”)

Nơi chiếc bàn gần cửa sổ trong quán cafe có một người con gái có mái tóc tím ngang vai và đôi mắt đen tinh nghịch. Đôi môi hồng phớt nở nụ cười, nhưng không phải là nụ cười hồn nhiên. Lúc hẳn gọi điện, Muni đã vui sướng biết nhường nào. Cô đã lựa bộ đồ này trong suốt hai tiếng đó nhưng rồi nghĩ ra là phải theo phong cách tinh nghịch mọi khi lại lủi thủi vào thay đồ. Đen thật. Nhưng hôm nay đọc báo nghe tin nó phải nằm bệnh cô đã nhảy cẫng lên vì vui sướng. Cuối cùng thì nó cũng phải trả giá, nha nó đã phải trả giá vì đã biến tuổi thơ của cô thành một chuỗi bất hạnh. Tất cả đều sẽ từ từ nếm được mùi vị của sự trả thù!

- Chào!

Hẳn ngồi xuống chiếc ghế đối diện, nở một nụ cười gượng. Nhìn nụ cười lém lỉnh kia sao mà thấy như có ai đó tiêm thuốc kích thích....ói vậy.(ha ha ha)

- Sao mà cái mặt buồn thiu như bánh bao vậy?

Muni nhấm một ngụm cafe, đôi mắt tinh nghịch làm bộ như mọi khi. Nhưng sao hôm nay không thấy hẳn gọi cô là nhóc nhỉ?

- Không có gì!

- Vậy à?- Muni cũng cười, khuôn mặt hơi xám lại vì tức- Mà không biết hôm nay nhị thiếu gia nhà họ Hoàng tìm tiểu nữ có việc gì?

Hẳn không còn tằm tạng đùa cợt với cô nên vào thẳng vấn đề luôn, chẳng muốn đôi co thêm một giây một phút nào nữa.

- Có việc nhờ cô giúp!

- Sao?- Cô đã hơi tức giận vì cái cách xưng hô kia nhưng vẫn làm vẻ bình thường.

- Buổi họp báo!

~*~*~*~*~*

~Cuối cùng buổi họp báo cũng diễn ra. Căn phòng thật sự quá chật với đội ngũ nhà báo đông đảo như là từ khắp trên thế giới về vậy càng tạo cảm giác căng thẳng cho hẳn. Những câu hỏi của cái lũ thích moi móc người ta kia chưa chắc hẳn đã trả lời được hết. Nhưng điều hẳn lo nhất chính là Muni. Hẳn biết, cô không trong sáng như vẻ bề ngoài, cũng có thể do hẳn quá đa nghi. Cứ cẩn thận vẫn hơn.

Buổi họp báo bắt đầu. Hẳn bước ra ngoài cùng Muni, hai người ngồi sóng song với nhau.

Các phóng viên lập tức chụp ảnh chụp ảnh lia lịa, theo con mắt cáo mắt cú nhiều namư kinh nghiệm thì đây chính là cô gái trong ảnh.

- Đây có phải là cô gái trong ảnh đúng không ạ? Tại sao cậu lại đưa cô ấy đến đây?

- Vì cô ấy cũng là người có thể trả lời câu hỏi của mọi người.

- Cậu và cô ấy có quan hệ gì ạ?

- Chúng tôi là bạn!

- Bạn bè mà tặng chiếc nhẫn đôi đó ă? Tôi thấy hơi vô lí!

- Vậy có điều luật nào của nhà nước cấm là bạn bè không được tanựg nhẫn đôi tình nhân không?

- Theo tôi biết thì cô ấy là con gái của tập đoàn bất động sản GJ, từ nhỏ sống ở Mỹ. Về nước cách đây chưa được bao lâu mà đã có thời gian bồi đắp tình cảm thân thiết để anh tặng chiếc nhẫn đó sao?

- Chúng tôi kết bạn qua mạng . Lúc về nước cô ấy đã chuyển vào trường tôi nên chúng tôi liên thân thiết ngay.

- Có thể cho tôi hỏi đó là mạng nào không ạ?

- Đó hình như không namư ftrong nội dung họp báo. Hơn nữa, tôi không phải tội phạm để mọi người tìm bằng chứng.

- Xin lỗi! Cô Kiều Như, cô có thể xác nhận những lời anh Duy Phong nói là sự thật không ạ?

Giây phút hẳn lo sợ đã đến. Nếu cô trả lời không thì mọi chuyện sẽ càng ngày càng rắc rối hơn. Dù báo chí không biết chuyện hẳn với nó dính hôn nhưng chuyện hẳn đưa nhẫn ột cô gái không phải bạn thì cũng sẽ là tin giật gân trên thị trường. Có thể, hẳn phải lấy cô nữa.

Hồi hộp....

Căng thẳng....

Tất cả mọi người đều mong chờ câu trả lời của cô.

Bên dưới, Sunny lo sợ níu tay áo Sa.

- Làm sao bây giờ? Cô ta mà nói không là chết chắc!

Đôi mắt lam ngọc nhìn Muni, dăm chiêu. Trong đầu Sa đã hiện lên câu trả lời của Muni. Chắc chắn là.....

22. Chương 22

- Tất cả những gì anh ấy nói - Muni dừng lại một chút, bàn tay nắm chặt - đều là sự thật.

Đám phóng viên nhìn nhau ngơ ngơ ngác ngác rồi hỏi thêm vài câu xác định nữa mới chịu buông tha. Hẳn cũng hơi bất ngờ nhìn cô chăm chăm rồi sực tỉnh, trên mooi nở nụ cười tươi tắn. “Nhỏ đầu xấu như mình nghĩ đâu!”

Vậy là hẳn đã có thể sống yên bình trở lại nhưng hẳn biết rõ, trái tim hẳn thì không thể thôi thổn thức nữa rồi.

23. Chương 23

Vừa quay người lại thì hấn giật bắn tim, suýt nữa là lặn từ đỉnh xuống chân rồi. Sao lại có người từ sao Hỏa vi hành xuống trái đất thế này?

Mini thấy hấn kì như vậy cũng quay lại xem sao thì té xỉu, trước mặt nhỏ là một con người đang hùng hực cháy, trên đầu mọc lên hai cái sừng và hàm ra thì thò ra hai chiếc răng nanh. OH MY GOD. Ai dám nói đây là hotgirl trường cấp ba nhất nhì nước nhỉ?

- Jen...Jen...! Sao..em lại ở đây?- Hấn mặt méo xẹo không nói lên lời, lập tức đứng phất dậy cách xa Muni trăm dặm. Sao có cảm giác như bắt quả tang làm chuyện xấu vậy?

Nó nở một nụ cười lạnh gáy, từ từ đi đến gần hấn. Nghiến răng nghiến lợi chừng chừng nhìn Muni.

- Em đến đây làm gì à? Em đến để phá rối hai người đấy!

Cô cũng giật đứng mình, sợ hãi nấp sau hấn. Hấn bước sang trái để tránh cô, cô cũng bước, mãi đến khi nó hét lên thì hai người này mới dừng màn kịch lại và đứng nghiêm trang theo kiểu quân đội.

- DỪNG LẠI CHO TÔI!

Nó lấy hết sức bình sinh để hét lên, thấy là người hấn đi. Sau khi xử-lí-cái-tên-đáng-nhẽ-không-nên-có-mặt-ở-đó nó đã cấp tốc đi đến đây rồi để chứng kiến cái cảnh đôi-bạn-thân rượt đuổi nhau thân mật. Nó đã đứng đây nửa tiếng rồi mới lấy hết can đảm để đi ra, nhưng khi đi ra rồi thì nó cũng biết tại sao mình lại làm thế. Nhưng trái tim nó đã điều khiển khiến lý trí bị vùi dập.

- Tại sao chúng tôi phải dừng lại chứ? Mà(Mày)...à Bạn có quyền gì mà ngăn cản chứ?- Muni nhìn nó thách thức, trông nó bây giờ có vẻ nhột nhạt khá nhiều, “dễ thương” ghê.

- IM ĐI!

Giờ thì không phải nó mà hấn gắt lên. Nghe cô nói với nó như thế hấn chưa kill cô là may lắm rồi đấy, hấn không cho phép ai làm như vậy,...trừ mình. Tại sao ư? Nói rồi đấy, hấn-yêu-nó.

Muni im bật, môi mím lại tức giận nhưng chỉ có thể kín đáo mà liếc nó thôi. Sao hấn lại quát cô vì nó cơ chứ, thật không công bằng. Tại sao mọi người đều không công bằng với cô vậy chứ? Cô hận. Nhất định hấn sẽ là của cô. Muni nở một nụ cười với hấn nhưng Shin nhanh chóng quay đi nhìn về phía nó thì vội vã chạy đến đỡ Jen đang sắp ngã đi.

Nó thấy đầu óc quay cuồng, cái vết kim truyền dịch vừa dứt ra lại chảy máu, nhưng nó thấy rất ấm áp vì có vòng tay đó và khuôn mặt đó. Nó lại lịm đi.

Hấn hốt hoảng bế nó lên rồi đi ra xe, đúng lúc đó các nhà báo vẫn chưa đi liền chụp ảnh lia lịa. Nhưng hấn chẳng quan tâm vẫn lái xe như bay trên đường và lay lay người nó, hấn sợ mỗi khi nó nhắm mắt mà mặt tái nhợt thế này. Hấn sợ lắm..

Hai bàn tay nắm chặt...

~*~*~*~*~*

~Trên con đường Hà Nội se lạnh, một bóng dáng cao to đag rảo bước, vừa đi vừa....c-hửi thề một người nào đó. Trên mặt còn vết tím bầm do thử phạm gây ra. Lúc đó phải hỏi ngay là con trai hay gái chứ nhỉ. Mình chỉ đến thăm, nghe thấy cô ta gọi tên ai đó nên chạy đến nắm tay chần an thì bị đâm một cú giáng trời vào mặt. Đã thế chẳng xin lỗi gì mà chạy vụt đi nữa chứ. Đúng là một cô gái đặc biệt đến cá biệt.

Ken dừng lại. Ánh mắt chăm chú vào chiếc xe mui trần đỏ vừa lướt qua, kia chẳng phải nhỏ đó với thằng từng đánh mình đó sao? Thì ra đến tìm hấn hả? Đúng là không biết nhìn người, anh đây đẹp trai thế này mà không biết giữ lại đi chọn cái tên chưa được một phần của mình đó.

24. Chương 24

Hắn thở phào nhẹ nhõm khi nghe bác sĩ nói nó ổn, chỉ là “trốn” viện hơi sớm nên mới bị kiệt sức như vậy. Vì bác sĩ mỉm cười hiền hậu và hỏi một câu khiến hắn cứng đờ người.

- Có vẻ như cháu mệt mỏi nhiều hơn so với cái lần túm cổ tôi nhét vào phòng cấp cứu nhỉ?

Duy Phong gãi gãi đầu cười trừ, giờ mới biết bác sĩ cũng thù dai gớm cơ, đã mấy tháng rồi mà vẫn nhớ như in ý nhỉ. Thôi dù gì nó đang giao phó cho ông ta nên cứ lễ phép chút vậy.

- Dạ! Lần đó cháu cứ tưởng...

- Thôi! Vào đó đi, chăm sóc vợ cẩn thận nhé- Bác sĩ vỗ vai hắn mỉm cười và rảo bước đi.

Duy Phong vẫn đứng ngẩn ngơ ở đó, khuôn mặt trông rất “ngộ”. Ông ta vừa nói gì cơ? Vợ á? Sao lại gọi Jen là vợ mình? Bỗng dưng hắn nở một nụ cười, thấy vui vui sao á. Đưa tay xoay nắm đấm, hắn bước nhẹ đến bên giường nó. Nắm chặt ban ftay bé nhỏ kia, hắn xoa xoa để sưởi ấm cho nó, vì mai này hắn sẽ chẳng còn cơ hội được như vậy nữa.

Nó đã gầy hơn nhiều, nhưng khuôn mặt vẫn không giấu được cái vẻ đẹp vốn có. Hai má ửng ửng hồng, đôi môi hơi hé. Khuôn mặt nó hơi nhăn lại, miệng kêu tên ai đó.

Hắn hơi cúi người xuống, cố nghe xme nó gọi ai. Âm thanh nhỏ, nhẹ như gió thoảng, trong trẻo.

Hắn mở to đôi mắt xanh thăm nước biển của mình. Cảm giác có gì đó trào dâng từ đáy lòng, cổ họng nghẹn lại. Nó vừa nói gì cơ? Chắc là hắn nghe nhầm rồi, hắn sợ mình đang nằm mơ mất, hoặc là ảo giác như người thấy nước trên sa mạc.

Âm thanh ngày càng to hơn, rõ hơn, hắn vội chạy ra ngoài sợ sẽ không kịp được cảm xúc của mình.

Bàn tay đang nắm tay nó buông ra.....

Đã hơn bốn giờ chiều, Sunny vừa đi lại lại quanh phòng bệnh vừa rửa hắn không biết biệt tăm biệt xứ phương trời nào rồi nữa. Nhỏ Sa vẫn chăm chú vào cuốn giải tích, nhưng ánh mắt hơi liếc nó. Băng Băng ngồi trên giường, không khí lạnh khiến vết thương ở đầu nhói lên. Lúc tỉnh dậy nó đã hy vọng, hy vọng, hy vọng để rồi thất vọng. Hắn không ở đó, không gần bên nó. Vậy “anh yêu em” hắn đã nói nghĩa là gì?

Nó cười nhạt, mắt không lấp lánh nhưng buồn và mờ đi. Nhìn nó trong thật mong manh, chỉ cần một làn gió cũng có thể thổi bay đi mất, nhưng nó vẫn kiên trì, chờ người đó.

- AAAAA! Tao không chịu được nữa rồi!Cái tên chết dẫm ấy ở đâu thế chứ?- Sunny không gkìm được liền hét lên, phá tan không gian yên tĩnh của căn phòng.

- Mày im đi được không?Giọng hét của mày có thể khiến ông truyền dịch nổ tung bây giờ- Sa bình thản nói, ngó lơ khuôn mặt như muốn giết người đến nơi của Sunny.

- Bọn mày về đi.

Giọng nói nhẹ, nhưng run rẩy vang lên. Sunny nhìn nó đau khổ, thấy muốn đập chết tên bút chì khốn kiếp kia quá.

- Về đi.

Nó nhắc lại một lần nữa, nó yếu đuối quá rồi, nó đãkhông thể kìm được nữa rồi.

Sa vỗ vai nó và mỉm cười, rồi kéo Sunny ra khỏi phòng. Khi cánh cửa khép lại, nó bật khóc. Trái tim nó lại nhói lên, thất lại dày vò thân hình nhỏ bé đang run rẩy.

Hắn là gió, đi rồi sẽ không về nữa.

Nó chợt nghxi lại, nó chưa bao giờ dụi dằn hay ân cần thực sự với hắn cả, đều là những trò chọc phá mà thôi. Thấy hắn nhăn nhó nó thấy vui lạ thường. Nó tệ quá, hắn bỏ nó đi là phải. Nó đáng bị như thế, đáng bị trừng phạt.

Bàn tay siết chặt ga giường, nó cắn môi đến chảy máu. Hổ đen trong trái tim lại rỉ máu, nhưng có lẽ sẽ là lần cuối cùng vì hắn.

Nó chấp nhận buông tay.

Không! Nó đã bao giờ chứng thức níu giữ đâu.

Nó sẽ để hắn hạnh phúc với một người nào đó.

Một người không phải nó.

Người nó co rúm lại, chỉ nghĩ thôi ma nó đã sợ hãi thế này, vậy thực hiện sẽ sao đây?

- Hoàng Duy Phong, hạnh phúc nhé.

Nó ôm đầu gối, mỉm cười chua xót. Yêu một người thì nên hy sinh để người đó hạnh phúc...

Bên dãy nhà đối diện vang lên tiếng hát.

"Đâu ai biết em rất buồn, nhìn mưa rơi lặng lẽ

Nhìn một người đi xa mãi chẳng thể quay trở về

Lệ em tuôn rơi suốt đêm, cô đơn cứ như dài thêm

Nhưng em sẽ không buồn hơn và sẽ không còn khóc đâu.

[DK:]

Em sẽ vẫn như ngày đó, luôn vui như khi còn gần anh

Em sẽ vẫn như ngày đó, sẽ không khóc khi đêm một mình

Em sẽ vẫn cười thật tươi khi gặp anh trên phố đông vô tình

Dù gần bên anh người ấy, đâu phải em.

Em sẽ mỉm nhẹ bờ môi chào anh, người của hôm qua

Em sẽ không còn tiếc nuối những ấm áp của ngày ban đầu

Em sẽ bước nhẹ thật nhanh và sẽ không còn quay đầu lại

Vì gần bên anh giờ đây, người ấy không phải em."

Bản nhạc buồn, như làm nền cho cảm xúc trong nó lúc này.

Cánh cửa phòng bệnh bật mở...

25. Chương 25

Cánh cửa phòng bệnh viện bật mở....

Nó không còn muốn ngoái đầu lên, chắc là nhờ bạn hoặc cô y tá vào thôi mà. Đưa bàn tay kéo chăn trùm kín đầu, nó nói nhỏ đủ để đối phương ra.

- Ra ngoài, nếu chưa muốn chết.(=.)

Nhưng có vẻ người kia không những không sợ mà còn cả gan giật phắt tấm chăn của nó vứt xuống sàn. Nó hít mấy hơi để lấy sức rồi chuẩn bị khiến cái tên không biết tốt xấu kia một trận thì....

Đôi môi nó bị chiếm lấy. Nó mở to mắt hết sức để nhìn cái người đối diện. Shin? Bút chì? Hoàng Duy Phong?

Nó dùng hai tay để đẩy hắn ra, cảm tưởng như đang nghẹt thở đến nơi mất. Nhưng hắn thì có vẻ là chẳng muốn dừng lại chút nào mà mỗi khi bị nó đâm cho vài cái ơ lưng thì còn hôn cuồng dã hơn.(o-o)Nó cảm thấy yếu ớt và bất lực nên thôi không vùng vẫy nữa, mặc kệ cho hắn muốn làm gì thì làm.

Thấy nó chịu khuất phục, hần lới lỏng vòng tay hơn, nhưng sức hút của bờ môi mỏng kia thì hần chẳng thể buông tha. Và cũng không biết từ lúc nào, nó với hần đã từ từ ngã xuống chiếc giường trắng muốt của phòng bệnh.

Nó thấy tình hình đang có mùi nguy hiểm, liền bạo gan.....cắn vào môi hần một cái. Nụ hôn bỗng chốc có vị tanh nồng của máu, nhưng quái thay nó lại càng làm hần cuồng nhiệt hơn.

Gió bên ngoài đã nhẹ hơn, chiếc rèm cửa tung bay phấp phồng tạo một cảm giác mờ ảo. Hơi sương đã sớm bao phủ mặt đất, khiến chúng long lanh ánh bạc của trăng.

Trong phòng, hần ngồi và để nó dựa vào ngực của mình. Hần vuốt nhẹ mái tóc nó, họ im lặng không nói gì. Đầu cần nói gì, chỉ cần hiểu tình cảm dành cho nhau là được. Hần cúi người xuống, hít cái mùi hương tóc nó.

- Em nên cảm ơn trời đi....

Nó ngược đầu nhìn hần, khó hiểu. Đôi mắt tím to tròn khiến hần bật cười. Đưa tay lên nhéo mũi nó, hần nói giọng gian gian.

- Nếu đây không phải bệnh viện thì em chết với anh rồi!

Nó cúi mặt xuống, khẽ thúc vào bụng của hần. Nó chỉ ước giây phút này sẽ ngừng trôi, để hần và nó sẽ mãi mãi bên nhau như thế này. Chỉ cần như vậy, là đủ lắm rồi. Đây là giây phút hạnh phúc nhất đời nó, và tương lai không xa nó cũng vẫn sẽ giữ được hạnh phúc này. Chỉ cần có hần, thì bằng mọi giá nó sẽ làm được. Cảm giác mất đi người mình yêu rất đau, thực sự rất đau....

Hần cũng hạnh phúc không kém. Không biết hần đã mơ ước được ôm nó thế này bao nhiêu lần rồi, được cảm nhận tình yêu của nó là niềm vui lớn nhất của cuộc đời hần. Hần mỉm cười, ầm ập. Bao nhiêu đau thương họ nếm trải thì cuối cùng Thượng Đế vẫn để họ về với nhau, dù có thể nào tình yêu đích thực vẫn thắng.

- Chán quá, sao chúng ta không sinh sớm một năm nhỉ?

- Gì cơ?- Nó bật cười trước cái vẻ tre con của hần.

- Nếu sinh trước, giờ anh đã có thể cưới em rồi!

- Hứ!- Nó bĩu môi- Ai thèm lấy anh.

Hần cúi xuống, nở một nụ cười lưu manh giả gianh....lặng tữ.

- Thế ai đã ngã “chổng quèo” khi nghe tin anh cưới người khác.

Hai má nó ngượng ngùng, có vẻ như động vào nỗi đau, nó vùng vằng bỏ ra hóng gió bên cửa sổ. Gió lùa qua lọn tóc khiến chúng tung bay. Hần vuốt khan rồi khi ra ôm sau lưng nó, sao người bệnh mà vẫn.....quyến rũ quá trời. ^-^

- Anh yêu em!

Nó cười hạnh phúc. Lần này hanứ nói là lần thứ hai rồi nhưng vẫn rất “hấp dẫn” nha.

- Thế còn em?

Hần chăm chú nhìn nó, chờ đợi. Nó chưa từng nói yêu hần, dù những lời đại loại như thế hay ngọt ngào còn chưa nữa là.

Gió bắt đầu nổi to hơn, các cành cây rít lên. Từ đây nhìn ra thành phố sầm uất thật lung linh. Nó giả bộ mê mẩn ngắm thành phố, coi như không nghe thấy gì. Hần có vẻ mất kiên nhẫn trước chú nai tơ này, đe dọa.

- Không nói là anh “thịt” em tại chỗ đấy!

Nó giật mình, gạt cái rụp. Ý nó là trả lời có cái câu mà hần hỏi “Thế còn em?”. Nhưng dù cũng hiểu thì hần vẫn tận dụng cơ hội trêu chọc nó.

- Haizzz! Anh có sức hút vậy sao? Bảo yêu hay không không nói mà bảo là thịt thì gật ngay cơ!

Nó lại được phen ngượng đỏ cả mặt, bất chấp bệnh tật nó thúc mootj aci rõ đau vào bụng hần khiến hần rên lên và làm mặt đau khổ lắm.

- Em...mưt sát..chồng..ự ự!

Nó khoanh tay nhìn hần bình thần lên giường ngủ. Trên môi vẫn còn đọng lại nụ cười tinh nghịch.

Nhưng những thử thách vẫn chưa dừng tại đây.....

26. Chương 26

Nắng vàng lượn lờ nhảy nhót trên cành lá. Từng chú bướm trắng bay là là cùng nhau, tạo nên khung cảnh thơ mộng của buổi sớm mai.

Bên cửa sổ, một cô gái có mái tóc vàng bồng bênh xoa nang vai, đôi mắt tím khiến người ta mê mẩn và hai má hồng phúng phính. Hình tượng thì thực nữ thể nhưng hành động thì chẳng thực nữ tẹo nào.

- Chết nè! Cho mày góa chồng nè- Jen acàm cây thuốc đập một chữ bướm đực bẹt dí vào tường. Từ này đến giờ nó đứng bên cửa sổ là để hại gai đình ‘người ta’ tan cửa nát nhà chứ đâu có hứng thú ngắm bình minh. Chả bù ấy ngày trước, cứ như cái bánh bao thiêu.

- Em độc ác nó vừa thôi chứ!

Cánh cửa phòng bệnh bật mở, chàng trai nhìn nó bật cười. Đúng là một cô gái đặc biệt, quá đặc biệt, cho thêm hai từ cá biệt cho tròn.

- Anh!- Mặt sno sáng bừng lên nhưng khi quay người lại thì lập tức nụ cười trên môi tắt ngấm.

Anh ngso lơ cái vẻ mặt hiện lên 3 chữ ‘Đi ra ngay’ của nó vẫn đứng dựa tường cười. Mái tóc vàng hung được nhuộm ánh nắng rạng rỡ cùng gương mặt như tượng đúc khiến Ken như chàng hoàng tử đang chờ đợi nàng công chúa đến bên mình. Anh mặc chiếc áo sơ mi đen giản dị để phòng nếu có động tay động chân thì dễ dàng sử dụng. Vì anh đã lường trước bộ dạng của mình sau khi bước ra ngoài cánh cửa này rồi.

Ken bước đến phía nó, đưa món quà được gói công phu ra trước mặt cùng cái nháy mắt đầy tình ý.

- Tặng em nè!

Nếu là những người con gái khác thì anh sẽ tặng hoa còn với nó tặng hoa thì sẽ được đáp trả ngy vào mặt. Nên anh mới tặng quà, chắc chắn nó sẽ bất ngờ lắm.

Jen nhìn món quà, gương mặt từ xj xuống liền trở nên u ám và cuối cùng là sáng lóe lên. Tên này chắc phải điều tra nso kxi lắm mới chọn màu này nhỉ, một amù xanh trang nhã và lịch sự, nhẹ nhàng và êm ái và cũng là MÀU NÓ GHÉT NHẤT!

- Ô! Anh quên mất! Nhưng không ngờ một người như em lại ghét màu xanh nha- Ken cười đắc thắng, chơi anh nhiều giờ anh chơi lại thôi.

Nó cũng cười, nhưng là nụ cười cay đắng. Nó đưa tay giật món quà và từ từ mở ra.

Đầu tiên là một cái hình đầu người có gắn lò xo nhảy lên lè khè trước mặt nó, tiếp đến là một khẩu súng. Khoan đã, một khẩu súng ư? Tặng mình khẩu súng? Tên này...có ý gì đây??!!

- Anh nghĩ đi nghxi lại thì tanực súng vẫn là hợp ự với em nhaats! Nhưng chỉ là đồ chơi thôi để phòng em cầm súng ban ứ anh luôn thì xui!- Ken vẫn cười hả dạ, cười như được cười vậy. Trêu nó công nhận vui thiệt!

Nó hằm hằm nhìn anh, đang nghĩ xem có ền ném anh xuống cửa sổ không. Chợt đầu nó sáng một cái bóng đèn, hà hà, tuy cái này nhẹ nhưng cũng được. Vốn là định chơi bút chì nhưng giờ cho tên này nể mũi trước.

Jne đưa hai tay ra đằng sau, trên mặt nở nụ cười ngượng ngùng.

- C..Cảm ơn anh nha!

Ken bỗng thấy rung mình, híc hôm nay dễ có sóng thần tràn về thủ đô Hà Nội yêu dấu lắm. Hoặc là sẽ có chị Hằng xuống trần và nhảy điệu nhạc rock. Dễ lắm.

Nó vẫn cười và tiến lại gần anh, hai tay nó đưa lên vuốt má Ken, giọng nói ngọt ngào như kẹo ngọt.

- Thật sự em rất thích món quà! Em sẽ sử dụng nó nhiều để nhớ đến anh.

Rồi nó náhy mắt với anh một cái, đôi mắt tím ánh lên tia tình nghịch. Ha ha, Ken ơi là Ken, anh gặp nhầm đối thủ rồi.

Đúng lúc đó, một lần nữa cánh cửa phòng lại bật mở. Nó và Ken quay ra cửa phòng.

Hắn trong chiếc áo phong xám trông thật bảnh trai. Mái tóc vàng được uốn kĩ lưỡng tạo vẻ hấp dẫn khó tả. Shin đang tươi cười thì nhìn thấy Ken lập tức nụ cười tắt ngấm. Nhưng không phải là ánh mắt hổ phách mà là ánh mắt nhình...sinh vật lạ.

Nó sợ kế hoạch bị bại lộ nên đã đẩy nhanh Ken ra khỏi phòng. Jen lập tức lấy lại vẻ vui tươi ban nãy (là cái lúc pha shọi gia đình bướm ý) với hắn.

- Hi hi! Hôm nay đẹp trai ghê!

Shin vẫn có vẻ bức tức, sao tên trời đánh đó lại ở đây hỉ? Lâu lâu quên chưa xử hắn đấy, phải bảo thằng Bun nó tìm lại rồi đánh cho abn sống bán chết luôn, xem còn bén mảng tới đây được nữa không.

- Có đẹp trai bằng cái người vừa nãy không?

- Không!- Nó trả lời không chần chừ.

Hắn xì khó ở đầu định đến xử tội nó thì bị câu nói của chị Jen nah fta làm cho cứng đơ.

- Không phaie đẹp trai hơn mà là quá đẹp trai hơn!

- Cái này không nói anh cũng biết- Shin nhún vai nói tỉnh bơ, công nhận anh mặt dày thiệt nha!(Shin+ Jen: biến đề nhỏ kia! t/g: Nó...nó nói ai ý nhĩ?>”

- Mà em chươì ác thiệt đó nha!- Hắn nhìn nó đang tràn đầy sức sống và nghĩ lại ác hình ảnh của Ken vừa nãy.

- Gì chứ? Ao kêu hắn dám tặng em súng chứ!- Nó phụng phịu.

- Thế thì hắn làm đúng rồi đấy!- Shin cười gian gian.

- HOÀNG DUY PHONG!!!!!!!!!!!!

~ Một phút cho trận động đất trôi qua

-- Em có cần hét kinh khủng vậy không?- Hanứ ôm tai nhấn mặt.

- Híc! Em đau đầu quá, tại anh đó, tại anh đó.

Thế là hắn phải chịu làm bao cát cho nó chút giận vì sợ ảnh hưởng đến sức khỏe của nó. Giờ mới thấy làm bệnh nhân sướng thật ha.(nói chơi thây!^^)

Ken đi trên đường, nghĩ lại lúc nó sờ má khiến tim anh đập loạn xạ. Mặt cũng tự mà nóng dần lên. Nhưng sao hôm nay kì vậy ta, sao ai cũng nhìn mình như sinh vật lạ vậy. À chắc mình đẹp trai quá ý mà. Chẹp chẹp!

Kì lạ! Nhìn kiểu gì gì á. Anh lắc đầu cho qua thì bỗng khựng người lại nhìn vào chiếc kính của cửa hàng gần đó. Sao mặt mình đầy óng ánh thế này? AAAAAAAAAA! DƯỞNG BẰNG BẰNG!! CÔ CỨ CHỜ ĐÂY!

Nó đang ăn chiếc đùi gà nướng bỗng hắt xì hơi. Day day mũi nó biết kế hoạch đã thành công, ha ha còn nhiều trò vui nữa nếu anh cứ lẩn quẩn quanh tôi đấy! Yeah!

Ta lại là tiểu tử quậy!

27. Chương 27

Mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, trời tỏa nắng thật oi bức. Ngồi trong phòng, tay Shin cứ lắc qua lắc lại hoài nhưng hần vẫn bình chân như vại ngồi đọc tin tức. Cánh tay vẫn tiếp tục đung đưa, lắc qua lắc lại đến rồi cả cẳng nhưng hanút vẫn chai lì dán mắt vào điện thoại.

- Shin!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nó bực tức hét lên. Cí tên khốn, người ta năn nỉ nãy giờ mà cái mặt cứ như không có chuyện gì vậy, có biết được bốn cô nương phải nài nỉ ngoác cả miệng rụng rời cả tay là phúc cho nhà mi lắm không hả?Hả?Hả?

- Sao?- Đáp trả bao nhiêu công sức của nó là một gương mặt thản nhiên không thể thản nhiên hơn của hần. Công nhận hần có tài làm diễn viên lắm ý! Hần mà không đi thi thì là tổn thất rất lớn cho nền điện ảnh nước nhà.

Mặc dù hần đang kích thích nó lắm, kích thích sự bốc hơi xì khói ở đầu nhưng Jen vẫn “cẩn rằng chịu đựng” , giọng nài nỉ Shin.

- Đưa em đi chơi đi mà! Em khỏe lắm rồi! Không cần ở đây nữa đâu!

Nhưng báo đáp lại công sức làm về thực nữ của nó là câu trả lời tỉnh bơ của hần.

- Nhưng bác sĩ bảo em vẫn còn phải ở lại theo dõi, anh cũng chịu bó tay thôi!Mà ngồi gần người đẹp như tượng thể này thì làm sao mà chán chứ!

Phù! Phù! Nào! Nào! Máu xuôi xuống đi! Thức ăn cũng xuôi xuống nào. Nó nhìn hanút bằng đôi mắt không thể thản nhiên hơn, dù có yêu tên này thế nào vẫn thấy ngứa ngáy chân tay nhé.Aissssssssss! Sao mình lại yêu người như vậy hả trời???

- Ủ ừ! Ông bác sĩ đó là dùng tiền để lấy bằng đó, thực ra còn ngu hơn anh nữa cơ!

Nó cũng dùng gương mặt nai tơ nói lại với hần, chị vào nghề đã được lãnh lương thâm niên rồi bé ạ!

Shin đang đọc báo người đẹp cũng phải cắn vào lưỡi do tức quá không làm gì được, ngu hơn mình nghĩa là sao? Tức là mình đã ngu nhưng ông ta còn ngu hơn à? Jen..Jen...em được lắm! Aissssssssssss! Sao mình lại yêu người như vậy hả trời????(hơ hơ suy nghĩ giống nhau nè)

Nhìn gương mặt tức không dám nói của Shin, nó muốn cười chết được nhưng đang có việc nhờ hần mà, với lại mình....yêu tên này mới đau.

Jen ngồi xuống sofa, hai tay lại tiếp tục khoác tay hần, chu môi lên phụng phịu.

- Lâu không ra ngoài em sắp chết vì thiếu vitamin D đây nè! Voiit slại, em nhớ thầy, nhớ cô, nhớ bạn bè, nhớ cả sách vở nữa!

Shin định bỏ ngoài tay để phạt nó, nhưng bỗng trong đầu hiện lên cái bóng đèn. Hần bỏ chiếc điện thoại xuống, ôm nó, hôn lên mái tóc mềm mượt thơm mùi hương hoa anh đào.

- Ủ! Nếu vậy anh sẽ làm em hết nhớ nhé!

- Thật ạ? Ôi yêu anh Shin lắm cơ!

Nó nhào đến ôm hần, cười cười tươi như hoa. Dù biết mình đag bị cái tên anò đó “sàm sỡ” nhưng nó bỏ qua, xí xóa cho hần lần này, lần sau tính gộp luôn cả thể. (sock toàn tập!)

~ Thư viện Royal

~Royal là thư viện lớn nhất trong thủ đô, với diện tích rộng bằng sân vận động quốc gia. Ở đây có hầu hết các loại sách trong và ngoài nước phục vụ cho việc học các đội tuyển đi thi toàn quốc. Không những quy mô rộng mà còn có hàng ngũ người quản lí chuyên nghiệp và cả những giáo sư tư vấn trực tiếp, có thể sánh bằng trường học. Muốn được vào đây phải đăng kí và tham gia một bài thi trực tiếp, và chỉ có 500 người được cấp thẻ thư viện.(sợ quá, tự mình chém tự mình toát mồ hôi, có gì sai sót mong một người lượng thứ, ^^)

Đứng trước thư viện lớn nhất thủ đô mà mặt nó cứ méo xeo dù người đi đường ai cũng phải ngoái lại nhìn nó với hân. Jen chỉ đơn giản một chiếc váy kitty dễ thương, trẻ trung kết hợp cùng kiểu tóc buộc lệch làm cho cô nàng trông thật đáng yêu. Khác hoàn toàn với nó, hân cùng chiếc kính đen và chiếc áo khoác có nhiều phần đính trang trí như.....xã hội đen. Nhưng cũng vì thế, nó lại là điểm hút của Shin. Và cũng chính vì thế, hân như là đag treo băng“ Anh là xã hội đen, thằng nào dám dòm ngó bạn gái anh thì liệu hồn đây”.

- Anh...anh bảo là đưa em đi thư giãn đây sao?- Nó “xúc động” không nói thành tiếng. Tên Shin đáng ghét, thư viện mà giải trí áci nổi tình đời gì hả?

Hân cười đắc thắng, tháo chiếc kính đen và cởi áo khoác vứt vào xe, dắt tay nó vào trong.

- Thì em chẳng bảo nhờ bạn bè, thầy cô và sách vở còn gì. Có biết anh phải khổ tâm thế nào mới nghxi ra cái thư viện này không?

Nó đặng đặng sát khi nhìn hân, khiến bàn tay đang nắm tay nó suýt....bị lỏng. Nhưng nó cũng không phải vừa, đối đáp lại hân ngay tức khắc.

- À, em quên mất! Nhìn mặt anh sáng lạng vậy thôi chứ.....

Kết thúc câu nói là dấu ba chấm và một cái cười đều đều của nó. Shin vẫn cười, nhưng nụ cười như mỉa. Hân phải công nhận là chưa bao giờ hân thắng nó nhưng mà...hân muốn nhìn thấy gương mặt tươi cười của nó nên vậy thôi, là nhường đó!(ha ha)

Đi vào cửa , nó và hân bị người trông coi giữ lại. Cô quản lí đi ra, nơ rmột nụ cười thương mại rồi dùng giọng nói nhẹ nhàng hỏi:

- Thẻ của hai bạn đâu ạ?

- HẢ? Thẻ gì cơ?- Nó với hân ngớ ngẩn, sao giống đi xem phim dữ vậy?

Cô soát vé hơi nhíu mày nhưng vẫn cười tươi.

- Muốn ra vào thư viện phải có vé. Cho hỏi vé của hai người đâu ạ?

Shin thở dài, muốn chơi nó mà giờ thành thế này đây. Thôi, chấp nhận mất vua mất luôn cả hậu vậy, xe cũng mất luôn(trong cờ vua).Đang định bỏ đi thì nó bước lên phía trước, cúi xuống nói với cô quản lí thư viện.

- Em đến đây để gặp chủ của chị, việc cũng không quan trọng lắm nhưng nếu để lỡ thì thư viện của chị sẽ phải chịu trách nhiệm nặng đấy!

Mặt nó thì vẫn cười nhưng cái câu nó nói thì chẳng ai dám cười. Cô quản lí hơi xanh mặt, tại nhìn nó rất quen, có nên cho vào hay không đây?

- Lã Thanh Thanh là cô chủ ở đây đúng không? Em là Băng Băng đây!

Vừa nghe đến hai từ Băng Băng, mặt cô quản lí lập tức khác hẳn, không xanh nữa màtím tái lại. Có liền nhường lối cho nó với hân bước vào, người

Shin tò mò, không biết bạn gái hân lại để lại dấu ấn gì ở thư viện này nữa. Nhưng có việc tò mò hơn, hỏi cái này trước đã.

- Em đến đây rồi à?

Nó lắc đầu, miệng vẫn tủm tỉm cười.

- Thế sao biết đây là thư viện nhà Sa?(gọi biệtd anh nhé^^)

Nó không trả lời, chỉ hướng mắt về cái bàn đầu tiên trong phòng. Shin nhìn theo, sút sặc sụa vì....cười.

Ở chiếc bàn đầu tiên, có một cô gái tóc lệch cùng cặp kính cỡ to (chắc là 0 phẩy ^^) trong chiếc váy xám ôm gọn người đang chăm chú vào quyển sách. Bên cạnh, người con trai theo phong cách Tomboy có mái tóc vàng nâu cũng chăm chú theo dõi vào quyển sách, chri có điều chiều của hai người có vẻ đối lập nhau.

Người con gái xem phần đầu, người con trai xem phần cuối. Chắc ai cũng cặp đôi này là Sa và Bun nhỉ? (hì hì ngay đầu đề đã có rùi mà)

Sa tập trung hết năng lượng cho cuốn tập Tiếng Anh, nhưng có lẽ năng lượng chưa thể tập trung hết được vì bây giờ bên cạnh có một tên cứ theo từng cử chỉ thì ai tập trung cho nổi. Tiếng soạn soạn của cây bút trên giấy vang lên đều đều, có đôi lúc dừng lại. Lại gặp phải một câu hỏi khó.

- D!

Bun nhìn nhỏ trả lời, hà hà dù có giỏi thế nào đâu có sánh được bằng lời giải chứ!(à há)

Sa liếc nhìn cậu, rồi lại tập trung suy nghĩ, D thật! Bun cười đắc thắng, càng ngày càng thấy nhỏ thú vị. Nhưng cậu cũng đã nghiêm túc hơn từ cái ngày đi khám bác sĩ cùng Shin đó! Rồi! Yêu thì yêu anh đây đểch sợ!

28. Chương 28

Bống tiếng điện thoại của Bun vang lên, cậu nhìn điện thoại lập tức mặt xám xịt lại. Tên Shin *****, bạn bè mà thế hả?

Shin nhìn thấy gương mặt ‘ngộ nghĩnh trẻ thơ’ của Bun thì ôm bụng cười sằng sặc, ai bảo chơi hần làm chi, giờ thì đi mà lãnh hậu quả ha ha. Nhưng hần chỉ nhân từ nhần vồn vẹn có bốn chữ thôi mà, có mỗi ‘Mây là cái đuôi!’ thôi mà. Có cần thái độ vậy không?Thôi kệ, mình vui là được rồi!

- Cười nhiều vậy cần thận rách miệng đấy!

Nó tốt bụng nhắc nhở, giờ thì đến hần xám xịt mặt lại. Đúng lúc đó chiếc iphone trong tay hần rung lên, Shin nhanh chóng mở tin nhắn. Dòng chữ ‘ Sao bạn bè mà tanjg nhần kim cương lặn vậy mà người yêu lại không tặng?’ rất có tính kích thích máu bò hcu trong hần nổi lên mà. Và ngay lập tức hần kéo nó ngờ ngơ như bò đeo nơ ra ngoài và tiến thẳng đến tiệm vàng.

Giờ lại đến lượt Bun cười như chưa được cười, cậu cười đến nỗi không nhận ra bao nhiêu ánh mắt nhìn mình hình viên đạn. Sa liếc cậu, khẽ chỉ về tấm bảng đề dòng chữ ‘CẤM GÂY ỒN ÆO’ ở gần cửa sổ.

Nhưng nhỏ đâu có ngờ cái tên biến thái kia gia rlor tấm bảng mà phán một câu xanh rờn.

- Khách sạn Huyền Trang làm sao cơ?

Lập tức tất cả ánh mắt lại dồn về phía nhỏ, khiến cho Sa cô nương có bình tĩnh đến mức nào cũng phải lúng túng cười trừ. Nhìn sang cái tên trời đánh kai lại toe toét cười khiến nhỏ chỉ muốn đá cậu từ đây bay đến đảo của thổ dân ăn thịt người. Nhưng điều khiến nhỏ bức không chỉ là vậy mà còn vì lí do khác.(he he)

Bun đang tận hưởng không khí chiến thắng thì bỗng có giọng nói điệu chảy rót ra, lấy thau hứng không hết vang lên.

- Ôi! Anh Bun! Anh cũng ở đây ạ?

Rồi từ một thành cả dàn quây đến khiến cậu ngợp thoe có nguy cơ tử vong rất cao. Nếu là những lần khác thì cậu sẵn sàng đón tiếp nhưng bây giờ thì khác,cô ấy đang ở đây.Chết mất thôi! Làm sao để thoát ra được đây?

Cậu cố vùng vẫy để có thể thoát ra khỏi vòng vây thì mới nhận ra nhỏ mất tiêu rồi. Thôi die mình rồi! Đã bị người at ghét mà giờ còn ghét hơn, híc!

Đúng lúc đó đội ngũ bảo vệ xuất hiện(không biết là từ đâu nữa) và lôi mấy em cuồng fan ra ngoài, Bun thở phào. Cậu quay quanh xem nhro đâu, từ thất vọng dứt tay vào túi đi ra ngoài.

Dqnf xếp xong, đội ngũ bảo vệ đến trước mặt cô chủ rồi làm theo kiểu chào quân đội, giọng nói mạnh mẽ.

- Dạ! Thưa cô chủ, đã xong ạ!

Người con gái khẽ gật đầu rồi ả hiệu cho họ đi về phòng. Đôi mắt lam khiến người khác khó hiểu....

Một cô gái trông thật khó nắm bắt...

Nhưng

Thực sự rất yếu đuối....

29. Chương 29

Sa lặng lẽ bước đi trên vỉa hè đêm, ánh đèn vàng nhạt chiếu lên thân hình mỏng manh tựa như hư vô.

Hà Nội về đêm là lúc lung linh nhất. Ánh đèn đường nhuộm lên sự náo nhịp nơi đây, mọi người từng từng tập đi lại đông đúc. Thật khó để nhận ra nổi cô đơn giữa bao nhiêu con người ấy...

Nỗi cô đơn chỉ có thể cảm nhận bằng những trái tim thấu hiểu nhau. Nhưng giữa bao nhiêu con người ấy có mấy người hiểu nhau?

Sa cười, tựa như không. Nhỏ chán chường thể cảm nhận được ý nghĩa gì của cuộc sống ngoài việc học cả. Một thế giới đã thoái hóa khi Thượng Đế quyết định tạo ra nó.

Chợt có một bé gái đến trước mặt nhỏ rồi chìa ra một bông hoa hồng, tiếp đến là một bé gái mang đến chùm bóng bay. Từng người, từng người chạy đến đưa cho nhỏ một món đồ vật khiến Sa cô nường khó hiểu vô cùng, chỉ biết đưa tay nhận mà mặt cứ ngơ ngác.

"Từ khi gặp em ánh mắt ấy vô tình

Lạc vào con tim đang ngủ mê

Rồi những khoảnh khắc cứ theo anh đêm về

Hình như anh tương tự em rồi."

Giai điệu nhẹ nhàng mà tha thiết vang lên, nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người. Một chàng trai với vẻ đẹp như thiên sứ trong bộ quần áo trắng muốt đang dần tiến bước về phía cô gái mặc chiếc váy trắng tinh khôi, đôi mắt lam ngọc cuốn hút.

"Từ đêm anh viết những cánh thư tình

Gửi trao em cùng ngàn lời muốn nói

Chỉ mong em hiểu những suy nghĩ trong anh

Mà từ lâu anh chôn sâu trong lòng. "

Từng cánh hoa hồng rơi xuống, một hình trái tim được kết từ vô số chiếc đèn khác nhau hiện ra. Tiếng máy bay kêu vù vù cũng chẳng hề hấn gì với tiếng náo nhịp ở bên dưới. Chàng trai ngày càng tiến gần lại cô gái.

"Vì con tim anh đã trót trao ngày lần đầu thấy em

Ước mơ bên em một đời sống chia buồn vui kiếp người

Tình yêu ta dù ngàn năm không phai. "

Cô gái đứng đó, trong chiếc váy trắng trông thật huyền ảo. Mơ hồ như không, chỉ cần chạm nhẹ sẽ bay mất.

Bun thấy tim mình đập thình thịch, không biết lần này là lần thứ bao nhiêu nhưng cậu có vẻ căng thẳng. Và cậu cũng không ngờ nhỏ lại đẹp đến mức vậy.

Sa vẫn ngây người trong tiếng reo hò của mọi người.
Người ơi, anh yêu em và muốn sống cùng em
Để cỏ cây hoa lá sẽ ghen khi mình tìm thấy nhau
Hồi em yêu có bận lòng cùng anh đắp xây khát vọng
Bun quỳ một chân xuống, cậu mở chiếc hộp nhưng ra. Chiếc nhẫn kim cương lung linh trong ánh đèn.
Không phải câu “anh yêu em” hay “cưới anh nhé” mà chỉ là câu nói đơn thuần nhưng ý nghĩa.
- Của những người khác em đã nhận, vậy của anh em cũng sẽ nhận chứ?
“Em làm bạn gái của anh được không?”
Mọi người reo hò rất lớn, khung cảnh trở lên càng náo nhiệt hơn. Những cánh hoa hồng vẫn rơi, vương trên mái tóc nhỏ.
Sa vẫn đứng đó, gương mặt khó hiểu. Chiếc váy trắng tung bay, phấp phới trong gió.
Bun nín thở, cậu nhìn nhỏ, từng cử chỉ nhỏ cũng bị cậu nuốt gọn. Đôi mắt xanh lam lạnh lùng....
Nhạc vẫn tiếp tục vang lên, những cánh hoa vẫn rơi, ánh đèn chói lóa.
Bàn tay búp măng nắm lại, đôi mắt cương quyết...
Và...

30. Chương 30

Mọi người hò reo chờ câu đồng ý của cô gái. Nhưng đúng lúc Sa định mở miệng thì tinh thần thể thao của Bun chỗi dậy, cậu liền cầm tay nhỏ rồi chạy đến đài phun nước. Nói thì nói vậy thôi chứ thực ra là cậu sợ nó từ chối thẳng thừng thì còn gì là công tử hào hoa Mã Tư Văn nữa.
Tiếng nước phun ào ào cùng hơi gió lạnh của buổi tối thật đối lập với chiếc váy mỏng Sa đang mặc.
Tuy vậy nhỏ vẫn không cảm thấy lạnh, vì có một người đang truyền hơi ấm cho nhỏ.
Bun dừng lại. Cậu dựa lưng vào thành đài, thở hổn hển. Trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi nhỏ, chảy đều trên gương mặt tuần tú.
Sa nhìn cậu, rồi hắng những giọt nước trong vắt, mát lạnh. Nhỏ cười. Nhỏ cười thật đẹp.
- Sợ bị từ chối đến vậy sao?
Vòi nước phun từng đợt mạnh mẽ, nhưng không thể nào át đi được tiếng nói của người con gái đó dù nó rất nhẹ. Bun đông cứng người, kéo tay nhỏ chạy đúng là một sự lựa chọn đúng đắn.
- Ừ!
Giọng nói của cậu có chút đùa, có chút tức tối. Nhỏ bật cười, nắm bàn tay lại để nước chảy xuống khuỷu tay.
Bun lấy khăn mùi soa lau mồ hôi, nhìn nhỏ đang thư thả nghịch nước khiến cậu đột nhiên bức bối. Bỗng, gương mặt cậu trầm tư. Nếu cậu không kéo tay nhỏ đi thì nhỏ sẽ nói gì?
- Lúc đó.....em định nói gì vậy?
Sa lại cười, đôi mắt lam ngọc giống như trống suốt. Nhỏ quay ra và....vẩy nước vào người cậu.
- Có mát không?
Bun nhăn nhó, hỏi buồn cười. Vẩy nước vào người khôn mát thì ấm à? Nhưng cái này thì liên quan gì đến việc câu trả lời của nhỏ chứ? Aissssss, không phải là lại ỉn dụ chứ. Học, học hoài. nói chuyện cũng học.

- Anh sàm sờ em!!!!!!!!!!!!!!

- Tại em đòi cắt cổ anh thôi!- Hấn nhún vai, vẻ mặt thản nhiên không thể nào thản nhiên hơn.(ha ha có ai nghĩ là cắt cái khác hông nà????^^:p)

- Thì cũng tại anh...- Nó định phản bác lại nhưng chưa kịp biện minh ình thì có một cánh tay con trai kéo nó đi.

Hấn đứng đơ người nhìn theo hình bóng của mây ý lộn của Jen khuất dần. Cái quái gì thế này? Mà có liên quan gì đến mình đâu?!!!

“Choang!”

“Ê! Sao t/g lại đánh tui?” Hối à? bạn gái bị người ta lôi đi mà còn đực cái mặt ra đó.

“Ồ ha! Quên mất, tks!^^”.

Thằng khùng!

“ À ngồi im đó tẹo nữa tui quay lại tinh số!*nháy mắt*”

Ặc *sịt máu mxui* hả...xử mình? thôi chạy.....!!=. =

Shin chạy theo, tay bẻ răng rắc chuẩn bị tư thế sẵn sàng. Khốn thật! Bị cướp giữa ban ngày ban mặt, còn luật pháp đâu nữa chứ!

31. Chương 31

Nắng vàng lung linh, nhảy nhót trên những vòm cây. Tiếng chim chóc hót vang tạo lên khung cảnh thật nhộn nhịp.

Nó trong tình trạng mặt ngơ ngơ, người đơ đơ nhưng chân vẫn hoạt động. Lúc kịp ý thức được chuyện gì đang xảy ra thì Jen đã bị chặn trong hai tay của người con trai đang thở hồng hộc, mồ hôi lấm tấm trên trán.

Khung cảnh đúng thiệt là.....ám muội nha!(hờ hờ)

Nhưng trong khung cảnh ám muội ấy thì nữ chính của chúng ta lại hóa thân thành con nai ngơ ngác, hỏi một câu quá đỗi là ngây thơ, nhưng từ ngữ thì không được ngây thơ cho lắm.

- Khùng! Định làm gì thế?

Đối phương nghe xong sock mất vài phút, trong đầu thầm hỏi tại sao Shin lại yêu đứa con gái này nhỉ?Mà cũng phải, cái tên đó cũng đâu ra hồn gì đâu, cũng ảm ảm ương ương thất thời lắm à.

- Giúp anh!

Nó nhú mày, giúp cái gì? Tiền thì tên này đâu thiếu, không lẽ.....có thai? “Choang!” Phạt vì cái suy nghĩ biến thái nè. Nhìn lại đi, X-men 100 % lun đó! Thế không lẽ....HIV hay viêm gan B? Nhưng....nếu thế....mình đâu giúp được gì đâu? (t/g: cái ý kiến này còn được hehe)

- Giúp...cái...cái gì?

- Giúp an.....AAAAAAAAAAAAA

Nhưng còn chưa kịp nói thì chàng trai xấu số đã bị một bàn tay nào đó ném vào tường một cá không thương tiếc. Còn ai ngoài nam chính của chúng ta, Shin bút chì nhỉ?!

Hấn một tay ôm nó, một tay đút túi xong thật oai phong.(anh ý tên Phogn mừi lại). Đôi mắt xanh tối hơn mọi ngày, có lẽ vì tức giận.

- Mày bị nhỏ tăng băng di động làm cho động luôn rồi phải không?

Hấn trừng mắt nhìn Bun hỏi nửa đùa nửa thật. Bun xoa xoa cái lưng ê ảm, thầm r-ủa tên bạn. Chắc mọi người đang thắc mắc tại sao Bun lại thực-hiện-cái-tư-thể-ám-muội đó phải không? Đơn giản là theo bản năng của một Playboy, cứ phải làm thế nói chuyện với mấy em girl giả nai mới tự nhiên, dần dần thành

thói quen cha sinh mẹ đẻ rồi. Còn với Sa, nhỏ cứ thử đồng ý xem, không chỉ là thể thôi đâu nhé mà còn...mà còn.....mà...còn nắm tay nữa.(**)

- Gì chứ! Tao chỉ là muốn nhờ vợ mày chuyện đó thôi mà!

Shin cứ đờ người, không nói lên lời, “chuyện đó” là...là...là chuyện gì? Hấn nắm bàn tay, hùng hổ tiến lại gần Bun, gần từng tiếng.

- Mày...mày nói chuyện đó là chuyện gì hả? Sao..SAO LẠI BẢO VỢ TAO LÀM HẢ??

Bun nhìn Shin ngơ ngác, hỏi rõ ngu. Thì nó chả giỏi làm chuyện đó còn gì, thông minh thế cơ mà!

- Thì vì vợ mày làm chuyện đó rất giỏi chứ sao nữa!

Shin há hốc mồm, vừa thôi nhé, nó...làm..giỏi...Aisssssssss! Cái quái gì đây????

- Sao...sao mày lại bảo thế hả???

- Thì thấy nhiều người bảo thế!!!

Shin cứ đờ người, hấn quay nhìn nó. Jen nhà ta thì chả hiểu mấy tên này đang nhắc đến áci quái gì nữa, chuyện đó là cái chuyện gì chứ? Gương mặt nó nhăn nhó, trông rất là “ngộ”.

-Chuyện đó là chuyện gì?

Nó cũng có thể là ngây thơ hoặc là không dám nghĩ đến, hỏi bằng chất giọng của một đứa trẻ đứng trước vật lạ.

Hấn càng cứng họng, lại còn hỏi như thế nữa. Ôi trời! Lạy chúa, con đã làm gì mà ngài lại làm vậy với con???????

- Là chuyện giải đố đó!(**)

Bun lấy hết can đảm để nói ra, thôi kệ hấn cười chế giễu cậu cũng được, dù gì cũng đang nước sôi lửa bỏng, nên lấy đại cuộc làm chính.

Hấn ngớ người, bao suy nghĩ không được sáng cho lắm trong đầu vỡ tan thành từng mảnh. Hấn lườm Bun, nói sớm từ đầu có phải hay không. Làm hấn mất công.....nổi giận.

—o0o—

Trogn quán cafe điệu nhạc nhẹ nhàng như đưa ta vào một khung cảnh yên bình, chỉ có gió thổi nhẹ nhẹ. Nơi bàn góc trong cùng, có hai người con trai và một người con gái đang cười đùa vui vẻ.

Hai gương mặt tuần tú, một gương mặt thiên thần thu hút bao ánh nhìn ngưỡng mộ của mọi người.

Shin vẫn không thể nào khép miệng mình lại được, chuyện này thực sự quá buồn cười. Tổ tình phải nắm tay người ta chạy sợ bị què còn bị ột câu đố hóc búa với một playboy thì quả thật là chuyện nực cười nhất. Đúng rồi, đang cười đây còn gì?(=.)

Bn ngậm hòn bồ làm ngọt, vẫn chăm chú chờ câu trả lời của nó. Nhưng cái điệu khuấy cafe và nhin cười kia thì bao giờ mới ra câu trả lời đây.

- A! Em nghĩ ra rồi!

Nó reo lên. Hà hà! Minh thông minh quá!

Bun lập tức dừng hết các công việc hiện tại, “vĩnh tai” lên nghe. Giây phút hồi hộp nhất đời cậu đã đến.

32. Chương 32

Nó mang thêm cặp kính to sụ và chiếc thước kẻ để hóa thân vào một vị giáo sư giảng giải cho học sinh.

- Này nhé! Lúc trời tối lạnh như thế mà bị vẩy nước thì sẽ rất lạnh đúng không? Giờ thì thay thế tình huống của nah vào đi!

Nó mãi nguyên với lí lẽ siêu chặt chẽ của mình, đôi môi hồng cong lên hết mức có thể.

- ÀÀÀÀÀ~!- Bun gật gù, mặc dù...chẳng hiểu cái mô-tê gì- Mà thế rốt cuộc nghĩ là sao?

Cu nói của cậu như một đòn đánh thẳng vào khuôn mặt tự dương tự đắc của nó. Jen đã phải vận khí rất nhiều để không xông đến xé cái tên kia ra làm ruốc ăn dần. Nó hít một hơi sâu rồi kéo miệng lên giảng tiếp.

- Tức là chuyện anh cầu hôn nó thì chuyện nso đồng ý là đương nhiên như tời mùa thu bị vẩy nước sẽ thấy mát vậy! HIẾU CHƯA?????????????

Bun há hốc mồm, mặt trộn ngược, nhìn cậu chả ai biết cậu đang vui hay sợ nữa. Shin hua hua tay trước mặt Bun vài lần mà vẫn không thấy động tĩnh, thậm chí còn không chớp mắt lấy một lần.

Thực sự thì Bun đang vui quá đến không nói lên lời, giống như là cảm giác của người giành được huy chương vàng của gái vậy. Và cậu đang ôm món quá giành được- Sa cô nương đó mà reo hò. Ể?! Sao chả ai reo hò ỉnh vậy?

Cậu thoát ra khỏi giấc mộng và trở lại với hiện thực là tất cả mọi người đang nhìn cậu như nhìn tên.....biến thái. Còn cái món quà mà nãy giờ cậu ôm là.....Shin!!!!!! Bun lập tức bỏ hân xuống rồi cao chạy xa bay, mà hình như là chạy đến với nhỏ.

Jen nhìn khung cảnh trước mắt, lẩm bẩm.

- May mà mình là con gái chứ là con trai ở gần nhỏ đó lâu ngày thì sẽ phát điên như tên kia mất!

Mặt trời đã lên cao, nhưng nắng vẫn vàng nhạt, có lẽ vì ông mặt trời đang....cố nhin cười. Tình yêu mãnh liệt thật, trời xanh cũng cảm thấu!!!!!!(^-^)

—oOo—

- Híc! Lại kiểm tra, chết mất thôi!

Sunny uể oải vươn vai sau khi bị Jun lôi dậy và bê đến lớp mà nhỏ thì vẫn chẳng hề biết anh xuất hiện ở đó từ lúc nào. Thôi, chuyện vặt, quan tâm làm gì! Nhỏ liếc nhìn sang Sa, haizz có dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng biết Sa cô nương đang ôn bài. Nhìn cái cặp kính kia mà.....nổi da gà.

Nhỏ định đi xuống căng-tin mua đồ ăn thì bỗng thấy UFO ở trong lớp. Thực ra cũng không phải là UFO mà là một vật bay không xác định, vút qua mờ mờ ảo ảo cứ như UFO vậy.

Thật sự thì cái vật thể lạ không xác định đó là.....Bun ca ca đó. Và điều làm Sunny trở mắt hơn là Bun lao vào ôm Sa trước thanh theien bạch nhật. ÁÁÁÁÁ! Sao họ dám làm vậy chứ.

Đúng lúc Sunny đang lấy hai tay ôm mặt thì có một bàn tay đặt lên vai nhỏ và tiện thể đám một đòn tinh thần vào khuôn mặt sock cực độ của nhỏ.

- Đừng làm như em trong sạch lắm ý!

Sunny: >"<* xúc="” động="” khôgn="” nói="” lên="”>

Trong lúc mọi người đang có những cảm xúc khác nahu thì Sa lại.....vô định. Cái gì thế này?!!!!!!Tên àny..sao..sao..lại...

- B..Buông ra!

Nhỏ dùng chét sức để đẩy cậu ra, khiến mặt Bun hiện lên 2 chữ rõ ràng: Mất-hứng!

- Sao vậy?

Bun có vẻ không để ý đến gương mặt của nhỏ đang đỏ như trái cà chua, thản nhiên hỏi. Cũng đúng, với cậu thì chuyện này cực kì bình thường.

Sa lúng túng, bối rối, rồi không biết nhờ gì mà đi ra ngoài bằng đường.....cửa sổ. May mà vẫn nhận định được đó là cửa sổ không thì.....vỡ nhà.

Sunny giật giật cơ mặt. nhỏ còn đang mong chờ một thế hội đâm bốt dành cho Bun mà chuyện gì đang xảy ra đây? Sa đỏ ửng, ôi mẹ ơi! Con cá cược hôm nay là ngày tận thế.

33. Chương 33

Cứ thế, tin Bun với Sa ôm nhau lan truyền nhanh chóng ra khắp toàn trường như vận tốc ánh sáng. Câu hỏi được đặt ra nhiều nhất là ‘Bun đã dùng loại xăng nào để làm tan chảy băng?’ ‘Liên tiếp các nickname rất là kêu đã đưa ra những câu trả lời được coi là giả thiết như ‘Anh ấy đã dùng hết công phu tán gái bấy lâu’ hay ‘Anh ấy là con của thần Mặt Trời’ hoặc ‘Có thể do đọc sách nhiều quá đầu óc không còn minh mẫn nữa, nên băng tự mà tan chảy thôi!’. Vãn vãn và mây mây.

Sunny check dòng bình luận cuối cùng mà vẫn không thể tin được chuyện xảy ra sáng nay. Nó còn kinh khủng hơn chuyện ngày tận thế nữa, nghĩ đến mà...nổi da gà. Jen ngồi kế bên, vừa rửa móng tay vừa nhìn cái gương mặt kinh hoàng của Sunny mà cười tủm tỉm, chính nó cũng không thể tin là nhỏ bạn đã ‘đổ’ dưới tay Bun nữa. Chuyện này cũng có thể lí giải là vì kung fu tán gái của Bun nhưng chuyện Sunny chết như điều hiển nhiên trước Bun thì có nghĩ ánt óc cũng không ra, chẳng nhẽ là do Bun lấy sách uy hiếp Sunny chắc?! Nghĩ mà thấy.....nổi da gà!

- Không! Ôi không! Vậy là trái đất thật sự sắp bị hủy diệt rồi!

Sunny sực sật, khi đính chính lại được là chuyện xảy ra đích thị là sự thật.

- Làm gì mà mày sock ghê gớm vậy? Mày nên mừng cho nó chứ!

Nó vẫn đưa chiếc rửa trong tay đều đều, miệng trả lời nhỏ.

- Mày làm như con Sa nó bình thường lắm ý!

- Thế mày có thấy Bun bình thường không?

- Anh ấy thì làm sao chứ?

- Thế thì nhỏ Sa làm sao chứ?

- Thì....nó...chết cũng phải chôn theo sách vở chứ sao!

- Ừ thì cứ cho đây là không bình thường đi, thì yêu một người không bình thường liệu có thể là người bình thường không hả?

- Sao lại không thể? Đây người vẫn yêu người điên đấy thôi!

Nó dừng rửa móng tay, miệng lẩm bẩm gì đó rồi gật gù.

- Ừ, mày đúng! Anh Jun là một điển hình còn gì nữa!

Sunny cầm quyển vở đập vào mặt nó rồi tức giận dậm chân tại chỗ vì nếu đánh nữa thì người nhận phần thua sẽ là nhỏ. Nhỏ hận! Nhỏ hận! Sao nhà sản xuất lại sản xuất ra sách làm gì chứ? Để nhỏ bị đá xoáy không thương tiếc như thế này! ‘Thì không sản xuất ra sách họ ăn không khí à?’ ‘Biển đề, đồ tác giả dở hơi!’ ‘Ặc! Nhớ câu nói này đấy nhé!>< tar=“” sẽ=“” i=“” chết=“”>

—oOo—

Trong khi ở trường đang náo loạn thì vẫn có một chú cừu lười vùi mình ngon lành trong chăn ấm. Mái tóc vàng rủ xuống, che khuất đôi mắt. Đang ngủ ngon lành, bỗng có một cơn sóng thần tràn đến và...

- AAAAAAAAAAAAA! SÓNG THẦN! CHẠY THÔI CẢ NHÀ ƠI!

Ken hét ầm ĩ rồi nhanh chân phóng ra ngoài cửa, bỗng nhiên đôi chân anh dừng lại vì nhận ra la fminh bị dội nước vào mặt.

- MUNI! EM HẾT TRÒ NGHỊCH RỒI HẢ????????????

Muni chống nạnh nhìn Ken, đôi mắt đen đầy ương ngạnh. Cô thì nghĩ nát óc ra để tìm cách chia rẽ nó với hấn mà anh lại nằm ườn ra đó, thật không thể chịu nổi được mà!

- Anh đường đường là một học sinh ưu tú mà lại lãng phí thời gian để ngủ vậy à?

Ken bước vào nhà tắm, trước khi đi còn để lại 1 câu.

- Còn hơn em, cú lo mà nghĩ kế hại người rồi chết sớm đó!

Muni bực tức ném chiếc gối vào cửa phòng tắm, cô hậm hực lật tung chăn xuống sàn.

- DƯƠNG BĂNG BĂNG! TÔI KHÔNG THỂ CHỊU THUA CÔ ĐƯỢC! NHẤT ĐỊNH LÀ KHÔNG!

Cô điên cuồng đập tan hoang căn phòng của Bun, sau khi đã phá xong phòng của mình. Đến khi cơn tức giận đã lắng xuống, cô ngồi phịch xuống sàn nhà, nhìn vào cửa phòng tắm chằm chằm. Bàn tay cô nắm chặt chân váy, đôi mắt ánh lên đầy tia nguy hiểm.

- Dương Băng Băng! Tao nhất định không để thua mày đâu!

Đôi môi cô nhếch lên, kế hoạch đã được vẽ sẵn trong đầu. Lần này để xem hai người làm hòa kiểu gì!

34. Chương 34

Một ngày nhanh chóng trôi quá khá là nhẹ nhàng nếu không có những tiếng hét long trời lở đất của Sunny, có thể nhỏ vẫn chưa thể quen được với hình ảnh tăng băng với play boy, thì độ sock của nhỏ kém mà, hươn nữa Jun khổ chứ nó khổ gì đâu?!!^^! Nó nhún vai rồi lấy bông nhét vào tai cho hết ngày, dù gì nó cũng khá quen rồi. Jen vươn vai rồi đi ra ngoài, tất nhiên là có cả hấn.*cười*

Sắc hoàng hôn khiến khung cảnh trùng xuống, nhuộm sắc đượm buồn. Hấn siết chặt bàn tay nó, hơi ấm từ bàn tay hấn sưởi ấm cho nó. Jen mỉm cười, chỉ cần có bàn tay này của hấn thì dù quãng đường sau này có chông gai như thế nào nó cũng không sợ. Nhưng nó đâu biết, hai bàn tay ấy lại xa nhau một lần nữa....

Căn nhà trắng phong cách Hàn hiện lên huy hoàng trong khung cảnh hoàng hôn, hấn lấy chìa khóa mở cổng rồi đi vào. Mùi hoa anh đào nhẹ dịu xua đi không khí lạnh bên ngoài.

- Em có nhớ lúc ở bệnh viện anh đã nói gì không?

Hấn quay sang nhìn nó, môi nở nụ cười đầy ngu hiểm. Cơ mà nó vẫn đang tràn ngập trong sự ấm áp của tình yêu nên chưa nhận ra tên sói lang đã hiện thân từ lúc nào, ngây thơ hỏi lại hấn.

- Nói gì cơ?

Nụ cười trên môi hấn lại được dịp mờ ám hơn nữa, hấn đi ra nhà ăn rồi chuẩn bị bữa tối, trước khi đi nói với lại.

- Đêm nay anh sẽ cho em biết.

Jen nhún vai, nó chưa hiểu hết cái từ “đêm” của hấn nguy hiểm đến mức nào nên thông thả đi lên phòng ngâm mình vào làn nước nóng. Dưới nhà, Shin vừa nấu ăn vừa cười mỉm, đôi mắt xanh sáng lên. Đôi tay thoăn thoắt đảo thức ăn trên bếp, món sườn sào chua ngọt dần dần được hoàn thành. Hấn tắt bếp, dọn đồ ăn ra bàn, rồi tự gật gù khen mình giỏi. Lúc Jen đi xuống thì hấn đã dọn cơm tinh tươm chỉ chờ nó cùng ăn.

-Woa! Không ngờ anh nấu anh giỏi quá ta, vậy sau này anh nấu cho em đều đều nha!

- Tui nè! Muni đây!

Muni? Lại là con nhỏ này! Thôi nó cũng giúp mình giờ mình giúp lại nó, coi như hòa, chẳng ai nợ ai.

- Có gì không?

- Em ...c...có...t...thai...rồi!

Mặt hần tái mét lại, mọi người dừng hiểu lầm nha! Tại trước đây có quá nhiều con gái gọi điện cho hần rồi bao là có thai nên đã thành phản xạ tự nhiên rồi, và câu tiếp theo của hần sẽ là.

- Đến Mỹ Cẩm, tôi sẽ đưa cô mười triệu. Ok?

Muni mở to mắt, cái tên này có bị làm sao không vậy? “Cái thai” này có phải của hần đâu mà lại đưa cô tiền chứ? Nhưng không sao, như thế càng thuận lợi. Môi cô nhếch lên.

- Nhưng mà anh phải đưa em đi cơ!

Giờ hần mới bật mồm, ôi mình đã nói cái quái gì vậy nè? Mà nhỏ nhờ mình đưa đi á?? Làm gì có cái vé đo. Hần định nói không nhưng nghĩ là thì là hần nợ cô, thôi giúp cô vậy!

- Ủ! Máy gì?

- 8 giờ! Cẩm ơn anh nha!

- Không có gì! Đây cũng là trách nhiệm của anh mà! (trách nhiệm trả nợ)

Hần cúp máy rồi lên giường đi ngủ mà đâu hay biết cuộc nói chuyện vừa rồi đã được ghi âm. Muni siết chặt chiếc máy ghi, đôi mắt đen ánh lên đầy tia gian xảo.

- Dương Băng Băng! Để xem cô phản ứng như thế nào!

35. Chương 35

Sáng ban mai, Jen tựa mình sau một giấc ngủ dài. Nó vươn vai, đón nhận những tia nắng chiếu vào phòng. Ấm áp những vãn mang hơi lạnh bên ngoài.

Nhìn chiếc đồng hồ kitty bên cạnh, đã 9 giờ sáng rồi. Jen khê khàng mở cửa rồi bước vào phòng hần. Nó từ từ lật chiếc chăn lên định hù hần một cú nhớ đời thì mới biết hần đã ra ngoài tự lúc nào. Nó gãi đầu nhưng rồi nhanh chóng thay quần áo rồi đi ra ngoài, nó muốn cho hần một bất ngờ. Hôm nay là ngày sinh nhật Shin mà!

—oOo—

Hần thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cái của nợ ấy cũng chịu vào phòng. Từ nãy đến giờ cứ khóc lóc hoài, thế là mất toi cái áo. Hần bực tức lấy khăn lau mặt, thắc mắc không biết lúc này cô nhóc nghịch ngợm kia đang làm gì.

Bên trong phòng Muni đang vất vẻo cầm quyển báo thời trang đọc, môi nở nụ cười nham hiểm. Còn bác sĩ thì bối rối đứng ngồi không yên.

- Xin lỗi cô, làm như vậy là mất đi đạo đức nghề nghiệp của tôi rồi!

Cô khònh thềm liếc lên, vút tiếp một chồng pô-li-me xuống bàn, giọng nói cao ngạo.

- Đủ mua cái nghề nghiệp đạo đức của ông chưa?

Bác sĩ vẫn hơi lúng túng nhưng lòng tham đã khiến ông ngồi xuống ghế, chờ hết thời gian. Muni nhếch môi, chỉ cần tiền thì có thứ là không thể chứ!

Đôi mắt cô liếc ra ngoài, tay mân mê chiếc máy ghi âm.

- Đây sẽ là thứ giúp tao hất mày xuống địa ngục!

Ngồi thêm một chút, cô lôi hộp phấn trang điểm cho thật nhợt nhạt, sau đó vẫy tay chào bác sĩ rồi bước ra ngoài.

Ngay lập tức, cô ngã vào lòng hắn, cả người mềm nhũn. Shin khó chịu đỡ cô dậy, dìu ra xe rồi phóng đi.

Muni cố tiến sát gần hắn, hắn ại cố đẩy cô xa ra ngoài.

- Em đau quá! Em thật sự đau quá! Híc híc!

Nhìn thấy người con gái trẻ phải bỏ đi đứa con của mình, hắn khẽ ôm cô, an ủi.

- Thôi! Rồi nhóc sẽ có thể làm lại được mà!

Nắm bắt cơ hội, cô đổ toàn thân của mình áp sát vào hắn, thút thít mà môi vẫn cười.

- Nhưng nó sẽ rất hận em! Cả đời này em sẽ không thể quên được! Em thật xấu xa phải không?!!!!!!!!

(t/g: giờ mới biết hả em?????????????)

Hắn thở dài vuốt nhẹ mái tóc cô, thương cảm cho cô gái mới bước vào đời đã bị vấp ngã.

- Không sao đâu! Nó sẽ hiểu cho nhóc mà!

Muni tiếp tục thút thít đến khi về nhà vẫn không chịu buông tha hắn, cô nài nỉ khiến hắn bất lực phải bế cô vào nhà. Cánh cửa vừa mở, lập tức hắn ngã xuống sàn nhà, bất tỉnh.

Muni lùi lại, bịt mũi. Đến khi đã hết khói thuốc mê, cô dìu hắn vào phòng, cởi hết quần áo của hắn và cô. Sau khi đã xong kế hoạch, Muni lại mặc quần áo cho hắn vào như lúc trước còn mình thì đi sang phòng bên cạnh, hoàn tất nốt công đoạn cuối cùng.

- Đã đến lúc mày phải ném trái mìn đau khổ rồi! Ha ha ha ha ha!!!!!!!!

—oOo—

Hắn tỉnh dậy, nhìn quanh phòng.

- Mình đang ở đâu thế này?

- Anh đang ở nhà em! Vừa nãy tự nhiên anh xỉu làm em sợ quá, amy mà anh tỉnh rồi!

Muni bước đến, nở cười tươi như chưa có chuyện gì xảy ra. Hắn cố lục lọi trí nhớ, thấy đầu óc mê man cứ như vừa bị hôn mê vậy. Thà vậy thế, cô liền nhắc hắn.

- À! Anh mau về đi! Vừa nãy em có thấy Jen nhắn anh về đó!

Hắn sực tỉnh rồi liền cầm điện thoại phóng như bay ra xe, rú ga rồi cho xe chạy. Muni đứng dựa cửa, môi nhếch lên.

- Phải đến lúc niềm vui cao trào, tôi xuất hiện mới thú vị, nhỉ?!

—oOo—

Về đến nhà hắn choáng ngợp vì khung cảnh trang trí bên trong và càng không thể tin là do chính tay nó làm dù nói là có cả sự trợ giúp của Sunny và Sa hoặc là nó chẳng làm tý gì nhưng cũng khiến hắn cảm động đến rơi nước....rãi ý lộn nước mắt.

Nó trong chiếc váy trắng viền ren lung linh như một thiên thần dưới ánh nến càn rực, trên tay cầm chiếc bánh kem có chữ i love you và ở trên là hình một cô bé đang kiss cậu bé.

- Chúc mừng sinh nhật! Honey!

Hắn cười, liền nhào tới ôm nó khiến cho bánh kem dính hết vào áo của hai người nhưng hắn chẳng hề bận tâm, vì đang chìm ngập trong niềm hạnh phúc. Hắn thề, sẽ mãi yêu hắn đến trọn đời này.

Trong phòng , mấy ‘‘vị khách mời’’ liền hòa nahu hô to ‘‘Hôn đi! Hôn đi!’’ khiến nó ngại đỏ cả mặt. Tất nhiên người chủ động là hắn rồi. Nhưng đúng lúc hắn định hôn nó thì một vị khách không mời xuất hiện, cắt ngang bầu không khí.

- Đông vui quá ha! Có cần tôi làm cho không khí đông vui hơn nữa không?

Hắn trố mắt ‘‘Con nhó này ở đây làm gì?’’

36. Chương 36

- Cô đến đây làm gì? Hay hại người nhiều quá nên thần kinh rồi?

Nó nhìn Muni hỏi khinh bỉ, đôi môi nhếch lên đầy chế giễu. Muni nghe xong xám ngoét mặt lại, cô tiến lên định lao vào nó thì Shin đã nhanh chóng hất cổ lùi ra vài mét. Hắn gằn giọng đe dọa.

- Muốn chết thì ở đây thêm một giây nữa đi!

Cô quay lại nhìn hắn, đôi mắt đen lộ rõ vẻ tức giận. Rồi Muni nhếch môi, lôi trong túi một tấm ảnh ném vào hắn.

- Anh sợ là em sẽ đưa cái này cho cô ta chứ gì?

Hắn nhìn tập ảnh tò mò định nhặt lên thì nó đã nhanh tay nhặt trước, xé lớp bọc ngoài ra. Đôi mắt nó mở to bàng hoàng, khuôn mặt biến sắc nhanh chóng. Nó run run tay ngược lên nhìn hắn.

- Thế này....thế này là sao hả?

Nó mím môi, đang rất mong chờ một lời giải thích từ hắn. Nó không tin chuyện này là thật, không tin rằng hắn phản bội nó.

Hắn trố mắt. Sao lại có ảnh của hắn với cô trong ‘‘tư thế’’ kia? Hắn nhớ lại lúc ở nhà cô, không lẽ....là cô gài bẫy hắn.

- Không! Đây không phải sự thật đâu! Anh.....

Nó quay sang nhìn Muni đang cười đắc thắng, đôi mắt tím màu đỏ ngầu giận dữ, tay giơ mấy tấm ảnh trên tay.

- Đây lại là trò của mày chứ gì? Mày đề tiện quá rồi đấy!

Nói rồi, Jen chạy đến túm tóc Muni khiến nhó kêu oai oái, Sunny và mấy người còn lại- dù không muốn nhưng vẫn chạy đến ngăn nó lại, đại loại là những câu như thế này.

- Mày đánh nó chỉ làm bẩn tay thêm thôi!

- Thôi đi! Em muốn phá sản vì mua xà bông rửa tay hả?!!

Cuối cùng thì Muni cũng thoát ra được, cô xoa xoa chỗ đầu bị nó làm cho rối tung khiến lửa hận trong lòng bấy lâu nay càng tăng thêm.

- Nếu mày không tin thì nghe thêm cái này đi!

- Biến đi! Tao không muốn nghe!

‘‘ Em ...c...có....t...thai...rồi! ’’

Jen cố bỏ tay Sunny và Jun ra để tiếp tục cho cô một trận nhưng nó khựng lại khi nghe giọng nói của hắn.

‘‘ Đến Mỹ Cẩm, tôi sẽ đưa cô mười triệu. Ok? ’’

‘‘ Nhưng mà anh phải đưa em đi cơ! ’’

‘‘ Ừ! Mấy giờ? ’’

‘‘ 8 giờ! Cảm ơn anh nha! ’’

“ Không có gì! Đây cũng là trách nhiệm của anh mà! ”

Đôi mắt nó ngấn nước, nó thật sự không dám tin những gì mình vừa nghe. Jun, Sunny, Bun và Sa cũng giật mình vì nghe đoạn băng ghi âm này, tất cả đều quay sang nhìn hấn.

Shin thật sự không biết giải thích ra sao cho hợp lý, chẳng nhẽ lại nói là đưa đi hộ? Mà nếu nói vậy nó hỏi tại sao lại phải đưa tiền thì biết trả lời làm sao?

- Jen à! Anh...cái đó.....thật sự thì...

- Đó....không phải là giọng của anh đúng không?Đúng không?

Hấn lại càng thêm lúng túng, trời ơi, sao mình lại nói với cô ta như vậy chứ!!!!

- Đó có phải là giọng của anh không? Phải hay không?

-.....

- TRẢ LỜI ĐI!

Nó gào lên, trái tim như thắt lại , tan vỡ ra từng mảnh.Tại sao thế này? Tại sao hấn lại phản bội nó chứ?

- Shin! Em nói gì đi chứ?

Thấy tình hình không ổn lắm, Jun lên tiếng. Anh thật sự không tin là cậu em trai của mình lại làm thế.

- Em....

- Tại sao vậy?

Nó hất hết tay của mọi người ra, đứng đối diện với hấn.

- Em yêu anh! Em đã học nấu ăn dù em rất ghét! Em đã tin anh, yêu anh đến mức còn hơn cả chính ban thân mình! Nhưng cuối cùng, em nhận được cái gì chứ? Chỉ là sự lừa dối trắng trợn mà thôi!

Nó tháo chiếc nhẫn đập vào mặt hấn, viên kim cương lấp lánh như tối dần đi. Hấn nắm hai vai nó, lắc đầu nguầy nguậy.

- Không! Anh không có lừa em, tất cả thực sự chỉ là hiểu lầm thôi!

- Hiểu lầm! Ha..ha...ha! Hiểu lầm sao?

Nó cười trong nhyững giọt nước mắt nóng hổi.

- Anh nghĩ tôi ngu để tin anh? hêm một lần nữa sao? Anh đi đi! Đi cùng cô ta! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa! Đi đi!

Nó gỡ tay hấn , đẩy hấn ra khỏi mình, ra khỏi cuộc đời của mình.

Bun và Jun thì khuyên hấn nên đi trước, khi nào nó bình tĩnh thì sẽ nói chuyện sau. Shin bước đi, trong lòng trống rỗng. Con tim như bị những mũi im đâm vào.

Sa đưa nó lên phòng, an ủi rồi định bảo Sunny đi lấy cho nó nhưng chẳng thấy nhỏ đâu.

Đơn giản là bởi vì Sunny đang đứng ở ban công đổ cát ở chậu cây xuống chỗ Muni đang cười khiến cô bị anư không ít cát. Nhỏ ôm bụng cười nắc nẻ rồi vào xem nó ra sao thì gọi mãi mà không thấy nó bảo gì.

- Ê con kia! Mà làm gì vậy?

Sa liền túm cổ loi Sunny ra khỏi phòng.

- Con Jen nó sao thế mà?

- Vừa nãy nó còn đập phá tao can mãi nó mới thôi đó!

Sunny nhìn nó không cảm xúc như một cái xác không hồn, thấy vừa nãy mình ra tay quá nhẹ, đáng nhẽ phải ném vỏ sêu riêng xuống đó mới đúng(Oh my God).

- Giờ làm sao đây mà?

- Giờ phải hỏi Shin xem chuyện đó có thật không.
- Ồ vậy tao đi mày ở đây nhá!
- Ủ! Vậy đi!

Sunny nhanh chóng đi tới nhà ba mẹ hắn còn Sa thì thu dọn bàn ăn rồi nấu cháo cho nó, vừa làm nhỏ vừa nghĩ cách.

Trong phòng, nó ngồi thẫn thờ nhìn chiếc rèm cửa bay bay theo gió. Đôi mắt tím nhạt nhẽo, trống rỗng, vô hồn. Nó ngồi đó mà cứ ngỡ như không phải nó, chỉ có hơi thở là khẳng định nó còn tồn tại.

Chợt nó đứng dậy đi về phía ban công, những bước chân thật nhẹ.

37. Chương 37

Trời tối, màn đêm bông xuống sớm. Hơi sương lạnh lẽo vây quanh, gió thổi tung bay mái tóc bông bênh của nó. Bờ môi hồng giờ đã hơi tái mét đi, nhưng tuyệt nhiên vẫn không có một chút cử động nào. Phải chăng nó đã có thể vô cảm với mọi thứ? Phải chăng, nó đã mất đi trái tim biết cảm nhận yêu thương? Phải chăng nó với hẳn là hai con người ở hai thế giới khác nhau?

Nó nghĩ lại về quá khứ, đôi mắt tím nhạt long lanh nhưng lại đầy sợ hãi.

Những ngày tháng bên hắn, nó lưu lại gì ngoài những trò chọc phá? Những ngày tháng bên hắn, nó lưu lại gì ngoài sự trẻ con ương bướng?

Nó, không dịu dàng, không làm hắn vui, không làm hắn bất ngờ, cũng chẳng làm hắn cảm động. Vì thế....nó mất hắn.

Nó chợt nhận ra.

Không phải do hắn hay Muni, mà là.....do nó.

Gió vẫn lạnh buốt trên đôi bàn tay tê cứng, và gặm nhấm trái tim kia từng hồi.

“Tách”

“Tách”

Nhưng giọt nước mắt rơi xuống, mặn chát.

Nó khóc, vì hắn, vì mình, vì mất hắn và vì....

Sa tắt bếp, nhỏ múc cháo ra bát đã được thái hành rồi bê lên cho nó. Mở cửa phòng, không thấy nó đâu, nhỏ hốt hoảng đặt bát cháo xuống bàn rồi chạy ra ban công. Nhìn xuống dưới, con người của nhỏ nở to. Nhỏ vội vã chạy xuống dưới sân, nơi nó đang nằm trên lùm cỏ cao đến hông người.

- Jen! Jen! Mày không sao chứ?

Nhỏ lay người nó, nhưng vội rút tay về. Người nó lạnh ngắt. Sa nhìn nó hoảng sợ, nhỏ đưa tay lên mũi nó. Còn thở! May quá!

- ***** thật!

Nó nói, mắt vẫn nhắm khiến nhỏ giật mình.

- Biết vậy mình đã chẳng học võ làm gì rồi!

Jen ngoi dậy, nhưng thẫn thờ như một con búp bê được nâng cấp giống con người. Nhỏ nhìn nó, bao nhiêu giây thần kinh hoảng sợ bị kích thích hết. Nhìn nó bây giờ giống y như.....hồn ma (Hà hà hà)

- Mày....à..Không..! Trời lạnh quá! Vào nhà thôi!

Nhỏ dìu nó vào nhà, có thể nói là áp giải thì đúng hơn, nhưng chắc là áp giảithân xác nó.

Suốt buổi tối, nó không nói lời nào, chỉ chăm chú nhìn vào màn đêm đen đặc. sa nhìn nó, nhro thở dài. Yêu thật sự khổ đến vậy sao? Nhỏ nhìn nó dờ dẫm mà cảm thấy mình bất lực vô cùng! Nhỏ khẽ mở nhạc, đóng cửa phòng, khóa chặt các cửa sổ dù biết nó có thể mở nhưng vẫn cứ phải làm thế, rồi nhỏ bước xuống dưới nhà ngồi vào sofa rồi.....nhìn vào màn đêm bên ngoài.

Đôi mắt của nó có chút dao động, nó với chiếc điện thoại trên bàn, bấm số gọi. Nó quyết định rồi, có lẽ nên làm vậy thôi!

—o0o—

Ở nhà hần, Sunny, Jun và Bun cũng chẳng khá hơn là mấy. Họ đng trong tình trạng cười cũng không được mà khóc cũng chẳng xong.

- Làm thế nào mà cái câu tà trời đó lại trở thành phản xạ tự nhiên của em được chứ?

Jun ôm đầu, miệng giật giật không rõ trạng thái. Thật là muốn....đâm đầu vào tường vì thằng em trai này quá mà!

- Ha! Vui nhỉ? Giờ thì hết trăng với hoa nhé! Ai đó cũng liệu hồn với Sa đấy!

Sunny liếc Bun nói khiến cậu giật thó tim, cảm thấy ớn lạnh xương sống. Ồ! Cậu cũng nên lấy hanút mà làm gương chứ nhỉ! Rùng mình lần hai.

” Zing-cơ-beo Zing-cơ-beo

Zing cái đầu con heo

Mang đi chiên, mang đi hâm

Chấm muối tiêu ăn liền”

Bản nhạc chuông phá tan không gian mùi thuốc súng ban nãy, tuy nhiên chẳng ai dám cười. Sunny mở điện thoại, là của Sa, nhỏ nhấn nút nghe.

- Gì mà?

“cốp”

Chiếc điện thoại rơi xuống sàn, lộn nhào mấy vòng rồi nằm im.

- Nó..nó....

38. Chương 38

Hần điên cuồng chạy ra bên ngoài, phóng mô tô đi đến sân bay. Giữa một biển người mênh mông, liệu hần có thể tìm được nó?

“ Jen nó viết thư để lại rồi ra sân bay rồi! Bảo Shin nhanh lên!”

Hần thở dốc, quay tứ phía đảo dác tìm nó. Bao nhiêu cảm xúc trong hần lẫn lộn. Buồn. Hận. Tiếc... Nín kẻo..

Hần đã chạy gần hết một vòng sân bay, nhưng hình bóng nó vẫn khuất xa xăm. Mồ hôi đầm trên gương mặt hần, nhưng lại có vị mặn chua chát. Hần lại tiếp tục chạy, hần vẫn tin rằng mình sẽ tìm được nó. Bên kia, một cô gái đang đứng một mình. Đôi mắt tím nhạt hiện lên hình ảnh của một chàng trai , đôi mắt anh đã long lanh và chứa sự hoảng sợ. Rồi cô gái mỉm cười, quay bước lên chiếc máy bay sang Mĩ, cùng một người con trai khác.

Trước khi máy bay cất cánh, cô gửi một tin nhắn cuối cùng rồi tháo chiếc sim ném vào sọt rác. Đôi mắt tím nhắm lại, một giọt nước mắt trào ra.

Chiếc máy bay cất cánh, mang một người con gái đi khỏi cuộc đời chàng trai.

Hắn nắm chiếc điện thoại, dòng tin nhắn của nó như những nhát dao cứa vào tim hắn. Rất nhanh nhưng nỗi đau mà nó để lại thì mãi mãi không bao giờ phai.

” Em chợt nhận ra, những thứ ngày qua chỉ là sự giả tạo của một màn kịch dựng lên. Giả vờ cười. Giả vờ hạnh phúc. Giả vờ đau. Giả vờ xúc động. Nhưng cảm ơn sự giả vờ của anh rất nhiều! Em nói thật đấy! Em đã rất hạnh phúc, đã rất vui. Nhưng, mọi thứ cuối cùng cũng không thể nào giả vờ mãi được. Sự thật đã đến, mang anh đi. Anh hãy hạnh phúc nhé, hãy quên đi em- một cơn gió thoảng qua đời anh.

Chúng ta đã....lướt qua đời nhau rồi...!”

- Em nghĩ vậy sao Jen?

Hắn cười, nụ cười che lấp đi nỗi đau đang cào xé trái tim. Nó nghĩ là hắn giả vờ sao? Nghĩ tình cảm của hắn là lừa gạt sao? Nó thật sự nghĩ như vậy sao?

Hắn hoàn toàn sụp đổ. Còn điều gì đau đớn hơn khi người mình yêu lại không tin mình? Hắn yêu nó, đó là sự thật không bao giờ thay đổi. Vậy mà nó lại đem sự thật đó trở thành giả dối và ra đi, mang theo trái tim của hắn.

- Em nghĩ anh sẽ hạnh phúc được sao?

Hắn nói đều đều, khuôn mặt không cảm xúc, chỉ có sự bồn thần vì vừa bị cướp lấy trái tim.

Hắn bước từng bước ra khỏi cửa sân bay, gió lùa vào khiến bàn tay hắn lạnh cóng.

- Ủ! Nếu em muốn vậy...thì anh sẽ hạnh phúc...

Hắn bước xuống lòng đường, chờ đợi cánh cửa hạnh phúc- bàn tay của Thần Chết.

“Rầm!”

Hắn nằm trên mặt đường, máu đỏ thẫm chảy dài trên gương mặt. Trước mắt hắn bây giờ là hình ảnh nó đang mỉm cười và nắm lấy một người, mà người đó không phải hắn. Bàn tay siết chặt chiếc nhẫn rồi từ từ mở ra cùng nhịp đập yếu dần của trái tim.

“ Choang!”

Chiếc cốc nước trên tay nó rơi xuống. Trái tim nó siết lại, nghẹt thở. Một thứ gì đó rơi trên mặt nó, nước mắt chăng?

- Sao vậy?- Ken hỏi nó.

Nó lắc đầu, nở nụ cười gượng. Có phải hắn đã gặp chuyện gì không? Nó tự đánh vào đầu mình một cái. Nên quên hắn đi, quên một người đã lướt qua đời nó.

Ken nắm lấy bàn tay của Jen, bàn tay lạnh ngắt. Anh cười, có phải anh đang đánh mất trái tim mình không?

39. Chương 39

Trải qua gần một ngày, nó cuối cùng cũng đã đặt chân lên đất nước Mỹ- một quốc gia rộng lớn có nền kinh tế hùng mạnh. Đất nước mà nó sẽ không còn có hắn bên cạnh.

Nghĩ về hắn, trái tim nó lại nhói lên, nhưng lần này cứ ngỡ như đã ngừng đập. Chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra với hắn. Nó quay người, buông bàn tay Ken.

- Xin lỗi!

Ken hơi bất ngờ, đôi mắt anh hoảng sợ. Rồi anh đưa tay kéo nó lại, không để nó bước đi.

- Ken à! Buông tôi ra đi!

Nó vùng vẫy, cố gỡ tay Ken ra. Anh vẫn giữ chặt tay nó, lôi từ túi xách chiếc vé đưa cho nó.

- Em không định chạy bộ về chứ?

Nó hơi ngớ người, mỉm cười cầm tấm vé rồi nhanh chân chạy đến sân bay cách vài mét. Đằng sau nó vẫn nghe thấy tiếng Ken.

- Lúc gặp lại anh sẽ lấy lại đó!

Ken đứng đó, trông theo bóng dáng nó đến khi nó đã khuất xa anh mới quay bước, đến bắt taxi. Chợt, điện thoại anh reo lên.

- Chuyện gì vậy?

Đôi mắt Ken mở to, anh hét lên.

- Jen! Đừng đi!

Rồi anh mau chóng gọi trực thăng riêng để về Việt Nam. Jen! Đừng về đó! Anh không muốn thấy em đau khổ nữa!

Ở nhà, mọi người đang ở trong bệnh viện. Mẹ hấn ở bên giường bệnh gào thét, lay hấn dậy nhưng chẳng có ích gì. Hấn đã tắc thở, đã đến nơi hạnh phúc, đã quên đi tất cả mọi người. Hấn đã được giải thoát rồi. Cô y tá đến chuyển hấn về nhà xác, mẹ hấn ôm chặt lấy hấn.

- Tránh xa con trai tôi ra! Nó vẫn sống! Cô không thấy à?

Jun gỡ tay mẹ ra, anh đau khổ nói.

- Họ chỉ đưa Shin đi kiểm tra lần cuối thôi mà mẹ! Rồi em ấy sẽ trở lại...

- Thật sao?- Mẹ hấn cười ngốc nghếch- Vậy cô đi đi! Mau chóng quay trở lại nhé!

Jun ôm mẹ thật chặt, anh gục vào vai bà, khóc lặng thầm. Mất bao lâu để bà có thể chấp nhận sự thật này đây? Tại sao hấn lại đại đột như vậy chứ?

- SHIN!

Cánh cửa phòng bị đập bật tung. Nó mừng rỡ chạy vào, thấy mất ai cũng đỏ hoe khiến nó thoáng lo sợ.

- Shin...Shin đâu rồi?

- Jen à! Chúng ta ra ngoài nói chuyện.- Sunny kéo tay nó ra ngoài nhưng nó hất tay nhỏ, gào lên trong nỗi sợ hãi.

- SHIN ĐÂU RỒI? ANH ẤY ĐÂU RỒI?

Tất cả mọi người đều im lặng, không ai trả lời nó. Nó lắc đầu nguầy nguậy, đôi mắt đã sớm long lanh.

- Các người đang đóng kịch trên tôi có đúng không?

- Không! Shin chết rồi! Mà vui không?

Sa dựa tường, nói đứt khoát. Mẹ hấn nhìn Jun, bà cười trong nước mắt.

- Jun! Sao con nói là họ kiểm tra Shin mà? Sao con lại lừa mẹ? Họ đang đưa Shin đi đâu vậy? Con nói đi! Con nói đi chứ?

Jun đau khổ, anh chỉ biết ôm chặt mẹ. Anh cũng đang rất đau, nhưng anh biết mẹ anh còn đau khổ hơn rất nhiều. Nhìn thấy đứa con trai dù nghịch ngợm hay phá phách mãi mãi rời xa thì không người mẹ nào không đau đớn. Nỗi đau này là nỗi đau lớn nhất, sẽ hằn sâu mãi trong tâm trí. Mẹ hấn gào thét chạy ra ngoài nhưng bà đã ngục xuống trước khi chạm đến cánh cửa.

Còn nó run sợ ngồi phịch xuống đất. Gương mặt nó trắng bệch, đôi mắt của sự hoang loạn. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Sao mọi người ai cũng nói dối nó, hấn làm sao đi được chứ? Nó muốn hấn sống hạnh phúc mà sao lại thành ra như vậy?

- Jen!

Ken chạy như bay vào phòng, thấy nó ngồi thất thần thì anh hiểu nó đã biết. Ken đến bên, ôm lấy nó. Nó không khóc, nước mắt đang nghẹn ứ trong tim. Hắn đi thật rồi, rời xa nó thật rồi! Nó mất hẳn thật rồi! Tất cả là sự thật, không phải giả vờ.

“Shin ơi! Anh hãy giả vờ nốt lần này đi! Giả vờ rằng anh đã chết đi! Em xin anh đó! Đừng biến nó thành sự thật mà! Về với em đi, giả vờ cũng được, thật cũng được! Em mặc kệ! Chẳng nhẽ, anh thật sự là cơn gió lướt qua đời em sao?”

Nó ngất đi, trong đầu trống rỗng.

Hôm nay là một ngày đông lạnh giá, gió cùng cơn mưa đông càng làm cảnh vật trở lên xơ xác, cô đơn. Nó trong chiếc váy đen bước từng bước nặng nề trên con đường đến nghĩa trang. Nó gầy thấy rõ, hai má dẫu không còn phúng phính, và gương mặt, chẳng có chút biểu cảm. Vẫn con người ấy, nhưng trái tim khô cạn cùng một bóng hình đã khuất.

Mọi người từ từ cầm bông hoa cúc đến gần chiếc quan tài đã được chôn xuống nền đất ẩm, đặt hoa xuống cùng nước mắt. Nó là người cuối cùng, nhưng bông hoa cúc trắng đã rơi lả tả từng cánh tụ bao giờ. Có lẽ, nó không chấp nhận sự thật này, cái sự thật mà chính nó đã hại chết hẳn. Nó đặt bông hoa cúc không còn một cánh xuống, đôi mắt u ám đen kịt lại. Rồi, không ai ngờ, nó ném hết những bông hoa kai đi rồi cào nền đất lên.

- Jen! Ngừng lại đi!- Mọi người đến ngăn nó lại, họ cũng biết nó đau khổ nhưng làm vậy không những hẳn không thể sống lại mà còn không thể nhắm mắt.

Nó không đáp, vẫn cào nền đất khiến bàn tay bị lấm lem nhưng nó mặc kệ, vẫn tiếp tục bới những cục đất xấu xa, cào tan cái sự thật rằng hắn đã chết.

“Chát!”

Mặt nso bị quay lệch sang bên trái. Bàn tay nó đã thôi không cào nữa, nhưng từ khóe mắt những giọt lệ trào ra hòa cùng nước mưa rơi xuống đất. Từng giọt, từng giọt man rợ chát.

Mọi người đều nhìn mẹ hắn bồn chồn, ngỡ ngàng vì đôi mắt căm phẫn của bà.

- Chẳng phải Shin chết đi cháu là người vui nhất sao? Đáng nhẽ cháu phải cười mới đúng chứ! Cháu khóc để làm gì? Thôi cái màn kịch giả tạo đẩy đi!

- Mẹ!

Jun lên tiếng, anh ôm mẹ vào lòng. Nó khóc nức lên, tại nó mà! Nó đang bị như vậy lắm! Tại nó mà bao nhiêu người phải chịu đau khổ, nó đáng bị như vậy lắm!

Sa ôm nó, để nó khóc cho thỏa lòng. Trời lại càng mưa to hơn, mọi người đã đi về hết chỉ còn nó ở lại.

Jen nhìn hắn rất lâu. Nó chợt nhận ra hắn cười thật đẹp. Vậy mà trước kia nó vô tâm quá! Có phải hắn đang trả thù nó không? Gia như nó tin hẳn. Giá như nó đừng bỏ đi thì mọi chuyện đâu có kết cục đau thương như thế này? Nhưng trên đời lại không có hai từ giá như.

Nó đưa tay chạm vào bức ảnh, cười ngô nghê.

- Ở nơi đó anh hãy hạnh phúc nhé!

Nó đứng dậy, bước đi, bàn tay vẫn chảy máu nhỏ giọt xuống cùng nước mưa.

Trong làn mưa, cô gái nhỏ bé và đơn độc. Mưa đang ăn mòn trái tim cô, cứa vào những nhát dao thật sâu. Và sẽ chẳng bao giờ, những vết thương đó ngừng đau. Cũng như sẽ chẳng bao giờ, cô quên được người con trai ấy.

Mưa vẫn không ngớt, dõi theo từng bước chân cô gái. Nơi xa xăm kia, cô mong anh có thể hạnh phúc...

40. Chương 40

- Bác! Cháu đến rồi nè!

Nó xách túi thức ăn nhảy chân sáo vào nhà. Bà Hoàng lắc đầu, vẫn vội vã như vậy, chẳng thay đổi chút nào.

- Cẩn thận té!

- Làm sao có chuyện cháu té được!

Nó lè lưỡi rồi ngay lập tức.....úp mặt xuống sàn nhà. Bà vừa nhin cười chạy đến đỡ nó dậy.

- Nhắc ba nhiều lần rồi mà vẫn chứng nào tặc đấy!

Nó phúi phúi bụi rồi đứng dậy, nở nụ cười thật tươi.

- Hi! Không sao đâu bác!

Rồi nó lại....nhảy tung tanh vào bếp làm thức ăn. Giờ nó đang muốn bù đắp lại nỗi lầm mà mình gây ra, may mà mẹ hấn cuối cùng cũng chịu tha thứ cho nó. Và nso mog, trên thiên đường, hấn cũng tha thứ cho nó.

Sau khi hí húi phá ý quên làm món nấm xào, nó nhanh nhẹn dọn ra bàn rồi bê một đĩa lên tầng. Nó đặt khay cơm xuống trước cửa phòng của Thiên - đứa con ba mẹ hấn nhận nuôi để lấp đầy khoảng trống của hấn.

- Thiên! Ra ăn cơm nè!

Bên trong vang lại tiếng hét.

- Biết rồi! Nói nhiều quá! Biến dùm cái đi!

- Thiên! Sao con lại nói thế với Jen!- Mẹ hấn đã lên tự lúc nào, bà nghiêm giọng.

- Tại con thích, được chưa? Mọi người ngừng giả tạo đi được không?

- Cái thằng này!- Bà Hoàng sắc ống tay chuẩn bị mở xông vào cho thằng con trai một trận nhưng nó đã kịp thời ngăn lại.

- Thôi mà bác! Đừng chấp những loại thần kinh không ổn định.

- Này! Cô dám nói tôi vậy hả?

Thiên đi đến gần cánh cửa, định mở nhưng rồi lại thôi. Anh quay lại máy tính, tiếp tục xem phim.....Doremon.(^^)

Nó đã cùng bà Hàng xuống dưới nhà để tránh những hậu quả đáng tiếc xảy ra ình.

Mỗi ngày đều như vậy, nó đều đến nấu ăn ẹ hấn với Jun và đấu khẩu với Thiên. Nó nghe bác nói anh bị ba mẹ bỏ rơi nên nghĩ không ai cần mình và xa lánh với mọi người. Anh cho rằng tất cả mọi thứ đều là giả tạo, chẳng có gì là sự thật. Vì vậy nó thương anh và cũng....ghét anh. Bởi vì lần nào cãi nhau, anh cũng thắng.

- Jen à! Chúng ta nói chuyện một lát nhé!

Nó ngừng tay rồi ra ghế sofa ngồi cùng mẹ hấn.

- Shin đã ra đi cũng vì hai chữ “giả vờ”. Bây giờ, Thiên cũng hành ạch mình bởi hai chữ đó. Có phải số phận đang trêu đùa ta không?

Nhắc đến hấn, lòng nó lại ghen ngào. Nó nắm lấy tay mẹ hấn, mỉm cười dụ dàng.

- Rồi Thiên sẽ hiểu ra thôi mà bác!

Mẹ hấn nhìn nó, đôi mắt bà ngập tràn sự hy vọng.

- Cháu có thể giúp Thiên không?

Nó hơi bất ngờ trước câu nói của mẹ hấn nhưng rồi nhanh chóng gạt đầu.

- Dạ!

- Này! Mày hoảng quá lên hai dây chập một rồi đúng không?

Sunny vò đầu út tai khi nghe tin nó sắp cưới Thiên mặc dù chẳng biết mặt mũi thế nào. Còn nó thì vẫn chăm chú bên quyển album áo cưới, vẻ mặt thản nhiên như chẳng có chuyện gì xảy ra.

- Mày nghĩ mày đang bù đắp cho gia đình họ à?

Sa buông cuốn sách, nhìn nó. Jen trầm ngâm không nói rồi gật đầu. Nó cũng sợ lắm chứ nhưng nó phải kiên cường, vì nĩ nghĩ với người ương ngạnh như Thiên, cưới nó đã khiến anh khó chịu chứ chưa nói đến “có chuyện gì với nhau”. Thế nên nó cũng yên tâm phần nào.

- Tao ủng hộ mày!- Sa đặt tay lên vai nó khiến Sunny té ngã xuống đất.

- Chúng mày điên hết rồi!

Sunny vùng vằng bỏ đi.

Nó gấp cuốn album, thức chắt nó có xem cái quái gì đâu chỉ là làm thế cho nó giống.(^^) Nó lên xe, đi đến nghĩa trang.

Nó đặt bó hoa cúc lên mộ hân, khẽ vuốt ve gương mặt mà bao đêm nó mơ thấy.

- Em sắp cưới Thiên rồi! Anh có ghen không?

Nó cười tinh nghịch.

- Em mong mình sẽ khiến Thiên tin vào sự thật. Như cái em đã đánh mất.

Rồi nó thở hắt ra, cảm thấy thật nhẹ nhõm. Giờ thì nó đã chấp nhận, chấp nhận để hân là cơn gió.

Một chiếc lá rơi xuống, đặt trên vai nó.

Ngày cưới nhanh chóng đến.

Lễ cưới được tổ chức trang trọng trong khách sạn của nhà hân. Ai cũng tò mò về cậu con nuôi chưa từng lộ diện của nhà họ Hoàng. Nó trong căn phòng trang điểm nghe những lời lảm nhảm của Sunny không khỏi bị hoang mang. Tự nhiên nó thấy sợ vô cùng, lo lắng và muốnbỏ trốn.

- Tao ở đây thì mày đừng có ý nghĩ bỏ trốn nhé!

Sa dựa tường nhìn nó cười mỉm. Nó rùng mình, nhỏ này có phải người không vậy? Thấu hiểu được suy nghĩ của mình nữa.

- Cầu ày sống khổ đến chết đi!

Sunny r-ủa thế nó càng khiến sự lo lắng của nó tan rã gấp mười. Huhu! Con sợ quá ông trời ơi!(Trời: kệ mi! Jen: ặc! Zu: đáng đời! Jen: i chết nè! Zu: ặc sao ỳnh em?T-T)

Và cuối cùng thì giây phút đó cũng đến. Nó khoác tay Thiên mà chẳng dám nhìn anh, đến khi trao nhẫn nó cũng chẳng ngược lên nhìn.

Cuối cùng thì lễ cưới cũng kết thúc.

Nó bước về phòng, toàn thân mệt nhừ. Hừ! Cái lũ bạn với chả bè. Chúc người ta đến đi cũng không vững. Ngâm mình trong làn nước nóng, nó như trút bỏ được những gánh nặng nhưng sự sợ hãi thì không mà còn tăng dần. Nghĩ lại nó thấy kì kì, sao ba mẹ nó lại dễ dàng “đầu hàng” nó vậy? Không lẽ Thiên là một người xuất chúng sao?

“Cạnh”

“Rầm”

Nó đang ngẩn ngơ thì thấy cửa phòng tắm mở ra rồi lại đóng sầm lại. Đứa nào mà điên vậy? Nó nhún mày. Ếc! Chẳng nhẽ là Thiên?

- CON NHỎ KIA! CÔ KHÔNG BIẾT KHÓA CỬA HẢ? ĐÚNG LÀ NGỐC NGHỀCH!

Từ ngoài vọng vào tiếng hét của Thiên. Nó hóa đá.(NGhe c-hử mà hóa đá hử?). Giọng nói này? Đây là giọng nói nó ước nghe được mỗi sáng thức dậy, mỗi đêm trước khi đi ngủ đây mà! Giọng nói trầm ồm, nghe mê hoặc lòng người.

“ SHIN!”

Nó vội vàng vớ tạm chiếc khăn quàng người mở cửa phòng tắm. Trước mặt nó là người con trai có mái tóc hung vàng, đôi mắt xanh cùng chiếc mũi dọc dừa. Đứng trước mặt nó bây giờ chẳng phải là hấn sao?

Trong khoảng khắc, nỗi đau bấy lâu trong nó vỡ òa. Nước mắt không báo trước thì nhau rơi xuống, nó ngồi thụp xuống khóc.

Hấn hơi lặng người, rồi bước đến lau nước mắt trên mặt nó.

- Đừng khóc! Cô dâu của anh!

Giọng hấn lại vang lên, giọng nói khiến trái tim nó ngừng đập, giọng nói khiến nó phát điên lên vì nhớ nhung. Nó không nói được gì, vẫn òa khóc nức nở.

Hấn giờ đã trưởng thành hơn, khuôn mặt lạnh như tiền nhưng trái tim thì vẫn vậy, vẫn khắc tên của Zu à không của Jen. Nhìn nó khóc, kế hoạch làm nó đau như hấn đã từng từ từ bị đập tan tành một mảnh tỵ tỵ cũng không còn. Tại hấn yêu nó quá nhiều rồi!

Hấn ôm Jen, thủ thỉ bên tai nó.

- Đừng khóc nữa! Sao chối!

Nó đưa tay lau nước mắt, đánh yêu hấn.

- Sao thời gian qua anh giấu em?

- Thì để em nhận ra em yêu anh thế nào chứ!- Hấn cười.

- Đừng có tự tin như thế!- Nó chu môi- Mà sao hằng ngày giọng anh khác vậy?

- Thế em đọc truyện Conan chưa? Không thấy có mấy đổi giọng à?

- Ghét anh lắm!- Nó đánh vào ngực hấn.

Shin cười, bây giờ hấn đang rất hạnh phúc. Và đây là sự thật!

- Mà..em định quyến rũ anh đấy à?- Hấn lướt một lượt qua người nó.

Giờ nó mới nhận ra người mình chỉ có mỗi một chiếc khăn tắm nên vội vàng đứng dậy định bước vào phòng tắm thì hấn kéo tay nó lại, nở nụ cười gian tà hết sức.

- Khoan đã! Cho anh tắm với bà xã!

- Anh...anh..- Nó cứng họng, cơ mặt giật giật.

“ Phup”

Bỗng nhiên điện bị tắt, căn phòng trở lên tối thui.

Bên ngoài ba mẹ nó và ba mẹ hấn đang “xứ lý” lũ phóng viên.

- Liệu có phải thiên là cậu Phong không ạ?

- Trên đời này thiếu gì người giống người?

Mẹ hấn cười.

Còn tụi nó đang túm tụm lại khen Sa vì đây là kế hoạch của nhỏ mà.

- Bây giờ em đi đâu vậy Sunny?

Sunny cười đầy ẩn ý, nhỏ nháy mắt với Jun.

- Tắt điện phòng nó.

- Mày ác thiệt đó! Nó sợ nhất là bóng tối mà!

Sa chẹp miệng nhưng khuôn mặt nhỏ hiện lên hai chữ “TẤN THÀNH” rõ to.

- Kệ chúng nó! Có khi còn phải cảm ơn tao đấy chứ!- Sunny nhún vai.

Rồi cả lũ tám đủ thứ trên trời dưới đất mà chủ đề là về...hắn với nó.(Zu tự hỏi tám về hai người này thì tám về cái gì tar?)

Trong khi đó, nó đang ở trong tình huống rất “phức tạp”. Chả là vừa nãy nó sợ quá nên trượt chân ngã kéo cả hắn vào...bồn tắm. May là bồn tắm ở đây rộng bằng nửa....hồ bơi nên vẫn “an toàn”. Hắn liền lấy bật lửa đốt nền ở quanh bồn, chứ không khs mà lên được.Rồi đột nhiên hai ánh mắt chạm vào nhau. Mái tóc nó ôm lấy gương mặt bầu bĩnh cùng mùi hương trên cơ thể khiến nó quỵn rũ chết đi được.

Và không biết bằng cách nào, vị trí tập kết của hai người đã là....cái giường. Hắn nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên môi nó rồi khẽ cắn tai nó một cái.

- Em có nghe Chúa nói gì không? Sự thật là chúng ta thuộc về nhau! Anh yêu em!

Nó quàng tay qua cổ hắn, mỉm cười.

- Em cũng yêu anh!

Hắn lướt qua đôi gò má rồi xuống cổ. Chiếc khăn tắm từ từ bị kéo ra cũng như khẳng định hai con người thuộc về nhau.

Sáng sớm, nắng rọi vào căn phòng. Nó vẫn thu mình trong vòng tay ấm áp của hắn, chưa chịu dậy. Nó khẽ dụi dụi lên bờ ngực săn chắc của hắn, không-hiểu-là-vô-tình-hay-cố-ý. Hắn tỉnh dậy, nhìn thấy gương mặt dễ thương của nó không khỏi bị hút hồn.

- Đừng làm vậy- Hắn thủ thỉ vào tai nó- Anh không giỏi kiềm chế đâu.

Nó giật mình, đem qua chắc phải ba giờ đêm mới được đi ngủ, nó không muốn sáng nay lại vậy nữa đâu.

Hắn ôm nó chặt hơn, và sẽ chẳng bao giờ buông.

Một tuần hưởng tuần trăng mật với nó và hắn thật sự rất hạnh phúc. Nhưng có lẽ, hắn vẫn là người vui nhất.(tự hiểu nhé cả nhà)

Vừa đặt chân xuống cổng nhà, nó đã bị tụi bạn tra kahỏ banừg cái giọng lưu manh hết sức.

- Thế nào? Chàng “phục vụ” nàng tốt chứ? Vậy có tin vui chưa?- Sunny nhìn nó cười đều đều.

- Tao nghĩ mày hỏi một câu thừa rồi đó!- Sa tiếp lời.

- Chúng mày thật là.....

Nó định phản bác thì bỗng cảm thấy có thứ gì đó chua chua từ dạ dày ứa lên. Nó chạy vội vào nhà để ới.

- Đấy! Tao nói có sai đâu!- Sunny đắc thắng.

Hắn chạy vào cùng hạnh phúc,vậy là hắn sắp được làm cha rồi!

- Đừng mừng vội như thế! Ráng ôm gối ôm ngủ một mình đi!- Bun nói với theo.

Tất cả giờ đây ai cũng đều hạnh phúc. Nó có hắn, Sunny có Jun, Sa có Bun, Ken cũng có bạn gái, Muni cũng chịu quen với một công tử khác. Và rồi, ngày mai đây, cầu vồng sẽ lung linh nơi cuối chân trời.

HẾT

41. Chương 41: Ngoại Truyện

- Nghĩa! Con không được trêu Ly nữa!

Nó kéo Nghĩa lên, cậu bé cúi đầu phụng phịu.

- Em đừng làm con sợ chứ!

Hắn xoa đầu con trai, cậu bé lập tức cười ngộ nghĩnh.

- Papa number one!

- Hoàng Duy Phong!- Nó “âu yếm” gọi tên hắn.

- Bà xã đừng nhìn anh bằng đôi mắt đó chứ!- Hắn giả bộ nai tơ vô (số) tội.

- Papa ơi! Anh nghĩ cứ bắt nạt con!- Ly chạy về phía Bun, gương mặt phụng phịu.

- Ly! Anh bắt nạt em hồi nào?- Cậu bé tên Nghĩa giở trêu mỹ nam kế, nhìn Ly hết sức cool khiến cô bé đỏ mặt.

- Nghĩa giống anh quá ha!- Nó liếc xéo hắn.

Shin chỉ cười trừ, con không giống cha thì giống....hàng xóm à?

- Đừng có giở cái bộ mặt đó! Em muốn ói lém- Ly lè lưỡi chọc tức Nghĩa.

- Chờ đấy! Lớn lên em “biết tay” anh!(đúng là thừa hưởng gen của papa thiệt)

- A! Papa ơi! Huhu!- Ly ôm Bun ăn vạ.

Đúng lúc đó Sunny bước đến cùng cặp sinh đôi Bin-Lin.

- Em chào anh chị ạ!- Nó và hắn đồng tâm hiệp lực chọc nhỏ.

Sunny đỏ mặt, Jun chỉ cười tùm còn trong đầu anh nghĩ gì thì khó mà biết được.

Hắn nhân cơ hội nắm tay nó, khuôn mặt vẫn tĩnh bơ. Nó mỉm cười, chỉ cần có hắn ở bên thì mọi khó khăn nó đều có thể vượt qua. Từ bây giờ, nó và hắn sẽ hạnh phúc, mãi mãi!

Có những điều tưởng chừng như đùa nhưng lại là thật, quan trọng là bạn phải tin rằng mình có thể biến nó thành sự thật!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gia-vo-thoi-ma-sao-lai-thanh-that>